

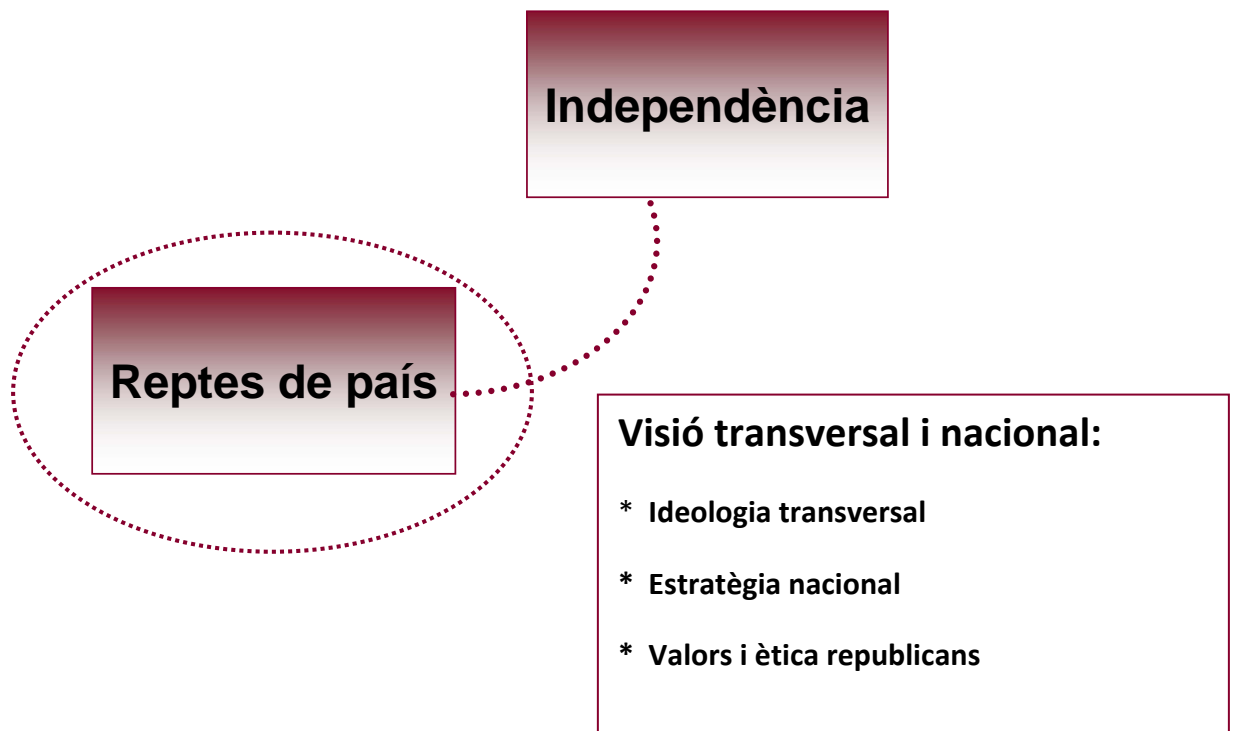
Organitzant el nostre futur lliure

PROPOSTA PER A UNA CATALUNYA INDEPENDENT
FULL DE RUTA DE REAGRUPAMENT INDEPENDENTISTA

Març 2010

El Full de Ruta de Reagrupament ha estat elaborat pensant en els REPTES que tenim com a país i des de la premissa que hem de **CONSTRUIR UN ESTAT SENSE ESTAT.**

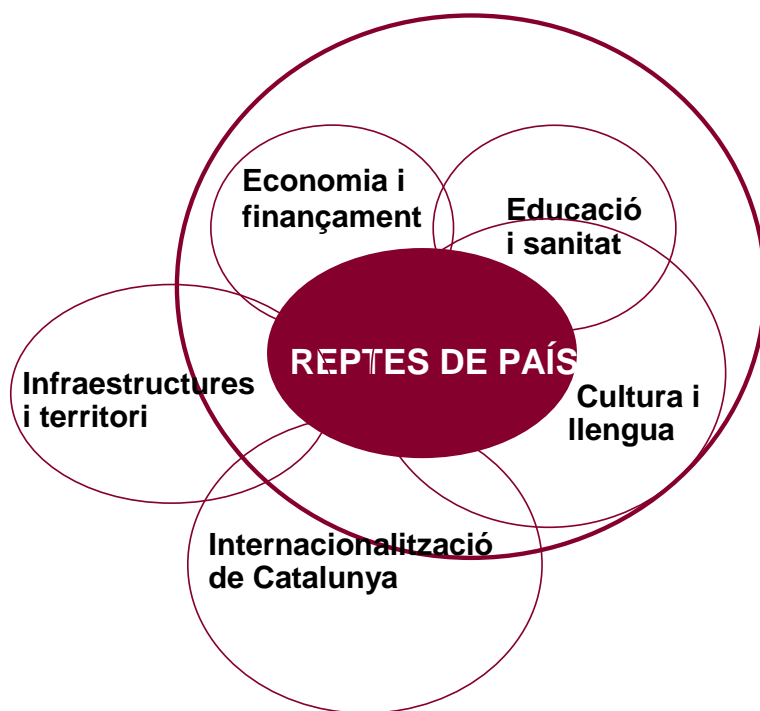
Reagrupament treballarà des d'una exigència radical, democràtica i independentista, fins a l'assoliment d'un Estat propi per Catalunya.

- Queden fora dels objectius de Reagrupament:**
- Les tàctiques a curt termini
 - Les pràctiques de gestió "regional"
 - Els interessos aliens a la Nació
 - La mentalitat burocràtica

Objectius del Full de Ruta:

- Organitzar el nostre futur a mig i llarg termini.
- Objectius i metes planificats, mesurables i controlables.
- Sempre amb una doble visió: el desenvolupament i el creixement social i nacional.
- Fixar prioritats que només tinguin com a fonament l'interès de Catalunya.

Aquest programa ha estat elaborat per un conjunt de més de 600 associats de Reagrupament que han volgut pensar i proposar com ha de ser l'Estat que volem construir des de cadascun dels diferents reptes de país.

FULL DE RUTA DE REAGRUPAMENT INDEPENDENTISTA

PROPOSTES PER A UNA CATALUNYA INDEPENDENT

1. POLÍTIQUES DE RADICALITAT DEMOCRÀTICA.

- Organització de l'Estat català.
- Llei electoral.
- Ampliació dels límits de la Democràcia.
- Control sobre els partits.
- Funció, responsabilitat i retribució dels càrrecs electes.
- El Parlament, eina de control.
- La llei de contractes públics.
- Control social sobre la gestió pública.
- Funció pública i administració de l'Estat.

2. POLÍTIQUES ECONÒMIQUES.

- Marc econòmic.
- Empresa i treball.
- Infraestructures.
- Sectors estratègics.

3. POLÍTIQUES TERRITORIALS.

- Organització territorial.
- Planificació urbanística.
- Planificació ambiental.
- Futur del camp català.

- Pla estratègic d'infraestructures.
- Política de sòl i habitatge.

4. POLÍTIQUES D'EDUCACIÓ.

- Ensenyament.
- Recerca, innovació i transferència de tecnologia.

5. POLÍTIQUES CULTURALS.

- Eixos nuclears.
- Eixos transversals.

6. POLÍTICA LINGÜÍSTICA.

- Conceptes generals.
- Les llengües oficials.
- Coneixement i ús de les llengües.
- Llengua i educació.
- Llengua i immigració.
- Llengua, mitjans de comunicació i lleure.
- Toponímia.

7. POLÍTIQUES PER A JOVES.

- Salut i esports.
- Oci i cultura.
- Habitatge.
- Educació i món laboral.
- Immigració.

- Internet.

8. POLÍTIQUES D'ESPORT.

- Educació i esports.
- Equipaments i instal·lacions.
- Comitè olímpic i seleccions esportives.
- Federacions.
- Esport d'alt nivell i alt rendiment.
- Esport i societat.
- Formació tècnica.
- Medicina esportiva.

9. POLÍTIQUES DE SANITAT.

- Salut: un bé personal i comú.
- Dependència.
- Immigració.
- Gènere.

10. POLÍTIQUES SOCIALS.

- Dependència.
- Immigració.
- Igualtat de gènere.

11. POLÍTIQUES DE SEGURETAT.

- La seguretat pública i privada.
- Les emergències i la protecció civil.

- La defensa nacional.
- Annex: Les Infraestructures i els serveis estratègics.
-

12. POLÍTICA INTERNACIONAL.

- Introducció.
- La dimensió global, imprescindible.
- Propostes:
 - o Els actors
 - o Prioritats
 - o Eixos

1. POLÍTIQUES DE RADICALITAT DEMOCRÀTICA

0. Introducció.

1. Organització de l'Estat Català.

- 1.1- Separació de poders.
- 1.2- La cambra de representants.
- 1.3- El cap d'Estat, el president del govern i el govern.
- 1.4- Poder judicial.

2. Llei electoral.

- 2.1- Eleccions uninominals al Parlament de Catalunya.
- 2.3- Districtes electorals reduïts.
- 2.4- Llistes obertes.
- 2.5- Limitació de la despesa.
- 2.6- Control de butlletes.
- 2.7- El vot electrònic.
- 2.8- Edat mínima de vot.
- 2.9- El dret a vot dels menors de 16 anys.

3. Ampliació dels límits de la democràcia.

- 3.1- Ratificació de lleis que afectin a la llei electoral
- 3.2- La tramitació directa de lleis.
- 3.3- Iniciatives legislatives populars.
- 3.4- La mesa permanent del Parlament.
- 3.5- Referèndums.
- 3.6- L'Abstenció activa i la participació directa al Parlament.
- 3.7- E-democràcia, aplicació de les noves tecnologies.

4. Control sobre els partits.

- 4.1- Transparència en el finançament de partits.
- 4.2- Finançament públic dels partits.
- 4.3- Relació entre partits, bancs, caixes i entitats financeres.

4.4- Partits i fundacions.

5. Funció responsabilitat i retribució dels càrrecs electes

5.1- Limitació de mandats.

5.2- Declaració de béns abans, durant i després de l'exercici del càrrec públic.

5.3- L'oficina de proximitat del diputat.

5.4- Incompatibilitats de càrrecs.

5.5- Allargament del període d'incompatibilitats un cop finalitzat el càrrec.

5.6- Immunitat no és impunitat.

5.7- Inhabilitació per condemna.

5.8- Prohibició del nepotisme.

5.9- Concepte retributiu únic i simplificació del càlcul.

5.10- Extensió a la resta d'administracions.

6. El Parlament eina de control.

6.1- Registre d'interessos dels diputats.

6.2- Comissions d'investigació.

6.3- Comitè d'avaluació d'alts càrrecs executius

6.4- Control d'incompatibilitats i autoritzacions d'activitats.

6.5- La reprovació en el càrrec.

6.6- L'**aleatorietat** com a eina de selecció per càrrecs no electes d'organismes .

6.7- Dret d'informació.

7. La llei de contractes públics.

7.1- Supressió dels informes.

7.2- Contractació d'assessors.

7.3- Tutelat europeu per la redacció de la nova llei de contractes públics.

7.4- Registre d'empreses contractades.

8. Control social sobre la gestió pública.

8.1- Comissions ciutadanes d'investigació.

8.2- Comunicació i control de la despesa.

8.3- Supressió de les diputacions.

8.4- El defensor de les persones.

9. Administració pública i administració de l'Estat.

- 9.1- Conceptes generals, eficàcia i austeritat.
- 9.2- Dret ciutadà a la informació i a la resposta, l'abús del silenci administratiu.
- 9.3- Un model d'ocupació pública per a Catalunya.
- 9.4- Creació d'una oficina de la funció pública.
- 9.5- Institucionalització d'una funció directiva professional.
- 9.6- Creació de l'escola superior de funció pública directiva.
- 9.7- Clarificació de mecanismes d'entrada i sortida.
- 9.8- Simplificació de categories i models retributius del professionals i de l'administració.
- 9.9- Homogeneïtzació de criteris retributius en el món de l'administració local.

0. Introducció.

La constitució de l'Estat català representa un exercici de dignitat col·lectiva que permetrà una veritable regeneració democràtica del país.

Avui tenim una democràcia representativa instrumentalitzada i de baixa qualitat. Per superar aquest model obsolet i inadequat cal introduir les mesures correctores que tornin al sentit més primigeni de la democràcia i reconeguin el rol més digne de la persona i del polític com al seu representant.

Radicalitat democràtica és tornar a les arrels de la democràcia. És reconèixer la vàlua de tots aquells catalans que al llarg dels segles han cregut en el valor intrínsec de la llibertat. Radicalitat democràtica és també un exercici de responsabilitat envers les nostres generacions futures.

Els representants polítics han d'actuar amb la voluntat de lideratge i han de guiar les seves decisions segons els principis d'honestedat, integritat, objectivitat, transparència i responsabilitat.

1. Organització de l'Estat Català.

1.1- Separació de poders.

En la creació de l'Estat Català, Reagrupament garantirà la separació dels poders de l'Estat mitjançant:

- Una llei electoral que acosti electes i electors
- L'aprovació de mecanismes de control efectiu sobre el poder executiu
- La total independència d'un poder judicial al servei de la societat

1.2- La cambra de representants.

El Parlament de Catalunya és la cambra de representants de Catalunya.

Els escollits ho seran per sufragi universal i per elecció uninominal en districtes electorals reduïts, atenent a criteris d'organització territorial i de proporcionalitat.

1.3- El cap d'Estat, el president del govern i el govern.

El president de l'Estat català serà escollit en eleccions lliures per sufragi universal en circumscripció única, amb sistema proporcional equivalent a una persona un vot, i per majoria absoluta amb el sistema de doble volta si calgués.

El Parlament de Catalunya, en exercici delegat de la sobirania popular, escollirà el cap del govern i aquest, al seu torn, escollirà els membres del seu govern o el seu equip executiu.

El govern i el seu president hauran de retre comptes periòdicament davant del Parlament.

1.4- Poder judicial.

El poder judicial gaudirà de plena independència de la resta de poders, nomenarà de forma independent els seus òrgans de govern amb criteris democràtics i de capacitat.

Administrarà un pressupost propi atenent a criteris d'eficiència.

El govern català no disposarà de ministeri de justícia i el poder judicial disposarà de funcionaris de seguretat, policia judicial en dependència directa dels òrgans judicials.

2. Llei electoral.

2.1- Eleccions uninominals al Parlament de Catalunya.

Les eleccions dels Parlamentaris de Catalunya es duran a terme mitjançant l'elecció d'un sol representant per districte electoral, a escollir entre els diferents candidats que s'hi presentin.

2.3- Districtes electorals reduïts.

Els districtes electorals seran de mida reduïda, per assolir d'aquesta manera un vincle de representació més directe entre els ciutadans i els parlamentaris que, a la vegada, comporti un més gran i millor coneixement i implicació amb els assumptes propis del territori que representen.

2.4- Llistes obertes.

En les eleccions al Parlament de Catalunya, els electors podran triar entre tots els candidats que es presentin sense restriccions pel fet que pertanyin a llistes de partits diferents.

2.5- Limitació de la despesa.

La limitació de la despesa electoral quedarà fixada pel límit de 0,5 € per persona censada. El control de la despesa haurà de ser aprovat pel Parlament de Catalunya i verificat, controlat i auditat dins del termini de 30 dies a comptar des de la finalització de les eleccions.

2.6- Control de butlletes.

La junta electoral serà l'única autoritzada per fer impressió i tramesa de butlletes electorals. En cap cas aquestes butlletes podran ser enviades als domicilis dels seus electors directament pels partits polítics.

2.7- El vot electrònic.

La posada en marxa del vot electrònic serà una prioritat en el règim electoral català.

Es reconeixerà el dret a vot per la via telemàtica amb total garantia de la validesa del vot.

2.8- Edat mínima de vot.

L'edat mínima de vot quedarà fixada als 16 anys.

2.9- El dret a vot dels menors de 16 anys.

Reagrupament portarà al Parlament de Catalunya que es reconegui als ciutadans menors d'edat com a ciutadans de ple dret i es debati la possibilitat d'admetre el vot delegat o tutelat per part dels seus pares o tutors legals, com a primers responsables i dipositaris de la defensa dels seus interessos.

3. Ampliació dels límits de la democràcia.

3.1- Ratificació de lleis que afectin a la llei electoral.

Totes les modificacions sobre el règim i la legislació electoral hauran de ser sotmeses a referèndum, per tal d'adequar-les a la voluntat dels representats i de sostreure-les dels interessos electorals particulars dels partits polítics.

3.2- La tramitació directa de lleis.

El poble de Catalunya podrà fer aprovar lleis de forma directa al Parlament sense passar pel vot de recolzament dels diputats si el suport directe a la llei, per part dels ciutadans, és igual o superior al 25% del cens electoral.

Els mecanismes de control garantirán la validesa de la signatura dels ciutadans que avalin la llei i la veracitat de llurs dades.

3.3- Iniciatives legislatives populars.

Tota ILP que rebi el suport d'un 1% del cens serà admesa de forma directa per ser discutida i aprovada, si fos el cas, en seu parlamentària.

Les iniciatives legislatives també podran ser presentades des de l'àmbit de l'administració local quan rebin el suport de més del 10% dels municipis.

També podrà ser objecte d'iniciativa legislativa popular qualsevol reforma de la Constitució de Catalunya.

3.4- La mesa permanent del Parlament.

La mesa del Parlament admetrà a tràmit totes les iniciatives legislatives populars, que els ciutadans presentin per ser tramitades, sempre que compleixin els requisits formals per la seva tramitació.

3.5- Referèndums.

Es garantirà la participació política dels ciutadans en els afers públics nacionals i locals mitjançant la convocatòria de referèndums a instància dels propis ciutadans i que podran ser vinculants.

3.6- L'Abstenció activa i la participació directa al Parlament.

Per abstenció activa s'entén el posicionament polític d'aquell ciutadà que amb el seu vot expressa la seva voluntat de no voler ésser representat per cap dels partits que concorren a les eleccions.

L'abstenció activa tindrà dret a representació parlamentària mitjançant mecanismes equivalents al vot electrònic.

3.7- E-democràcia, aplicació de les noves tecnologies.

Es definirà el programa integral de democràcia sustentada en les noves tecnologies, basada en els eixos següents: informar, consultar, deliberar i codecidir.

El govern de Catalunya disposarà de partides pressupostàries directament lligades a la voluntat de les persones mitjançant e-pressupostos.

El Parlament disposarà del seu equivalent a la xarxa mitjançant el programa d'E-Parlament.

4. Control sobre els partits.

4.1- Transparència en el finançament de partits.

Totes les donacions als partits polítics seran escrupolosament públiques.

Les donacions dels particulars i les entitats no podran superar el 30% del pressupost anual del partit, i la quantitat màxima per persona o entitat no podrà excedir de 90.000 €.

Els partits hauran de presentar el balanç econòmic de la campanya electoral, incloent-hi totes les donacions dineràries i en espècies.

4.2- Finançament públic dels partits.

El finançament públic dels partits es limitarà dràsticament. Els partits rebran 0,50€ per cada vot que hagin obtingut a les eleccions i 10.000€ per cadascun dels representants que hagin aconseguit al Parlament de Catalunya.

Per finançar les campanyes electorals, l'Estat Català realitzarà una aportació extraordinària de 0,50€ per cada persona censada, que es repartirà proporcionalment entre els partits amb representació parlamentària, tenint en compte la representació que hagin obtingut en les darreres eleccions. Aquesta aportació es lliurarà a compte, i es compensarà amb les quantitats que els partits hagin de rebre com a conseqüència dels resultats electorals que finalment es produeixin.

4.3- Relació entre partits, bancs, caixes i entitats financeres.

Els bancs, les caixes i les entitats financeres de tot tipus, no podran realitzar cap mena d'activitat creditícia amb els partits polítics.

Les donacions que aquestes entitats realitzin als partits polítics hauran de ser públiques i sotmeses al Parlament per tal que les aprovi. El Parlament haurà de

comunicar públicament l'existència de la donació i el fet de la seva aprovació en seu parlamentària.

Pel deute generat fins a dia d'avui es determinarà un període d'amortització del deute actual dels partits amb la banca, amb prohibició expressa de condonació del deute.

Les operacions corrents entre partits i entitats financeres no estaran sotmeses al secret bancari.

4.4- Partits i fundacions.

Les fundacions polítiques lligades a l'àmbit dels partits polítics rebran exactament el mateix tractament en quant a finançament, control i transparència que els partits.

5. Funció responsabilitat i retribució dels càrrecs electes.

5.1- Limitació de mandats.

S'establirà la limitació de mandats del cap de govern i dels ministres en dos mandats consecutius.

5.2- Declaració de béns abans, durant i després de l'exercici del càrrec públic.

Tots els diputats i càrrecs executius del govern, així com tots els càrrecs de categoria igual o superior a sots director general, realitzaran anualment una declaració dels seus béns, ingressos i patrimoni, que hauran de dipositar al registre creat per aquest efecte, el Registre d'Interessos dels diputats.

Quan finalitzi el període d'exercici del càrrec, les persones suara esmentades es sotmetran a una auditoria exhaustiva i pública per tal de comprovar i garantir que durant l'exercici del càrrec no s'han produït enriquiments injustificats per compte de l'erari públic.

5.3- L'oficina de proximitat del diputat.

Els diputats al Parlament de Catalunya ho seran en dedicació plena i exclusiva, disposaran d'oficina de proximitat, dins del seu districte electoral i que tindrà com a missió que els ciutadans puguin fer arribar al seu representant tota mena de suggeriments, queixes o recomanacions.

5.4- Incompatibilitats de càrrecs.

Els diputats al Parlament de Catalunya i els alts càrrecs de la Generalitat no podran pertànyer a cap òrgan de direcció, ni consell d'administració de les empreses privades que contractin amb l'administració.

5.5- Allargament del període d'incompatibilitats un cop finalitzat el càrrec.

S'establirà un període de 5 anys, comptats des de la finalització de l'etapa d'exercici del càrrec per part del parlamentari o alt càrrec executiu del govern, durant el qual, el càrrec sortint es veurà afectat pel règim d'incompatibilitats talment com si encara es trobés en l'exercici actiu del càrrec.

5.6- Immunitat no és impunitat.

Els càrrecs electes al Parlament de Catalunya només gaudiran d'immunitat Parlamentària en allò que faci referència a l'exercici dels seu càrrec, per la resta de causes o imputacions hauran de declarar davant dels tribunals com qualsevol altre ciutadà.

5.7- Inhabilitació per condemna.

La condemna judicial d'un càrrec electe en casos de corrupció inhabilitarà a la persona per l'exercici de la política de forma perpètua.

5.8- Prohibició del nepotisme.

El nomenament de familiars fins a quart grau per consanguinitat o per afinitat, quedarà expressament prohibit.

5.9- Concepte retributiu únic i simplificació del càlcul.

Tots els càrrecs electes tindran un únic concepte retributiu, i aquest no serà en funció ni de la dedicació ja que aquesta haurà de ser obligatòriament complerta, ni de la participació en comissions o funcions o responsabilitats específiques encarregades pel Parlament o el grup Parlamentari.

5.10- Extensió a la resta d'administracions

Es faran extensius a la resta de càrrecs executius de totes les administracions:

- El règim d'incompatibilitats inhabilitació per condemna.
- La prohibició del nepotisme.
- El concepte retributiu únic.

6. El Parlament eina de control.

6.1- Registre d'interessos dels diputats.

En el Registre d'Interessos dels Diputats es recolliran les declaracions de béns, dels diputats, totes aquelles relacions amb base econòmica i totes aquelles dades que puguin afectar a la legislació d'incompatibilitats o altres normes complementàries i concordants.

Periòdicament s'elaborarà un informe públic general sobre l'Estat de causes de la seva competència.

En el Registre d'Interessos dels diputats es resoldran els dubtes que els propis diputats plantegin davant situacions concretes que els afectin.

6.2- Comissions d'investigació.

Les comissions d'investigació parlamentàries podran ser creades a petició de dos grups de la cambra o de diputats que representin un terç del nombre total de diputats al Parlament.

Tots els ciutadans tindran l'obligació d'assistir a les comissions si hi són requerits.

No existirà el dret a veto sobre els testimonis o la documentació a presentar.

6.3- Comitè d'avaluació d'alts càrrecs executius.

El Parlament disposarà d'un òrgan integrat per un representant de cada grup parlamentari que tindrà la responsabilitat d'avaluar i aprovar en última instància el nomenament dels alts càrrecs executius de l'administració. Atenint-se a les capacitacions i mèrits dels candidats i llur experiència en el camp que han de gestionar.

6.4- Control d'incompatibilitats i autoritzacions d'activitats.

El comitè d'avaluació serà també l'òrgan específic que vetllarà pel compliment del règim d'incompatibilitats i el règim d'autorització d'activitats dels diputats i alts càrrecs del govern.

6.5- La reprovació en el càrrec.

El comitè d'avaluació podrà reprovar els càrrecs sotmesos a la seva avaluació. La reprovació haurà de ser votada per la majoria de la comissió i ratificada posteriorment per la majoria del ple del Parlament.

6.6- L'aleatorietat com a eina de selecció per càrrecs no electes d'organismes dependents de l'Estat.

S'introduirà l'aleatorietat, mitjançant el sorteig com a eina per garantir la transparència en el nomenament d'alts càrrecs d'organismes dependents del Govern i del Parlament.

Cada grup parlamentari podrà presentar un candidat que haurà de ser aprovat pel comitè d'avaluació.

6.7- Dret d'informació.

Els parlamentaris tindran dret de sol·licitar al govern tota aquella informació que considerin necessària per a la seva informació de control.

Els alts càrrecs del govern tindran terminis màxims per a l'entrega de documentació i informació, que s'hauran de complir a risc de suspensió cautelar de sou i feina per part del comitè d'avaluació.

7. La llei de contractes públics.

7.1- Supressió dels informes.

Quedarà expressament prohibida la redacció d'informes per part d'empreses, consultors o assessors externs a la funció pública.

Només s'encarregaran aquells informes imprescindibles, autoritzats amb la signatura del ministre i acompanyats d'un informe preceptiu signat pel màxim responsable de la

funció pública en aquell departament en el que es reconegui que l'administració no disposa internament dels mitjans o la capacitat per redactar-lo ella mateixa.

7.2- Contractació d'assessors.

La contractació d'assessors és responsabilitat directa del ministre, aquest haurà d'autoritzar la contractació, informar de la despesa i la funció per a la que s'han contractat alhora que portarà un registre públic de tota la despesa realitzada. De la mateixa manera que pels informes la contractació haurà d'anar acompanyada del document que garanteixi que l'administració no disposa de mitjans o capacitat per dur a terme aquella funció o tasca, signada pel màxim responsable de la funció pública en aquell departament.

7.3- Tutelat europeu per la redacció de la nova llei de contractes públics.

El Parlament de Catalunya es disposarà a acceptar sota la tutela de la Unió Europea, una nova llei de contractació pública, que en substitució de l'actual, garanteixi els més alts índex de control, transparència i qualitat en les adjudicacions de contractes públics.

7.4- Registre d'empreses contractades.

El govern Català haurà de portar un registre obligat d'empreses contractades, imports dels contractes, nombre de contractes, desviament sobre el pressupost d'adjudicació, responsable de la contractació, terminis d'execució, total anual per empresa facturat a l'administració, pes dels contractes públics respecte els privats de cada empresa contractant i aportacions o donatius d'aquestes empreses a partits polítics o fundacions de l'àmbit polític.

8. Control social sobre la gestió pública.

8.1- Comissions ciutadanes d'investigació.

Els ciutadans podran tramitar directament al Parlament la creació d'una comissió d'investigació.

Caldrà presentar un total de signatures equivalent al 1% del total del cens.

Els ciutadans proponents tindran dret a estar representats directament a la comissió amb igualtat de drets que els parlamentaris. Els representants dels ciutadans proponents gaudiran del tractament i l'autoritat parlamentària envers el govern i les administracions.

8.2- Comunicació i control de la despesa.

Cada departament del govern de Catalunya tindrà el deure d'informar de la despesa corrent de departament pel que fa a conceptes directament lligats als càrrecs polítics executius. No se n'exclouran les dietes, telèfon, viatges i despeses generals de representació.

Aquesta despesa estarà actualitzada i disponible pel ciutadà directament a la pàgina web del servei o departament en qüestió i directament lligada a la persona responsable del departament.

8.3- Supressió de les diputacions.

La figura administrativa de les diputacions provincials quedarà eliminada i les seves funcions i responsabilitats seran assumides pel govern de Catalunya.

8.4- El defensor de les persones.

El defensor de les persones vetlla pel respecte dels drets de les persones.

Atendrà les queixes dels qui es troben desemparats davant l'actuació o manca d'actuació de les administracions.

A fi de garantir la seva independència i capacitació, el Defensor de les persones serà escollit pel Parlament de Catalunya, prèvia proposta dels candidats per part de l'Oficina de la Funció Pública.

Aquest càrrec tindrà una limitació de 5 anys.

9. Administració pública i administració de l'Estat.

9.1- Conceptes generals, eficàcia i austeritat.

L'administració pública ha de seguir un model de resposta a les necessitats presents i previstes del país.

Les administracions públiques s'han d'organitzar i funcionar a partir dels principis d'honestedat, austeritat, eficiència i eficàcia, orientació a l'administrat, imparcialitat i objectivitat moderada per l'equitat. Aquests principis hauran d'informar tota la normativa que reguli llur funcionament.

9.2- Dret ciutadà a la informació i a la resposta, l'abús del silenci administratiu.

Els ciutadans tindran dret a accedir a tots els registres de l'administració, sempre i quan no s'afecti a la seguretat de l'Estat ni comprometi la intimitat de persones alienes.

Els ciutadans podran requerir la informació sobre qualsevol assumpte, conèixer la identitat del funcionari que se'n responsabilitza i l'Estat de l'expedient en cada moment.

El silenci administratiu ha de ser denunciable per part del ciutadà.

9.3- Un model d'ocupació pública per a Catalunya.

S'ha de crear un model d'ocupació pública propi per a tot Catalunya, susceptible de ser aplicat en totes les administracions i règims jurídics. Aquest model ha de crear els

instruments de gestió per planificar coordinadament els recursos humans al servei de totes les administracions, que han de passar a ser considerats treballadors públics de Catalunya.

Els funcionaris actuals passaran a ser considerats treballadors públics de Catalunya.

9.4- Creació d'una oficina de la funció pública.

Es constituirà un organisme especialitzat i professional que, en representació de totes les administracions catalanes, durà a terme d'una manera integrada tots els processos de selecció, provisió i promoció dels servidors públics, processos que han de ser àgils i professionals. Aquest organisme haurà de definir de manera homogènia i homologable la tipologia dels llocs de treball a cobrir, a partir de la qual cada administració configurarà el seu model organitzatiu i de distribució de funcions.

L'oficina de la funció pública, establirà els criteris per accedir al càrrec de Defensor de les persones. Així mateix, proposarà tres persones candidates per a aquest càrrec i serà el Parlament qui, per majoria, el nomeni.

9.5- Institucionalització d'una funció directiva professional.

Es definirà un marc de referència per a la funció directiva com a àmbit específic de responsabilitat pública. El personal de l'administració que ocupi llocs directius haurà d'actuar amb objectivitat, professionalitat i lleialtat a l'òrgan al qual estigui vinculat, i serà responsable de la seva gestió. La seva selecció es basarà en criteris de competència.

9.6- Creació de l'escola superior de funció pública directiva.

Es crearà la figura de l'escola superior de la funció pública directiva, aquesta institució formarà a professionals que desenvolupin o hagin de desenvolupar càrrecs directius en la funció pública.

Els criteris formatius seguiran estàndards de formació directiva empresarial, comparables als criteris i coneixements que s'imparteixen a les escoles de negocis de primer ordre de les que avui disposem a Catalunya.

9.7- Clarificació de mecanismes d'entrada i sortida.

Per revitalitzar el mercat laboral de l'oferta pública de treball caldrà regular quins són els mecanismes d'entrada i sortida de la funció pública i la finalització temporal o definitiva de la relació contractual laboral amb l'administració.

La formació, millora i progressiu apropament de les condicions laborals de la funció pública a les del mercat laboral d'iniciativa privada han de fer possible aquesta flexibilització.

9.8- Simplificació de categories i models retributius dels professionals i de l'administració.

Les categories professionals de l'administració quedaran simplificades en tres grans grups: administratius, tècnics i directius, establint els diferents graus dins de cada categoria en relació a les seves funcions.

9.9- Homogeneïtzació de criteris retributius en el món de l'administració local.

S'homogeneïtzaran els criteris retributius en l'àmbit de l'administració més propera al ciutadà, l'administració local.

El criteri retributiu tindrà en compte la dedicació total o parcial i anirà seguida de criteris objectius com el tipus de població, nombre d'habitants, persones al càrrec i responsabilitat pressupostària.

2. POLÍTIQUES ECONÒMIQUES

1. MARC ECONÒMIC.

- 1.1- Marc legislatiu europeu.
- 1.2- Conjuntura, Estructura i Polítiques Econòmiques.
- 1.3- Procés d'instauració de les bases macroeconòmiques.
- 1.4- Fiscalitat.
- 1.5- Despesa Social.
- 1.6- Inversions.
- 1.7- Agències Públiques.

2. EMPRESA I TREBALL.

- 2.1- Empresa.
 - 2.1.1- Empresa multinacional.
 - 2.1.2- Empresa espanyola.
 - 2.1.3- Empresa catalana.
 - 2.1.4- Petita i mitjana empresa.
 - 2.1.5- Món fundacional i associatiu.
- 2.2- Treball.
 - 2.2.1- Proposta per a la creació d'ocupació.
 - 2.2.2- Proposta per a la protecció de l'ocupació.
 - 2.2.3- Pensions i treball.
 - 2.2.4- Immigració i treball.
 - 2.2.5- Conciliació i igualtat en el treball.

3. INFRAESTRUCTURES.

- 3.1- Energia.
 - 3.1.1- Consum energètic.
 - 3.1.2- Generació energètica.
 - Elèctrica.
 - Nuclear.
 - Cicles combinats.
 - Cogeneració.
 - Hidràulica.
 - Renovables.
- 3.2- Xarxa ferroviària mínima necessària per un Estat català.
- 3.3- Xarxa viària mínima necessària per un Estat català.
- 3.4- Ports.

3.5- Aeroports.

3.6- Telecomunicacions.

3.7- Aigua.

3.7.1- Actuacions per la millora de la disponibilitat d'aigua.

3.8- Gas.

4. SECTORS ECONÒMICS ESTRATÈGICS.

5. SECTORS MOTORS.

5.1- El sector agroalimentari.

5.2- La indústria de la salut.

5.3- El sector químic.

6. SECTORS D'ACTUACIÓ URGENT.

6.1- El sector industrial.

6.2- El sector turístic.

6.3- Agricultura, ramaderia i aprofitament forestal.

6.4- La logística.

6.5- Sector audiovisual, ràdio i TV.

1. MARC ECONÒMIC.

1.1 Marc legislatiu europeu.

El nou Estat Català aplicarà el cos legislatiu vigent a la Unió Europea i treballarà per millorar-lo; en l'àmbit econòmic significa: Economia de Mercat i Drets Socials.

1.2 Conjuntura i estructura econòmica catalana i polítiques econòmiques a aplicar.

Catalunya pateix una doble crisi, de demanda i d'oferta. Aquesta és estructural i s'ha accentuat arran de la crisi internacional. És crisi de demanda en tant que l'augment de l'atur i l'alt endeutament familiar i la pèrdua de pes de les rendes del treball sobre el total impedeix mantenir el ritme de consum. La despesa social a Catalunya se situa en 10 punts per sota de la mitjana del PIB europeu UE-15. Patim també una crisi d'oferta en tant que no s'ha assolit un nivell educatiu adequat, unes infraestructures suficients, la capacitat per desenvolupar una política industrial pro activa de suport a sectors emergents i emprenedors i el no comptar amb un marc legislatiu, fiscal i administratiu àgil per assolir una productivitat i uns estàndards de qualitat internacionals.

Per intentar pal·liar aquesta situació cal emprendre **polítiques econòmiques d'oferta** (de qualificació del treball i ajut a empreses) per millorar la productivitat i competitivitat i **polítiques econòmiques de demanda** (d'augmentar la despesa pública en educació, sanitat, infraestructures i crear ocupació) i, per tant, no ens hem de situar ni en una òptica liberal ni en una socialdemòcrata de la resolució de la crisi i assentar les bases de l'Estat Català, sinó en ambdues, ja que ens calen les dues, que, a més, és retroalimenten.

1.3 Procés i procediments d'instauració de les bases macroeconòmiques de l'Estat Català

Les institucions pròpies de Catalunya, en el procés d'assentar les bases econòmiques i socials que regiran el nou Estat Català dins de l'àmbit de l'UE i facilitar el seu establiment normal i un traspàs al nou marc Estatal que minimitzi les turbulències econòmiques que podrien afectar a empreses i persones i els doni la màxima seguretat en el moment de la Declaració d'Independència, podran –i fóra desitjable que ho fessin– endegar els processos legislatius, reglamentaris i institucionals que calguin, sense necessitat que l'Estat Català ja hagi estat una realitat constituïda.

1.4 Fiscalitat: bases macroeconòmiques d'una política fiscal catalana.

Els pilars fonamentals sobre els que s'ha de bastir la política fiscal catalana són els següents:

- Creació i posada en marxa de l'Agència Tributària catalana, on es recaptin, gestionin i distribueixin els nostres recursos impositius.
- Creació d'un barem de participació en la recaptació tributària de les diferents administracions públiques, Generalitat, vegueries i municipis, amb criteris d'eficiència, suficiència, solidaritat i coresponsabilitat.

- Reducció de l'Impost de Societats en pimes en general i noves pimes, empreses de base tecnològica, de sectors emergents i empreses de gran consum-més exposades a boicots.
- IRPF: Revisió i possible reducció de l'impost, en funció del finançament de la millora dels serveis públics. Augment del mínim exempt.
- Impost de successions: la seva revisió sempre serà consensuada. S'accepta la necessitat d'una política redistributiva i d'una necessària reducció per tal que no afecti a persones de manera injusta i ineficient, que comporti un empitjorament significatiu del benestar de les persones o posi en perill la supervivència d'empreses. Se serà sensible a la legislació dels Estats de l'entorn al respecte i s'afavorirà una legislació de l'UE única.
- Aplicació de l'Impost sobre el Valor Afegit (IVA): se seguirà aplicant la legislació europea. Durant el primer any del nou Estat català se seguiran aplicant els tipus de l'antic estat. Es tipificarà l'IVA d'acord amb les necessitats de l'economia catalana i, tenint en compte els estats de l'entorn.
- Afavorir l'estalvi aplicant fórmules fiscals compatibles amb la legislació europea.
- Simplificació del marc tributari i de la seva administració.
- Manteniment d'impostos especials. Increment en 2 anys de l'impost d'hidrocarburs per assumir l'eliminació de l'impost de circulació.
- Creació d'un marc tributari específic per captar empreses, atraure talents i evitar deslocalitzacions.

1.5 Despesa social: bases macroeconòmiques d'una política social catalana.

Els pilars fonamentals sobre els que s'ha de bastir la política social catalana són els següents:

- Creació de l'Agència Catalana de la Seguretat Social que serà l'òrgan de recaptació de la seguretat social i de pagament de les prestacions
- Quotes empresarials a la Seguretat Social: reducció supeditada al manteniment i millora del sistema públic de pensions a llarg termini.
- Canvi del model d'indemnització per acomiadament al model de fons individual per salaris diferits a gaudir en cas d'atur o jubilació. Nou contracte.
- Millora de les prestacions socials: pensions, prestacions en general, millora de la prestació per atur amb contrapartida de reciclatge formatiu ("flexiseguretat"), atenció mèdica primària, especialitzada i hospitalària, ajuda

a la dependència. Pla de construcció de centres de salut i contractació de professionals sanitaris.

- Pla de construcció de centres educatius públics des d'escoles bressol fins a universitats i centres d'excel·lència. Educació i formació per a tota la població fins els 18 anys. Millora de la formació continua i professional. Contractació de professionals educatius i reducció de ràtios.
- Acceleració del pas d'un sistema de repartiment a un sistema de capitalització de les pensions: Establiment, per llei, d'un Fons de Reserva de pensions del 1% del PIB i creació d'una Societat Pública Arrendadora d'Infraestructures que arrendi l'estoc de capital públic de Catalunya per a la millora de les pensions.

1.6 Inversions: bases macroeconòmiques d'una política d'inversions públiques, públicoprivades o privades amb un marc regulador favorable.

Els pilars fonamentals sobre els que s'ha de bastir la política d'inversions catalana són els següents:

- Ampliació i modernització d'infraestructures de Serveis Sanitaris, Educatius i resta de Socials fins a estàndards UE-15.
- Ampliació i modernització d'infraestructures de comunicació, logístiques i energètiques del país (ports. Aeroports, ferrocarril, vies terrestres, àrees logístiques i de clústers, telecomunicacions, TIC i preservació i millora mediambiental) d'acord amb un programa mixt (partenariat públic i privat).

Els **objectius** de país són:

- Crear una estructura de país en xarxa i multipolar multisectorial que atregui talents, promogui qualificar-se i capti/promogui empreses d'activitats emergents.
- Catalunya: porta sud d'entrada i sortida a i d'Europa, pels productes provinents d'Àsia i Nord d'Àfrica i obertura de nous mercats per a les empreses.
- Convertir Catalunya en la capital del corredor o zona Euromediterrània, com una de les principals àrees de comerç mundial.
- Impulsar la creació d'una megaregió entre l'arc mediterrani (País Valencià, Catalunya, Aragó, Illes Balears) juntament amb el sud de França (fins a Marsella i Lió), constituint la megaregió "Eurosunbelt".

1.7 Agències públiques

Creació (o adaptació de les agències existents): agències reguladores d'energia i serveis bàsics (aigua, electricitat, gas i comunicacions), ambientals, defensa de la competència,

mercat de valors, regulació transports i infraestructures, Banc Central de Catalunya per a la supervisió i control de les entitats financeres i agències sectorials.

2. EMPRESA I TREBALL

Catalunya és un país de tradició industrial. Té un teixit empresarial propi, de base emprenedora i amb un fort component de petites i mitjanes empreses que cal preservar. El mapa industrial i productiu català té identitat, i hom ha fet bandera de la nostra indústria atès que ens ha posat a l'avantguarda del desenvolupament.

La Catalunya independent ha de tenir llibertat associativa i de sindicació. S'hauran de crear els mecanismes necessaris per tal que desenvolupin nous espais que garanteixin els drets i obligacions d'empresaris i treballadors.

No s'han de perdre valors com l'esforç, l'austeritat, la innovació, el risc, i l'ètica. Creiem en un país no intervencionista, on l'economia sigui de les persones i on el que s'ha de fer són polítiques acurades en base a una economia social de lliure mercat. Per això, l'acció política ha de donar resposta a les necessitats d'empreses i persones, garantir la supervivència d'empreses mitjançant eines que facilitin la creació d'ocupació i garanteixin el benestar de les persones.

Les polítiques a realitzar dins l'àmbit d'empresa i des de l'àmbit laboral han de tenir com a objectius principals aconseguir una elevada productivitat del factor treball i forjar les bases de l'economia del país per tal de ser innovadors i competitius arreu. Pot ser que assolir aquests objectius impliqui una reforma cultural en relació a com entenem l'empresa i les relacions laborals, però, l'economia de la Catalunya independent serà viable en la mesura que les empreses puguin aportar valor afegit suficient per garantir benestar social i econòmic a les persones.

2.1 Empresa.

La Catalunya independent ha de garantir mecanismes per incentivar la demanda i que aquesta demanda disposi del suficient poder adquisitiu per absorbir l'oferta dinàmica que sempre ha caracteritzat el teixit empresarial català. Cal retenir la riquesa i recuperar la iniciativa. Per assolir-ho hem d'observar les propostes següents:

- Assegurar que les empreses rebin un flux òptim de **finançament**.
- Agilitar la relació de les empreses amb **l'Administració**: tant en la creació com en la gestió administrativa ordinària.
- Revisar la **fiscalitat** per permetre crear un teixit empresarial sòlid.
- Impulsar la **Competitivitat** i la **Innovació** com eixos estratègics.
- Invertir en **Recerca i Desenvolupament** com elements claus del creixement.

- Impulsar la **Internacionalització** de les empreses catalanes.
- Entendre la **Globalització** de forma positiva.
- Promoure inversions que agilitzin les **infraestructures** i la **mobilitat**.
- La **Formació** és la pedra sobre la que podem construir el nostre país.
- Consolidar el teixit de **PIMES** com a base sòlida de l'economia catalana.
- Orientació a la **productivitat**.

2.1.1 Empresa Multinacional.

- Catalunya ha de ser un territori seu d'empreses multinacionals. El nostre país s'ha de visualitzar internacionalment com la porta d'entrada a UE, Àsia, i Àfrica.
- La independència, a més de garantir l'estatu quo actual en base a drets i obligacions, ha de permetre construir un model econòmic, d'infraestructures, fiscal, etc., que atregui a empreses multinacionals a establir-se en el nostre territori.
- S'ha de preveure certa dificultat en l'establiment d'activitat productiva a Catalunya, però s'ha de potenciar l'establiment de les seus d'aquestes grans empreses, així com d'activitats de valor afegit no productiu en el nostre país.
- S'ha de potenciar estil de vida, confort, qualitat de vida, possibilitat de formació, *networking*, espais d'evolució, etc., per tal que els executius escullin Catalunya per establir les seves seus dins l'UE.
- Ens hem de fixar en els sectors clau de l'arc mediterrani per potenciar la creació d'espais clústers que permetin a Catalunya ser referent en determinats sectors estratègics europeus.
- Hem de potenciar espais de col·laboració i formació entre el gran teixit empresarial i l'entorn universitari i d'escoles de negoci catalanes.

2.1.2 Empresa espanyola.

- Per l'empresa espanyola som un important mercat potencial, motiu que els suposa tenir uns interessos econòmics superiors a qualsevol altre plantejament. Hem d'oferir garanties a qualsevol empresa que vulgui instal·lar-se en el nostre territori, competir en el nostre mercat, etc.

2.1.3 Empresa Catalana.

- Hem de potenciar l'expansió de l'empresa catalana, desenvolupant polítiques internes per tal d'evitar fugues de les seus d'empreses catalanes a altres territoris.

- Internacionalització de les empreses catalanes, el mercat internacional com a futur.
- Polítiques de prevenció i reacció davant plantejaments de deslocalització de determinades activitats productives. Cal potenciar la reordenació cap a activitats de valor afegit.
- Iniciatives a desenvolupar en territoris i mercats claus per tal de potenciar la relació entre les empreses catalanes i territoris i sectors econòmics emergents.

2.1.4 Petita i mitjana empresa.

- El teixit de la petita i mitjana empresa és el gran motor econòmic i industrial del país, per això hem de garantir la seva fortalesa.
- Cal desenvolupar una nova legislació sobre grans superfícies, i una nova legislació sobre horaris comercials.
- S'ha d'aplicar un nou model fiscal per la petita i mitjana empresa que potenciï i consolidi el seu teixit a la Catalunya independent.
- Escurçar el temps de gestió administrativa i fiscal per obrir una empresa a Catalunya.
- Estendre l'ús de noves tecnologies a tot el teixit de petits i mitjans empresaris catalans.
- I els Emprenedors? Catalunya sempre ha estat país d'emprenedors i visionaris, hem de mantenir aquest estímul.
- I els Autònoms? Catalunya destaca per tenir un gran teixit de treballadors autònoms, hem de consolidar la seva participació dins l'entorn econòmic català.

2.1.5 Món fundacional i associatiu (fundacions, ONG, ONL).

- Catalunya ha destacat per ser un gran factor de desenvolupament del món fundacional i associatiu. Són innumbrables les iniciatives que a Catalunya i des de Catalunya s'han engegat i es porten a terme per tal de donar un suport a determinades tasques poc o gens cobertes pel sector públic com pel sector privat.
- No n'hi ha prou amb tenir un model basat en Incentius fiscals.
- Hem de poder crear entorns de col·laboració amb el món empresarial per tal de millorar l'eficiència de les accions a desenvolupar.

2.2 Treball.

Calen polítiques actives dins el mercat de treball per poder comptar amb eines i instruments que incentivin l'ocupació, que originin ajuts per la creació d'empreses, millorin la rotació laboral, la formació i els ajuts específics als treballadors amb

desavantatges i discapacitats. Cal facilitar la mobilitat del mercat laboral tot millorant els sistemes d'informació, integrar als desocupats i inactius, lluitar contra l'abandonament prematur de l'educació, treballar per la reducció dels accidents laborals, millorar l'accés als serveis de cura infantil compatibilitzant treball i família, eradicar les diferències salarials, i apostar decididament per la meritocràcia. Per això hem d'impulsar polítiques amb doble objectiu, ocupació i productivitat.

2.2.1 Propostes per la creació d'ocupació

- Impulsar un Contracte Laboral Català, emulant el model austríac.
- Fixar objectius concrets en l'àmbit de l'educació: màxima especialització en activitats de valor afegit, potenciar l'aprenentatge permanent, la igualtat de gènere, etc.
- Polítiques d'ocupació flexibles que permetin rendibilitzar el capital humà i que a la vegada permetin a la persona, a mes de mantenir-se activa, continuar la seva formació durant la seva etapa laboral.
- Adequar els sistemes de formació i d'educació a les necessitats de les persones i del mercat laboral mitjançant la permeabilitat entre l'educació superior i la formació professional.
- Impuls de la formació professional (FP).
- Valorar la figura de l'aprenent (formalitzar-la) i adoptar mesures per la validació de coneixements en base a l'experiència i capacitats adquirides. Permetre una ràpida incorporació al mercat laboral a les persones amb millors capacitats i experiència tot i que la seva formació reglada no sigui la convencional.
- Millorar la disponibilitat i qualitat d'ofertes de formació tenint en compte la importància del teixit PIME.
- Integració dels desfavorits mitjançant aprenentatge permanent.
- Mecanismes que permetin la transparència en el reconeixement de títols i experiència professional a nivell UE.
- Combatre la sinistralitat laboral per millorar la qualitat del treball tot fent rebaixes fiscals en les empreses que assoleixen sinistralitat zero.
- Interacció entre els sistemes impositius i les prestacions socials, sense oblidar el seu vincle amb la política salarial a fi d'afavorir a les persones a entrar, romandre i progressar en el mercat laboral.
- Afavorir la interacció entre polítiques de protecció social, polítiques actives de mercat de treball, polítiques d'aprenentatge permanent i conciliació entre vida laboral i familiar.

- Garantir la sostenibilitat financera dels sistemes de protecció social.
- Iniciatives a favor de persones amb menys possibilitats pel seu accés al mercat laboral perquè puguin sortir dels sistemes de subsidis.
- Potenciar els incentius fiscals pels contractants per fomentar contractació de persones amb menys possibilitats d'accés al mercat laboral.
- Evitar la discriminació per raons de sexe, promoure la igualtat i l'equiparació de les condicions econòmiques.
- Aplicació de les disposicions de lliure circulació de treballadors, treballant per millorar la col·laboració i la cooperació dins el mercat laboral europeu. Evitar la doble imposició a treballadors desplaçats. Promoure la mobilitat voluntària.
- Evitar el treball no declarat: garantir respecte a la llei i als drets dels treballadors, facilitant la tramitació legal del treball no declarat i millorar la cooperació entre les administracions europees contra el treball no declarat i la lluita contra els abusos empresarials que promouen treball no declarat, proposant millores en la seguretat laboral.
- Incloure als interlocutors socials en l'elaboració de mesures polítiques laborals.
- Hem d'impulsar mecanismes de transparència en el finançament dels sindicats catalans.
- Lluitar contra l'absentisme.

2.2.2 Propostes per a la protecció de l'ocupació.

- Cal potenciar que les empreses destinin els recursos monetaris de les jubilacions, a formació i reciclatge.
- Hem de construir un espai de formació, reciclatge, i col·locació, que de forma coordinada amb les associacions empresarials facilitin el procés d'incorporació al món laboral.
- S'ha d'impulsar l'Oficina Catalana de Treball i Desocupació: per fer polítiques actives de mercat de treball i aconseguir una ràpida incorporació del desocupat a l'activitat laboral i disminuir els períodes d'atur. Mesures individualitzades per disminuir la desocupació llarga durada.
- Cal impulsar una Comissió d'Observació de l'Atur: s'han d'observar les polítiques de països amb baix índex d'atur del nostre entorn, observar-ne experiències d'èxit, potenciar la interrelació i coordinació de polítiques públiques i sector privat i flexibilitzar la contractació i l'acomiadament.

- Hem de reforçar el paper i la contribució dels sistemes de protecció social, cohesió social, solidaritat i lluita contra la pobresa, treballar per aconseguir una extensa cobertura asseguradora de protecció (també en època de desocupació).

2.2.3 Pensions i treball.

El 2050 es calcula que 3,2 milions de persones superaran els 100 anys. L'envelliment progressiu de la població i el desequilibri econòmic posen en qüestió la sostenibilitat de l'actual sistema de l'Estat de benestar (cas de Suècia).

- Hem de pensar que la gent gran és un gran actiu de la societat. Hem d'intentar promoure entorns on la gent gran participi activament, aportant la seva experiència i capacitats.
- S'han de fer polítiques per garantir les pensions que permetin viure amb dignitat.
- S'ha d'exonerar el pagament cotitzacions i impostos a la gent gran.

2.2.4 Immigració i treball.

S'han de promoure polítiques que permetin utilitzar la formació de qualitat per a la seva integració en el món laboral:

- Creació de sistemes d'integració mitjançant la formació per afavorir la inserció laboral dels nouvinguts.
- Regular les polítiques de reagrupament familiar.
- Creació de plans d'emancipació pels immigrants.
- Pla de foment de la mobilitat social.
- Promoure el codesenvolupament.

2.2.5 Conciliació i igualtat en el treball.

La conciliació i la igualtat no han de ser un tema que només afecti a la dona, sinó que ha de tenir un prisma social i genèric, per això s'ha de:

- Crear incentius a la contractació i facilitats a les empreses que impulsin polítiques de conciliació.
- Flexibilitzar la jornada laboral establint la jornada en funció de còmputos anuals.
- Afavorir la reducció de la jornada per tenir cura d'infants, per processos d'adopció, per tenir cura de gent gran. Cal definir els mecanismes per garantir la renda del treball i el poder adquisitiu. Flexibilitat laboral per la realització de tràmits personals.

- Ocupació a temps parcial com a opció lliure, voluntària, i positiva. Simplificar la regulació afavorint el repartiment de responsabilitats en els membres de les famílies.
- Regulació del treball a domicili i del teletreball.
- Eradicar la discriminació per gènere i la discriminació per forma familiar.
- Combinar productivitat i temps de dedicació laboral. Conciliar no vol dir treballar menys o fer-ho amb menys productivitat, vol dir treballar de diferent manera. Promoure les formes de treball no presencials.

Necessitem una Catalunya amb partits polítics i sindicats no immobiliers, on es pugui plantejar el fet d'acceptar sacrificis a curt termini tot pactant millores a llarg termini. Necessitem uns partits i sindicats transparents i no subvencionats. Hem de fer transparent el finançament polític i sindical.

Necessitem una Catalunya amb un pes òptim de funcionaris públics sobre el total de la població ocupada, i desenvolupar un model per tal d'aconseguir els nivells d'eficiència òptims en el desenvolupament de la tasca pública.

Hem de pensar en models com el danès, amb subsidis per desocupació condicionats i proporcionals. No hem de tendir a impulsar polítiques d'ocupació a cop de xec, ni a càrrec dels pressupostos públics. Hem de facilitar que els empresaris puguin crear ocupació competitiva (inversió privada risc elevat).

Cal plantejar un impuls del Consell Català de Relacions Laborals per tal que pugui participar en la definició de polítiques d'immigració, de benestar social i polítiques de treball independents per cada nucli sectorial.

3. INFRASTRUCTURES

Es contemplaran com a línies principals d'aquesta proposta d'infraestructures necessàries, totes aquelles que serveixin, per a millorar els costos bàsics de les nostres empreses, millorant el nivell de benestar de la població en general.

Les indicacions fetes aquí, sempre han d'ésser a l'agenda política i no rebre un tractament només tècnic. Entenent que són els tècnics els únics amb poder per determinar la necessitat, viabilitat, etc. d'un projecte.

3.1 Energia.

3.1.1 Consum energètic.

S'ha d'instituir la política de l'estalvi energètic dirigida a la indústria i als particulars.

Estem convençuts que la solució energètica, no pot ésser només basada en com generar-la, de la manera menys perjudicial i ecològica possible. L'única manera de ser realment ecològics i sobretot racionals és intentar per tots els mitjans possibles reduir el consum, no d'una manera restrictiva, sinó d'una manera eficient. Com a país, hem d'ajudar tant al particular com a l'empresa a conèixer, els millors i més eficients sistemes per l'estalvi energètic.

3.1.2 Generació energètica.

◦ **Elèctrica.**

Les subdividirem en diferents apartats, per tal com es generen i per ordre d'importància. (Dades Generalitat de Catalunya 2007. Aquest any cal tenir en compte la parada llarga d'Ascó).

◦ **Nuclear.**

L'energia de fissió nuclear ha de seguir formant part important del mix energètic català i és recomanable que la seva contribució es vegi ampliada en un futur, sempre que no puguem mitjançant altres tecnologies de generació, garantir el subministrament i el preu adequat. Això no significa, en cap cas, renunciar a la implantació progressiva de les energies renovables, però no es pot menysprear el paper clau que pot jugar l'energia nuclear a l'hora de substituir les energies d'origen fòssil a curt i llarg termini. Els compromisos de la Unió Europea i, per tant, de Catalunya, amb el protocol de Kyoto reforcen aquest argument.

◦ **Cicles combinats.**

La impossibilitat de complir amb els requisits del preu, i la pol·lució ens allunya d'aquest tipus d'energia.

El preu perquè és factor determinant si volem ser competitius amb el resta de països occidentals.

El factor contaminant és també força important si hem de complir protocols com el de Kyoto, ja que són grans emissores de CO₂, i sense possibilitat de millorar ni d'evitar el residu enviat a l'atmosfera.

També s'ha tenir en compte que l'ús d'energia fòssil, d'aquest tipus, ens fa dependre del mercat, gens estable, del gas o del petroli.

Per culpa d'una ecologia malentesa tenim una dependència massa elevada d'aquest tipus de central, (25%), i que en un futur hauria d'ésser reduïda per poder complir amb els dos requisits bàsics marcats anteriorment. Preu com a qualitat generadora i pol·lució com a qualitat necessària i irrenunciable.

◦ **Cogeneració.**

És un sistema de generació força interessant per a varies raons, sempre que no arribi a la seva pròpia corrupció i que impliqui adoptar polítiques malenteses, de preus incorrectes de mercat..

Els preus alts de compra d'aquests sistemes de generació d'energies, porten al vici industrial d'intentar rendibilitzar empreses no rendibles gràcies la venda d'energia cara, creant així un mix de cost d'energia elevat.

Els preus baixos no fan interessant l'aprofitament d'energia que la indústria ja no utilitza i que es malmet sense treure'n cap rendiment.

També és necessària una estabilitat en el preu atesa la inversió que pot significar en alguns dels casos.

La pol·lució produïda per aquest sistema es baixa o nul·la, ja que l'energia ja ha estat produïda per la necessitat industrial.

◦ **Hidràulica.**

Amb prop d'un 8%, té encara força importància, tenint en compte que històricament va ésser el primer sistema important de generació en grans quantitats d'energia que es va instal·lar a Catalunya.

Els seus inconvenients, així com la seva vida, (sense costos alts), les gran inversions necessàries, els impactes ecològics i en la població, les pèrdues energètiques per transport des d'on es genera fins on s'utilitza, i altres raons, no fan interessant, aquest sistema de generació com a energia de futur.

Si tenim en compte la influència que aquest tipus d'energia pot tenir sobre els recursos aquífers, hem de considerar que, de moment, el manteniment d'aquestes centrals sigui interessant. Queda clar, en tot cas, que s'ha de supeditar a les necessitats del control de l'aigua, més que no al seu aprofitament energètic.

Altres sistemes hidràulics, com és l'aprofitament de mini centrals, que gràcies a les tecnologies de telecomandament poden en molts casos tenir una rendibilitat interessant, tant en el seu funcionament en illa com en xarxa. Tanmateix, i atès l'aprofitament de l'energia generada pels sistemes nuclears en les valls de consum, els sistemes reversibles en llacs, són interessants i s'ha d'arribar al seu aprofitament màxim.

◦ **Renovables.**

Aquí és on realment tenim un punt feble, (1,2% de l'energia produïda). Hem de pensar que l'energia en grans quantitats, no podrà ser mai generada pels sistemes renovables actuals. De fet, seria una perversió, amb possibles, alts costos ecològics intentar-ho.

És important en aquest tipus de generació, centrar-se en tres temes fonamentals.

- L'ecologia radical o malentesa.
- La suma de molts petits poden fer un de mitjà o bé un de gran.
- Centrals de solars hidrotèrmiques de mitja temperatura.

Avui som, de llarg, la comunitat autònoma d'Espanya amb menys aprofitament d'aquest tipus de generació d'energia. Campanyes d'ecologia malentesa, i en molts casos desinformatives, han fet que estiguem a vegades en culs de sac energètics pràcticament irresolubles. (No nuclears. No molins. No cèl·lules fotovoltaïques)

És important doncs, utilitzar al màxim possible tot aquest tipus d'energia poc o gens contaminant, creant una política adequada, d'implantació i d'informació.

Quan parlem de la suma de petits, parlem doncs de sistemes eòlics, així com de sistemes de granges solars de plaques fotovoltaïques.

També hem de tenir en compte el sistemes fotovoltaïcs domèstics, amb retorn d'inversió, mitjançant la compra a preu que no malmeti el mix de l'energia generada.

Com a últim punt, cal potenciar l'energia de centrals solars hidrotèrmiques de mitjana temperatura, com a sistema que pot aportar certa quantitat de potència, sense malmetre l'entorn, ni crear cap tipus de pol·lució.

Punts bàsics considerats:

- La creació d'una Agència Catalana de l'Energia (no com la d'ara, sinó amb poder normatiu).
- La reducció de la nostra dependència energètica del petroli actualment d'un 50%, millorant la balança comercial.
- Millorar el respecte per l'entorn.
- Obligar les companyies a cobrar el MIX "Català".
- Potenciar la generació d'energia elèctrica amb una política d'implantació de centrals nuclears a llarg termini.
- Crear noves centrals hidrotèrmiques de mitja temperatura.
- Aprofitament i incentivació de tot tipus de sistemes de microgeneració d'energia elèctrica.
- Desmantellament controlat i progressiu de centrals dependents de combustibles fòssils tipus petroli o gas.

3.2 Xarxa ferroviària mínima necessària per un Estat català.

La proposta fa aportacions pensades per la millora de la xarxa actual, així com la reducció de la nostra dependència del transport per carretera.

Lògicament, la millora del transport ferroviari, ens porta també una millora de costos, així com una millora en el respecte a l'entorn.

Moltes d'aquestes propostes es poden trobar als projectes de la Generalitat que, com és habitual, mai s'han portat a terme per falta de finançament i/o per desídia administrativa.

Les propostes, a part de millorar el servei, estan també enfocades a la conversió futura però imparabile de la nostra xarxa viària cap a l'ample europeu.

Punts bàsics considerats:

- Reducció de la nostra dependència energètica del petroli actualment d'un 50% millorant la balança comercial.
- Millor respecte a l'entorn.
- Corredors europeus, eix transversal i corredor del Mediterrani.
- Connexió i intercanviadors tant al port com l'aeroport.
- Estacions de mercaderies amb intercanviadors a xarxa viària.
- Trens orbitals a Barcelona (Vilanova - Mataró).
- Creació de tramvies "tipus RER francès" que travessin Barcelona i connectin amb poblacions properes fent funcions de rodalies.
- Millora dels costos productius, augmentant la competitivitat.
- Multi connexió amb ample europeu.
- Xarxa de trens "tramvia" (Olot-Girona) etc.

Caldrà tenir en compte, que les propostes han de portar-nos un canvi de tipus d'energia, ja que creixerà el consum elèctric i disminuirà el de petroli i per tant, aquesta política ferroviària ha d'estar força lligada amb la de l'energia.

3.3 Xarxa viària mínima necessària, per un Estat català.

La proposta fa aportacions pensades en la millora de la xarxa actual.

La millora de la xarxa actual comportarà, juntament amb la millora de la xarxa ferroviària, una reducció de costos i una millora de la competitivitat.

Moltes d'aquestes propostes es poden trobar als projectes de l'actual Generalitat que, com és habitual, mai s'han portat a terme per falta de finançament i/o per desídia administrativa.

Queda per sobre del que s'ha exposat l'eliminació, en la mesura del possible, i totalment en el futur immediat, dels peatges existents, així com la reducció del transport per carretera que té com a base el combustible fòssil.

Cal generar una política de promoció de l'ús del transport públic i la d'incentivació per l'ús privat d'altres combustibles que siguin menys contaminants o, en tot cas, sistemes híbrids.

En la base de tot el que aquí s'exposa hi ha la potenciació i millora del eixos verticals ja existents, transformant-los en molts casos en autovies i la unió de l'actual eix transversal, també convertit en autovia i la creació d'un futur eix transpirinenc amb la xarxa d'eixos verticals.

Cal dedicar especial atenció a l'àrea metropolitana i als seus cinturons.

Punts bàsics considerats:

- Millorar els accessos al port de Barcelona.
- Millor respecte a l'entorn.
- Desdoblament de l'eix transversal.
- Ampliació de l'autopista de l'eix Mediterrani.
- Estacions de mercaderies amb intercanviadors a xarxa de ferrocarrils.
- Cinturons àrea metropolitana.
- Autovies verticals.
- Eix real transpirinenc.
- Política millorada d'aparcaments en estacions.
- Incentivar l'ús de cotxes compartits.
- Incentivar l'ús de cotxes híbrids o elèctrics.

3.4 Ports.

S'ha de crear una entitat estatal-privada mixta per al control i aprofitament dels ports catalans.

S'ha de convertir el port de Barcelona en el port més important de mercaderies entre Europa i Àsia.

S'ha d'unir el port amb els principals eixos europeus a través de tren, i de transport per carretera.

També cal crear una línia de tren de mercaderies directa entre el port de Barcelona i el de Tarragona, per poder unir, en cas necessari, i en un futur, les potències dels dos ports. (S'han de tenir en compte les limitacions físiques actuals del port de Barcelona).

S'ha de potenciar l'actual zona logística de Zona Franca amb els intercanviadors necessaris tant per tren com per carretera.

Cal mantenir i augmentar el turisme de qualitat que arriba mitjançant grans creuers. La millora de l'aeroport i una oferta directa sense haver de passar per capitals de països estrangers com Madrid, millorarà la qualitat de l'oferta i el seu preu des d'altres continents.

3.5 Aeroports.

S'ha de crear una entitat que substitueixi l'actual AENA, de titularitat mixta estatal-privada, per al control de tota la xarxa d'aeroports.

S'han de crear entitats privades per al desenvolupament dels aeroports catalans, controlades per aquestes entitats.

S'ha de convertir el nostre aeroport en un autèntic *hub*, amb un alt volum d'internacionalitat. Sense l'ofegament que ens ha creat Espanya a través d'AENA. Així, tindrem moltes més possibilitats de fer del nostre aeroport allò que esperem.

S'ha de fer de la xarxa actual d'aeroports una fàcil connexió amb el resta d'Europa i utilitzar el de Barcelona com a base per connexions intercontinentals.

S'ha d'unir l'aeroport de Barcelona amb el tren d'alta velocitat.

3.6 Telecomunicacions.

Catalunya té una manca d'infraestructures en telecomunicacions que no permet que tota la població pugui gaudir de la banda ampla. En els llocs on hi ha infraestructura, els preus i les condicions no són d'un entorn de competència efectiva. Això no només es produeix en el segment residencial, sinó també en l'empresarial.

L'oferta de banda ampla a Catalunya és de les més cares d'Europa, i encara ho és més si tenim en compte les diferències de poder adquisitiu en comparació amb altres països europeus.

El català es fa servir poc en tots els sectors de les comunicacions electròniques.

La penetració d'Internet i de la banda ampla està endarrerida en relació amb els països i regions més avançats de la UE.

Hi ha una manca d'ús de les TIC en els processos productius de les empreses, especialment de les petites i mitjanes.

És doncs fonamental disposar de les infraestructures necessàries per al desplegament dels serveis de telecomunicacions. En primer lloc per tal que aquests serveis es puguin desplegar a totes les zones, fins i tot aquelles on no són rendibles per als operadors, tant pel que fa als serveis de la banda ampla com els serveis mòbils.

El pes del sector de les TIC no reflecteix la importància de Catalunya com a país, ni en població ni en PIB. Actualment, el sector de les TIC està altament concentrat a Madrid, tant en volum de negoci com en inversions, i no es troba entre els sectors que pesen més a Catalunya. Aquest fet no té gaire relació amb el fet que Catalunya és avui la comunitat autònoma d'Espanya que aporta més PIB a l'Estat espanyol.

Propostes:

- Potenciació i desenvolupament d'infraestructura de telecomunicacions catalana.
- La xarxa de transport d'alta capacitat.
 - Pla de desplegament de la xarxa
 - Banda ampla rural
- Pla d'ordenament ambiental d'infraestructures de radiocomunicacions.
- Telefonía mòbil rural.
- Creació a Catalunya d'autoritats de regulació sectorials.
- Iniciatives per dinamitzar la demanda i l'ús.
 - Cablejat d'escoles i biblioteques.
 - Creació de clústers: la Tecnoregió.
- Control de l'ús del Català en la xarxa audiovisual.
 - Arribada de sistemes de TDT a tot al territori.
- Millora i ampliació cap a altres sistemes de telecomunicacions.
- Crear ciutats UMTS.

3.7 Aigua.

3.7.1 Actuacions per a la millora de la disponibilitat d'aigua.

En un estat independent, la principal diferència amb la política actual radica en què un transvasament des d'altres estats passarà per un pacte bilateral entre estats.

- Transvasaments.

- Potabilitzadores.
- Dessalinitzadores.
- Embassaments.
- Restauració d'aqüífers.

En tot cas, el control i millora de la qualitat dels rius etc, dependrà de l'entorn , més que de les infraestructures. Per això s'ha de crear una política comuna, que contempli les dues vessants.

3.8 Gas.

En la indústria, l'absència d'impureses de cendres o sofre i l'elevat poder calorífic del gas natural fa que en treguin profit nombrosos sectors. Així, s'ha convertit en pràcticament imprescindible en sectors com el de la ceràmica, el vidre, la porcellana, la metal·lúrgia, l'alimentari, el tèxtil o el del paper. En la indústria química, el gas natural té un doble paper, ja que, a més de servir de font de calor, és una matèria primera per a l'obtenció de diversos productes com el metà, que constitueix el producte base en la producció d'hidrogen, metanol, amoníac o acetilè.

Tant en el sector domèstic i de serveis com en l'industrial, s'està introduint una nova generació d'equips d'alt rendiment que augmenten el seu rendiment energètic global fins a un 90%. La caldera de condensació n'és un exemple.

En tot cas hem de tenir en compte que és un element fòssil i que a banda de produir, CO₂, estem lligats a unes altes tensions de preus dependent de situacions polítiques que no podem controlar.

Es tracta, en tot cas, d'aprofitar una molt bona infraestructura que tenim, però no potenciar-la, per el risc que comporta, tant de cost, com d'entorn.

4. SECTORS ECONÒMICS ESTRATÈGICS.

Veure quins són els sectors estratègics de la nostra economia i com haurien de ser, és veure l'economia catalana tal com serà en un futur a mig termini, la que pot ser la Catalunya dels nostres fills. I això es molt important, Quin país volem pels nostres fills?.

Per fer les transformacions econòmiques necessàries també ens cal tenir un estat propi. Necessitem tenir el poder de decisió a les nostres mans. Actualment el 56% de les 500 principals empreses de l'estat espanyol tenen la seu central a Madrid. Només tenint en les nostres mans el poder de decisió polític dins de la nostra economia podem impulsar les nostres petites i mitjanes empreses, ordenar i promoure la presència de les empreses multinacionals i donar suport a la col·laboració o concentració entre les empreses catalanes amb seu a Catalunya.

Els dèficits actuals més greus de l'economia catalana es produeixen com a resultat de la pèrdua de competitivitat durant els darrers anys. La productivitat de la nostra economia està a la cua de la Unió Europea. Per redreçar la nostra economia i

augmentar la competitivitat ens cal la recerca+desenvolupament, però encara és més important el treball responsable i la cultura de l'esforç si volem millorar la nostra productivitat.

Podem parlar de sectors motors de la nostra economia, però no hem de perdre de vista l'equilibri del nostre territori i l'equilibri de tot el nostre sistema productiu. Volem un país ric i pròsper, però no a canvi d'empitjorar el medi ambient, el paisatge o la salut. Per això no volem fer una enumeració de tots els sectors i les seves mancances o fortaleses sinó posar de relleu aquelles actuacions que preveiem com a urgents.

Els reptes econòmics a curt termini són clarament crear ocupació i augmentar les rendes del treball de manera important si volem reactivar l'economia.

5. SECTORS MOTORS.

5.1 El sector agroalimentari.

El sector agroalimentari és un sector que es basa en el nostre potencial de sempre, que genera una activitat industrial al seu voltant, que aprofita els nostres recursos naturals, que permet fer rendibles les inversions en investigació i desenvolupament en sectors com el de la biotecnologia i que permet incidir directament en el respecte mediambiental i en l'equilibri ecològic.

5.2 La indústria de la salut.

La biotecnologia aplicada a la salut, és un sector econòmic estratègic pel futur immediat per Catalunya. La població europea cada vegada està més envellida. Però també la vida cada vegada més sedentària fa, tot plegat, que hi hagi una demanda creixent en tot el que es relaciona amb la salut. El sector de la salut genera un 5% del VAB i un 7,3% de l'ocupació. Si el nostre país assolís els estàndards de l'OCDE es generaria de 40 a 50.000 nous llocs de treball en un sector on el 60% dels treballadors tenen estudis universitaris.

A Catalunya existeix una bona tradició tant en la investigació clínica com en la indústria farmacèutica. A Catalunya hi ha la seu de laboratoris farmacèutics de prestigi internacional. Però el desenvolupament de noves medicines basades en la biotecnologia, és cada vegada més car. Les empreses catalanes farmacèutiques, cap d'elles, supera el 1.000.000€ de facturació anual, fent que no generin prou recursos per poder competir en el futur proper davant del repte de la globalització, sense un pla estratègic d'ajuda.

Proposem un nou sector relacionat amb la salut com un dels sectors estratègics per l'economia catalana del futur immediat. Aquest nou sector es basaria en tres eixos:

- **Potenciar la indústria farmacèutica:** crear les condicions per ajudar als laboratoris catalans a fer fusions o acords de col·laboració entre ells per aconseguir almenys una potent empresa farmacèutica o grup farmacèutic que pugui arribar a ser considerada entre les 50 més grans del món.

- **Més investigació en biomedicina:** crear i desenvolupar les eines necessàries perquè la investigació universitària i clínica, estiguin molt més directament relacionades amb la iniciativa privada. S'ha de potenciar la creació de noves empreses de biotecnologia mèdica a partir dels descobriments que sorgeixen d'aquesta investigació. Gràcies al coneixement cada vegada millor del genoma humà, la medicina està evolucionant cap a tractament personalitzat. Això implica una creixent demanda de biomarcadors o de diagnosi, personalitzar a partir d'anàlisis de l'ADN. Noves empreses de biotecnologia s'han de desenvolupar arran d'aquests descobriments.
- **Turisme de salut:** desenvolupar un pla de turisme de la salut. Amb el desenvolupament dels nous sistemes de diagnosi personalitzar, conjuntament amb l'experiència turística que tenim, es pot crear una oferta turística basada en la salut.

5.3 El sector químic.

És un sector on Catalunya és líder a nivell peninsular i per tant gaudim d'un avantatge competitiu i cal implementar polítiques que afavoreixin la internacionalització de les empreses mitjanes del sector i la consolidació, com a objectiu, en grans grups.

6. SECTORS D'ACTUACIÓ URGENT.

6.1 El sector industrial.

El sector industrial català aporta directament un 21% al VAB. Tenint en compte la definició europea de 'Nova Indústria', que representa no només l'aportació directa del sector industrial, sinó també la de tot el segment de serveis per a la indústria, els quals són les àrees econòmiques que han anat essent externalitzades pel sector industrial: com la informàtica, distribució-logística, comercialització, etc. Per cada punt de VAB del sector industrial es generen 2 punts de VAB del sector serveis. Sota aquest punt de vista, l'aportació real del nou sector industrial avui és aproximadament d'un 52% del VAB i un 54% de l'ocupació total catalana.

Catalunya disposa d'una cultura històrica industrial i de comerç i és avui, de fet, el *hub* logístic d'Espanya (malgrat les nul·les inversions en infraestructures que Espanya, afavorint el seu propi projecte, fa al nostre país colonitzat). Som un territori privilegiat per viure i fer negocis, que té importants universitats i clústers, suficient capital humà, un alt nivell de qualitat de vida, una capacitat d'emprenedoria, encara que decreixent, i una vocació comercial internacional, cosa que permet definir estratègies d'ampli abast per a la nostra competitivitat.

Dins del sector industrial cal prioritzar sectors estratègics com els de la maquinària, components, equips mèdics, òptics, electrònics màquines-eina, sector aeroespacial i militar, elements de transport,... L'encaix industrial d'aquests sectors pot permetre de mantenir l'ocupació dins del sector i una alta internacionalització de les vendes, convertint simultàniament Catalunya en el centre logístic del sud d'Europa (Tarragona-

Barcelona porta d'entrada del sud-est asiàtic i del Pacífic), generant un cercle virtuós d'importacions, transformacions i reexpedicions.

El suport a aquest sector industrial en transformació és necessari per permetre la seva adequació, la concentració d'empreses i la implantació de clústers que generin avantatges competitiu per a multinacionals del sector que puguin instal·lar-se en territori català.

Una atenció específica han de rebre totes aquelles activitats relacionades amb el sector de l'energia, especialment les energies renovables, donada la dependència que el nostre país té dels altres tipus de generació. La investigació i desenvolupament en els sectors relacionats amb l'energia són d'interès per al nostre país i per al nostre teixit industrial i en àmbits com poden ser les bateries d'última generació, supercondensadors... l'impacte serà important si les nostres empreses poden i saben aprofitar les oportunitats que es generaran.

6.2 El sector turístic.

És un sector que genera ingressos des de l'exterior i que és una font d'ocupació molt important, però que, d'acord amb la limitació de recursos físics del nostre país, cal planificar i diversificar, promocionant tota la varietat de turisme especialitzat, sigui gastronòmic, arquitectònic, cultural, que ens permeti no competir directament en preu amb altres països del nostre entorn, sinó innovar, invertir i oferir uns serveis de més qualitat allunyant-nos dels models de turisme de baix cost i grans masses.

6.3 Agricultura, ramaderia i aprofitament forestal.

La combinació d'una distribució d'ajuts al camp en mans de l'estat espanyol i els monopolis en la distribució asfixien comercialment uns sectors de bona productivitat i excel·lent qualitat. L'agricultura i la ramaderia són imprescindibles per a l'equilibri i la sostenibilitat del territori. Tenim qualitats molt competitives en vins, caves, olis, formatges, etc.

Cal articular doncs els instruments de crèdit, la implantació de marques d'origen pròpies i l'impuls als moviments cooperatius de producció i de distribució que garanteixin als nostres pagesos i als nostres ramaders la qualitat de vida que volem per a tots els catalans.

6.4 La logística.

Per raons òbvies, donada la nostra situació geogràfica, la logística i la distribució té per a nosaltres un alt valor estratègic. En una Catalunya independent que gestioni els seus ports, aeroports, vies de ferrocarril d'amplada europea i carreteres es fàcil preveure un creixement importantíssim d'aquest sector.

6.5 Sector audiovisual, ràdio i TV.

L'excel·lent posicionament del nostre país en aquests sectors i, en general, en tot allò que fa referència a indústries culturals i de comunicació, obliga a potenciar les estructures ja existents, amb polítiques que permetin potenciar i difondre la nostra producció cultural.

3. POLÍTIQUES TERRITORIALS

1. ORGANITZACIÓ TERRITORIAL.

- Organització territorial de l'Estat català.
- Proposta per a la definició de les unitats territorials.
- Aposta per una organització territorial sensible amb les zones deprimides.
- La unitat territorial de Barcelona: un àmbit singular.
- Proposta per a la definició de la unitat territorial de Barcelona.
- La gestió dels serveis locals a la ciutat de Barcelona.
- Reordenació del sistema territorial català amb l'establiment de les noves unitats.
- La mancomunitat dels serveis locals com a salvaguarda del mapa municipal.
- El dret a l'autodeterminació de la Val d'Aran.

1.1 Entorn I : PLANIFICACIÓ URBANÍSTICA.

- Definició d'un model urbanístic renovat, més sostenible i basat en l'interès general.
- Reforç del paper dels plans territorials i dels plans directors urbanístics.
- Moderació del consum de sòl no urbanitzat.
- Establiment de normes d'harmonització arquitectònica i homologació paisatgística.
- Actualització dels termes municipals, el cadastre i el registre de la propietat.

1.2 Entorn II : PLANIFICACIÓ AMBIENTAL.

- Cap a un model energètic català i més eficaç.
- Sobre l'energia nuclear.
- Foment de les energies renovables.
- Canvi de model energètic pel que fa als sistemes de transport.
- Potenciar l'eficiència energètica en la construcció.

1.2.1 REGULACIÓ I CONTROL AMBIENTAL.

- Tractament i gestió dels residus.

1.2.2 PROTECCIÓ DELS SISTEMES NATURALS.

- Recuperació dels entorns costaners i sistemes marins.
- Reordenació dels sectors agrícola, ramader i forestal.
- Recuperació dels espais naturals terrestres.
- Recuperació dels entorns fluvials, lacustres i freàtics.

1.3 Entorn III : FUTUR DEL CAMP CATALÀ.

- Rejoventament del sector agrari.
- Veu pròpia a la Unió Europea pels nostres agricultors.
- Reorientació de les ajudes públiques al sector.
- Recerca, Desenvolupament i Innovació en el sector agroalimentari.
- Donar valor afegit al món rural.
- Apostar per la producció local.

2. PLA ESTRATÈGIC D'INFRAESTRUCTURES

2.1 Mobilitat

- Principis rectors del model català de mobilitat.
- Ròtules i corredors logístics.
- Pla estratègic per a la xarxa de ferrocarril catalana.
- Pla estratègic per a la xarxa viària de carreteres.
- Pla estratègic en matèria de ports.
- Pla estratègic en matèria d'aeroports i recuperació de l'espai aeri català.

2.2 Aigua, energia i xarxa de telecomunicacions

- Distribució d'aigua.
- Distribució energètica.
- Xarxa de Telecomunicacions.

3. POLÍTICA DE SÒL I HABITATGE

- Del dret a l'habitatge digne al dret a l'habitatge digne assequible.
- Aposta per la gestió i ampliació del parc públic d'habitatges existent.
- Equiparació del dret a l'habitatge amb drets socials bàsics com l'assistència sanitària o l'educació.
- Elaboració d'una Llei catalana de sòl.
- Modernització dels procediments urbanístics, les tramitacions i adjudicacions.
- Llei catalana d'arrendaments urbans.

1. ORGANITZACIÓ TERRITORIAL.

Organització territorial de l'Estat català.

Per tal de simplificar la tasca del govern i la presa de decisions, de reduir la despesa pública i de facilitar la relació de les persones i les empreses amb els organismes públics, proposem una organització territorial de l'Estat amb un únic nivell intermedi entre el govern de l'Estat i els governs locals.

Aquest nivell intermedi estarà format per una sèrie d'unitats territorials diferenciades, les quals actuaran com a àmbits de descentralització dels serveis i polítiques del govern de l'Estat i com a sectors de planificació econòmica, infraestructural i urbanística a escala nacional. Per tant, seran les regions a través de les quals s'organitzarà la política territorial nacional i acolliran les delegacions del govern corresponents.

Pel que fa a la planificació territorial d'escala nacional, donada la interdependència i la importància que els seus efectes tenen pels territoris de cada unitat territorial de l'Estat, aquesta podrà ser coordinada per un òrgan format, conjuntament, pel Govern i per representants de cadascuna de les unitats territorials.

Aquestes unitats territorials, en les quals s'estructurarà el govern de l'Estat català, s'hauran d'establir, en tot cas, tenint en compte els elements següents:

- la dimensió humana i social del territori.
- el mapa municipal i de les mancomunitats locals.
- els condicionants geogràfics de l'estructuració econòmica i social del territori.
- la major eficiència en la prestació dels serveis.
- la reestructuració política i social de les zones deprimides.
- la coherència paisatgística, econòmica i administrativa del territori.
- el sentiments i la voluntat popular.

Proposta per a la definició de les unitats territorials.

Assumint de bell antuvi que aquesta qüestió haurà de debatre's amb profunditat a partir de l'endemà de la proclamació de la independència per part del Parlament català, en el model que es proposa, l'Estat estaria format per un nombre a determinar al voltant de les 12 unitats territorials.

En tot cas, les capitals de les unitats territorials seran les ciutats que allotjaran les dependències de les delegacions del Govern de l'Estat català, dels serveis penitenciaris i de seguretat pública. En conseqüència, estan cridades a exercir aquest paper les ciutats mitjanes i amb una major capacitat d'atracció sobre el territori circumdant.

En els casos de conurbació —és a dir, quan dues ciutats properes articulin conjuntament una mateixa unitat territorial— es proposa atorgar un règim de *cocapitalitat* a les dues ciutats, amb un repartiment equitatiu de les dependències del Govern segons llur població.

Aposta per una organització territorial sensible amb les zones deprimides.

L'organització territorial de l'Estat català haurà de ser una eina bàsica per al renaixement dels territoris de Catalunya econòmicament més deprimits (sobretot els àmbits de l'Ebre, l'Alt Pirineu i l'altiplà de la Segarra).

L'estructura proposada dotaria aquests àmbits regionals, vasts i amb molts problemes a resoldre malgrat llur baixa demografia, d'un instrument que els permetria articular-se en termes de planificació econòmica, infraestructural i urbanística, i, per primer cop, tenir veu pròpia dins l'aparell administratiu de l'Estat, amb la qual cosa es preveu que deixarien de ser els territoris marginals i perifèrics de la divisió provincial espanyola actuals per a passar a primera línia política.

La unitat territorial de Barcelona: un àmbit singular.

El nostre model territorial donarà, una figura administrativa específica a l'entorn urbà de Barcelona. La singularitat d'aquest àmbit específic (altíssima demografia, continu urbà, connector logístic nacional i internacional) fa que els municipis integrats s'hi hagin de desenvolupar amb una coherència singular, cosa que s'haurà de reflectir en l'articulació de les competències i en l'assignació dels recursos. Per tant, la mancomunació dels serveis públics i, especialment, la planificació territorial, haurà de prendre una dimensió majúscula.

A més, a partir del moment en que el Parlament i el poble de Catalunya recuperin llur sobirania, la unitat territorial corresponent a l'àmbit metropolità de Barcelona haurà d'estar preparada per tal de donar resposta a les exigències pròpies de les funcions de capital de l'Estat: allotjar la seu del Govern de l'Estat, els ministeris catalans i llurs dependències, el Parlament i altres organismes institucionals (com ara les ambaixades internacionals).

Proposta per a la definició de la unitat territorial de Barcelona.

Assumint de bell antuvi que aquesta qüestió haurà de debatre's amb profunditat a partir de l'endemà de la proclamació de la independència del Parlament, els municipis que avui es troben a la comarca del Barcelonès conjuntament amb les poblacions del Baix Llobregat que són més properes a Barcelona i al litoral delimitarien aquesta unitat territorial particular, amb aproximadament 2,5 milions d'habitants.

Inspirada en el model territorial parisenc, aquesta opció implica que hi hagi, a prop de la demarcació territorial de Barcelona, dues unitats territorials més, el Vallès (incloent-hi la meitat nord de l'actual Baix Llobregat) i el Maresme, unitats territorials la coordinació de les quals amb la unitat territorial de Barcelona, per la seva vital importància per l'Estat de Catalunya, haurà de ser regulada per llei.

La gestió dels serveis locals a la ciutat de Barcelona.

Amb l'objecte de millorar la qualitat dels serveis i llur proximitat als ciutadans, proposem per a l'àmbit municipal de Barcelona un model específic, altament descentralitzat, de gestió dels serveis locals, donant major rellevància als districtes i eventualment als barris, en aplicació del principi de subsidiarietat.

Reordenació del sistema territorial català amb l'establiment de les noves unitats.

Les comarques, malgrat fins avui han aportat innegables beneficis a la gestió i organització territorial, foren entitats administratives del territori pensades en una època (inicis del segle XX) en la qual el transport privat a penes existia i les distàncies eren molt difícils de recórrer.

Per altra part, el fort sentit polític que les unitats comarcals prengueren amb la recuperació de la democràcia espanyola i de l'autonomia de Catalunya en dependència d'Espanya, creiem que fou positiu per a la vertebració del país en tant que contrapunt polític a la divisió territorial imposada per l'estat espanyol a desgrat del poble de Catalunya: les províncies.

En el moment en el qual l'Estat català sigui un fet, les realitats comarcals, per la seva petita dimensió, no es podran entendre sinó com a entorns de municipis amb una història més o menys comuna i amb vocació de compartir certs serveis locals, però les comarques hauran de perdre el seu contingut administratiu actual per deixar pas a les demarcacions del Govern de Catalunya, que seran, per la seva dimensió i característiques, els àmbits propis del desenvolupament de les funcions del Govern de l'Estat català i d'estructuració política per excel·lència de Catalunya.

La mancomunitat dels serveis locals com a salvaguarda del mapa municipal.

És de tothom coneguda la dificultat per a la gestió dels serveis locals que tenen els municipis petits i el fet que Catalunya té una estructura local amb un nivell espectacular d'atomització, fet que li complica la tasca de gestió dels serveis locals en moltes ocasions.

Abans de recórrer a la fusió de termes municipals (fusió que té uns riscos evidents per a la societat dels pobles absorbits) cal apostar, allà on calgui i segons la voluntat local, per les *mancomunitats de municipis* amb personalitat jurídica pròpia (bé sigui aquesta mancomunitat de serveis locals feta entre els municipis d'una mateixa regió o de regions diferents).

Així, les mancomunitats municipals, constituïdes segons la lliure voluntat dels municipis per a estructurar les polítiques locals pròpies, seran una salvaguarda per al mapa municipal i evitarà les tensions que provocaria la fusió indiscriminada de termes municipals.

En aquest model de gestió, cada municipi podrà mancomunar els serveis que cregui oportuns en funció de llurs necessitats; en zones de muntanya —o en zones poc poblades— es podran mancomunar tots els serveis municipals i, a més, l'Estat hi podrà

destinar recursos econòmics addicionals. En canvi, en les regions més poblades, amb prou massa crítica i capacitat de gestió, la mancomunitat podrà donar-se puntualment i per a gestionar només determinats serveis.

En tot cas, en benefici de l'eficiència i l'estalvi de diners públics, les mancomunitats municipals hauran de tenir una estructura tant simple com sigui possible.

El dret a l'autodeterminació de la Val d'Aran.

Un cop constituït l'Estat català, el poble aranès, si ho considera oportú, ha de poder exercir el dret a l'autodeterminació i escollir lliurement el seu futur.

1.1 Entorn I : PLANIFICACIÓ URBANÍSTICA.

Entenem l'urbanisme com aquella disciplina que té com a funció facilitar les relacions entre les persones tot garantint llurs necessitats (d'habitatge, de mobilitat, socials, laborals, culturals, lúdiques, etc.) mitjançant l'establiment d'infraestructures, de serveis urbanístics i equipaments en un espai d'interrelació social.

En aquest marc, cal articular una política urbanística al servei del progrés de la nació catalana i la millora de la qualitat de vida de tots els seus habitants sense hipotecar, en aquest procés, la qualitat de vida de les generacions futures. Les propostes que es detallen pretenen promoure una regeneració a nivell urbanístic i, en conseqüència, també a nivell de país.

Definició d'un model urbanístic renovat, més sostenible i basat en l'interès general.

L'urbanisme que s'ha desenvolupat a Catalunya les darreres dècades ha portat a terme un consum excessiu de sòl, sovint per a la realització de promocions especulatives. Sovint s'ha justificat aquest ús intensiu del territori per la manca de finançament dels ens locals catalans.

És cert, el finançament local és una assignatura pendent de resoldre, però aquesta política d'urbanització extensiva del territori ha comportat que els costos de manteniment de la infraestructura urbanística en aquest tipus d'assentaments hagin superat amb escreix els ingressos que llur promoció havia produït a les arques locals (més tenint en compte el fet que la iniciativa privada, en moltes ocasions, ni tan sols s'ha responsabilitzat de la totalitat dels costos d'urbanització). En conseqüència, no només no ha solucionat el problema del finançament local, sinó que encara l'ha agreujat més i ha estat la causa de nombroses corrupteles.

Per tal que això sigui possible, cal fer un salt qualitatiu en la concepció de les facultats del dret de propietat del sòl cap a l'acompliment de llur funció social, passant del repartiment actual de les plusvàlues generades per l'activitat administrativa a un repartiment més rigorós i coherent amb l'interès general. Nogensmenys, l'Estat català ha de posar les eines jurídiques necessàries per tal que, tot garantint els drets dels ciutadans afectats per les conseqüències d'aquesta situació passada, eviti la seva repetició en el futur.

Reforç del paper dels plans territorials i dels plans directores urbanístics.

Fins ara, en les qüestions urbanístiques d'interès nacional o general, temes que cal plantejar en benefici de la qualitat de vida de tots els ciutadans del país, el Govern de la Generalitat planificava però els ajuntaments locals podien vetar les seves decisions. Aquest fet ha consumat un desplegament urbanístic que sovint no ha pogut resoldre correctament les qüestions que calia encaixar amb un sentit clarament supralocal (en ocasions, fins i tot qüestions d'alt interès nacional) ja que els ens locals han tendit a anteposar els interessos locals als interessos supralocals i/o nacionals.

La dissonància entre les diverses figures del planejament urbanístic i, particularment, entre el planejament urbanístic nacional i el local, que tan negativa ha estat per al conjunt del país, ha estat conseqüència de l'escassa capacitat de lideratge que han tingut les comissions territorials d'urbanisme, que han esdevingut corretges de transmissió de les voluntats dels grups de pressió locals més que no pas responsables de la vertebració urbanística nacional, abandonant per complet l'esperit de l'article 3r del text refós de l'actual Llei d'urbanisme, que defineix el concepte de desenvolupament urbanístic sostenible.

L'Estat català haurà de liderar el planejament de les qüestions territorials d'interès nacional i resoldre aquelles mancances que l'administració espanyola ens haurà deixat com a herència. Per tant, respectant escrupolosament el principi de l'autonomia local en els afers que afecten a l'àmbit intern del municipi, entenem que l'activitat urbanística dels ens locals, en la proposició dels àmbits de creixement urbà a través del consum de sòl no urbanitzat, hauria d'estar escrupolosament vigilada i autoritzada pel govern, atès que aquesta activitat sobrepassa els límits de la política local i incideix de manera fonamental en l'ordenació i en el futur del territori nacional.

Així mateix, per evitar casos en què un municipi atorgués la màxima protecció ambiental amb l'únic objectiu de vetar la construcció d'una infraestructura pública d'interès públic supramunicipal o nacional, la decisió dels poders locals d'atorgar una major protecció hauria d'estar degudament justificada i avalada pel Govern.

Moderació del consum de sòl no urbanitzat.

Com a conseqüència del sotrac immobiliari hi ha milers d'habitatges desocupats i moltes zones industrials en desús. Abans de pensar en l'ocupació de sòl que encara no ha estat urbanitzat, caldria implementar mesures per a treure el màxim rendiment d'aquests espais que ja són d'ús urbà o industrial, desenvolupant un model urbanístic que incentivi llur regeneració i, si s'escau, una major densitat dels usos.

Establiment de normes d'harmonització arquitectònica i homologació paisatgística.

Després de tants anys de permetre la construcció sense els controls adequats, a Catalunya hi ha nombrosos casos on es trenca l'harmonia de l'entorn, sigui per l'escassa sensibilitat constructiva de les noves construccions, sigui per l'execució de reformes que no consideren l'entorn on s'insereixen.

Aquesta mena de situacions no són només un problema estètic, sinó que la seva proliferació perjudica l'entorn que havia estat construït amb cura, al llarg dels segles,

pels nostres avantpassats i, per tant, posa en entredit la nostra cultura nacional i el nostre patrimoni ambiental.

L'Estat català ha de promoure una nova cultura urbanística, on el delit per urbanitzar el món rural deixi pas a un major esforç per "ruralitzar" el món urbà. En aquest sentit, cal apostar per la definició de normatives més racionals i rigoroses en matèria de construcció dels edificis i del paisatge urbà, entenent que una major harmonització dels processos i els elements construïts resulta en molts casos una necessitat urgent.

Actualització dels termes municipals, el cadastre i el registre de la propietat.

No és imaginable un Estat català sense una delimitació adequada i precisa dels termes municipals que vagi acompanyada d'una urgent actualització del cadastre amb l'objectiu d'harmonitzar-lo amb el registre de la propietat.

No pot ser que la informació del cadastre (actualment de domini espanyol i del tot obsolet) segueixi patint d'una freqüent manca d'acord respecte de les dades del registre de la propietat: no pot ser, per exemple, que el nom del propietari que consta al cadastre sigui diferent del nom del propietari que consta al registre, sigui l'errada motivada per la manca de coordinació entre els respectius bancs de dades, sigui deguda a conductes fraudulentament encaminades a l'evasió fiscal.

L'actualització i, en general, la gestió i administració del cadastre, haurien de sotmetre's a un control escrupolós de l'Estat català, que hauria de fer, mitjançant un sistema informàtic, un seguiment a l'uníson dels tres elements (termes municipals, informació cadastral i informació registral) amb l'objectiu d'evitar els possibles abusos.

1.2 Entorn II : PLANIFICACIÓ AMBIENTAL.

Racionalització i producció d'energia.

Un Estat propi ens permetrà tenir plens poders per establir un Model Energètic Català, a través de la creació de l'Agència Catalana de l'Energia que, arribat el moment, haurà d'ésser debatut de forma seriosa. Al nostre parer, aquest model hauria de ser coherent amb els objectius següents:

- Fer una planificació energètica a llarg termini, cercant el consens de totes les forces polítiques catalanes presents l'endemà de la independència. L'àmbit energètic no pot ser objecte de disputa partidista i caldrà plantejar un important pacte d'Estat que permeti el desenvolupament d'un model definit, flexible però amb vocació de continuïtat al llarg del seu desenvolupament.
- Emmarcar la nostra política energètica dins del marc normatiu europeu i dotar-la de capacitat per anar més enllà, sempre en la mesura de les nostres condicions i possibilitats. L'objectiu ha de ser fer avançar la societat catalana, socialment i econòmicament, tot respectant l'entorn natural i la seva diversitat.

- El sistema energètic ha de garantir el subministrament energètic de qualitat, econòmicament competitiu amb els països del nostre entorn (amb qui s'haurà de batre la nostra economia), respectuós amb el medi ambient i territorialment solidari.
- En el marc de la lluita contra el canvi climàtic, de la disminució de la contaminació de l'aire i de la reducció de la dependència actual dels combustibles fòssils, l'Estat de Catalunya haurà d'apostar fort per l'estalvi energètic, l'eficiència energètica en tots els àmbits i la diversificació de les fonts, particularment les renovables (fomentant-ne la implantació i el desenvolupament amb fortes inversions en matèria de recerca, desenvolupament i innovació).
- En aquest sentit, han de ser objectius d'aquesta política energètica exclusivament catalana la reducció dels gasos d'efecte hivernacle, la reducció de l'ús dels combustibles fòssils, la diversificació de fonts primàries, especialment les més respectuoses amb el medi ambient, el foment de l'estalvi i la eficiència energètica, invertint en R+D+I per tal que el canvi climàtic tingui l'atenció global necessària i fomentar la transmissió tecnològica per permetre democratitzar l'abastament energètic.

Com a fites concretes a desenvolupar en matèria de racionalització i producció energètica, creiem que una Catalunya independent ha de treballar, des del primer dia, en els eixos següents:

Cap a un model energètic català i més eficaç.

És imprescindible realitzar un esforç en les polítiques energètiques per tal que Catalunya se situï en línia amb la Unió Europea amb la reducció de, com a mínim, un 20% dels gasos d'efecte hivernacle l'any 2020 i amb la voluntat d'augmentar sensiblement aquest percentatge. La disminució clara i progressiva en l'ús dels combustibles fòssils ens permetrà disminuir progressivament les emissions de CO₂, millorar la nostra balança comercial (menys necessitat d'importació de matèries primeres), així com millorar la competitivitat de l'economia catalana (atès que el preu va clarament a l'alça i aquesta tendència anirà en augment en els propers anys) i optimitzar l'entrevessament.

Els interessos econòmics imperants pretenen mantenir una política energètica basada sobretot en l'ús dels combustibles fòssils (altament contaminants). Només una Catalunya independent tindrà la possibilitat de canviar aquesta tendència potenciant la transició vers les energies renovables i no contaminants mitjançant una estratègia clara d'estalvi i eficiència energètica. Cal, doncs, potenciar el desenvolupament d'energies que fins avui han estat poc fomentades, però que han demostrat clarament la seva solvència.

Sobre l'energia nuclear.

Un Estat català independent ha de garantir un subministrament energètic ininterromput, de qualitat i a preus competitius. La producció elèctrica de les tres centrals nuclears ubicades a Catalunya representa una part significativa del nostre consum energètic intern. En tot cas, el futur de la generació elèctrica mitjançant

centrals nuclears restarà supeditat a l'endegament del nou model energètic català, a la vida útil de les pròpies instal·lacions i a l'obertura d'un procés de decisió sobirà sobre la matèria, profund i seriós, basat en criteris tècnics, científics, econòmics, de respecte a l'entorn i, molt especialment, a la salut dels éssers vius.

En la transició cap a aquest nou model, cal assegurar l'explotació segura i responsable de les instal·lacions existents i garantir-ne la màxima transparència, amb la publicació d'informació detallada i contrastada del seu estat i del seu funcionament. Això implicarà la creació d'un ens supervisor independent, que s'haurà de caracteritzar pel seu rigor tècnic i científic.

Foment de les energies renovables.

Catalunya ha d'aplicar els coneixements existents i dedicar els recursos necessaris en R+D+I per tal de potenciar les energies renovables i transformar el model energètic actual vers la producció d'energia el més neta possible.

Per assolir aquest objectiu caldrà avaluar amb una cura especial el ventall de tecnologies productores d'energies renovables per a poder fer la tria més adient en cada cas, replantejar la planificació territorial per adaptar-se al nou model energètic, i, en la transició cap a un model més net, adaptar les actuals centrals de producció d'energies no renovables a la millor tecnologia possible, tenint sempre present el respecte a l'entorn i, molt especialment, la salut dels éssers vius.

Per a poder dur això a terme, serà imprescindible el compromís de la ciutadania, cosa que només es podrà assolir en una societat ben informada sobre els avantatges i els riscos d'uns sistemes i altres, per la qual cosa serà també fonamental i una de les tasques principals de l'Estat de Catalunya potenciar l'educació ambiental i garantir que la informació bàsica sobre els possibles models energètics existents arribi a àmplies capes de la població.

Canvi de model energètic pel que fa als sistemes de transport.

Al llarg de les darreres dècades, la política d'ajuts a la compra de vehicles altament contaminants ha estat del tot incongruent amb les promeses de tendència al desenvolupament de sistemes de transport privat menys contaminants. És primordial afrontar aquesta situació i treballar per desenvolupar la tecnologia existent que redueix en gran mesura la producció de pol·lució atmosfèrica, potenciant i afavorint la fabricació de vehicles no contaminants, incentivar-ne la compra i, si escau, penalitzar l'adquisició i ús dels que més contaminen.

Alhora, és necessari ampliar i fomentar l'ús del transport públic, millorant la xarxa de transport per carretera, la de ferrocarril (potenciant el transport de mercaderies) i donar ple suport a l'arc ferroviari Mediterrani, que és el nostre eix de distribució natural. L'Estat català ha de servir per a establir la millor xarxa de transport possible, tant el transport públic com el de mercaderies, que, en aquest moment, es troba obsolet i col·lapsat.

Potenciar l'eficiència energètica en la construcció.

Existeix la tecnologia i els mitjans per millorar aquest sector, però cal tenir la valentia de treballar activament en la rehabilitació energètica dels edificis, en la línia encetada per l'Institut Català de l'Energia, aprofundint-hi i dedicant-hi més esforços. Cal revisar el codi tècnic d'edificació per tal de millorar l'aïllament dels edificis (habitatges, comerç i indústries). Cal introduir el concepte *bioclimàtic* en l'edificació (orientació, captació passiva, protecció solar, etc.) i aplicar mesures d'estalvi energètic als edificis d'usos comercials i terciaris i, molt especialment, als edificis públics.

1.2.1 REGULACIÓ I CONTROL AMBIENTAL

Tractament i gestió dels residus.

Es revisarà la planificació de les instal·lacions necessàries per la gestió dels residus de Catalunya de tal manera que s'asseguri el nostre creixement social i industrial amb el màxim respecte ambiental. Catalunya està incomplint els objectius de reducció de residus que es fixen en les Directives europees sobre aquesta matèria, l'actual xarxa d'infraestructures s'ha mostrat ineficaç i cal reformar-la per assolir els objectius citats.

Davant d'aquesta situació caldrà:

- Continuar i incrementar els esforços per l'educació i la sensibilització ciutadana.
- Afegir als principis de Reducció, Minimització i Reciclatge el de la Valorització, intentant assolir la conversió de residus en matèries primeres.
- Incrementar els esforços de R+D+I de tecnologies de gestió de residus.
- Cal apostar per les millors i més eficients tecnologies del moment, que disminueixin les emissions de CO2 segons els protocols de Kyoto.
- Cal reduir la fracció de rebuig dels residus destinada a disposició final en abocador a la mínima expressió, tendint a la cerca de zero.

Pel que fa als residus radioactius provinents, principalment, de la indústria nuclear i sanitària, l'Estat català tindrà l'obligació de legislar sobre el seu ús i sobre la seva gestió. Caldrà projectar i construir, a càrrec de les indústries que els generin, un magatzem temporal de residus radioactius d'alta activitat i un cementiri per als residus de mitjana i baixa activitat.

En referència a les aigües residuals, s'haurà de regir pel mateix principi RRR (reducció, reutilització i reciclatge).

Catalunya és pionera al món en gestió de l'aigua i cal que seguim aprofundint en l'R+D+I en aquest sector.

A més, amb el coneixement actual, cal invertir en educació ambiental sobre l'ús racional de l'aigua, potenciar la reutilització de la procedent de les plantes

depuradores (urbanes i industrials) i també la reutilització de les aigües grises, desenvolupant arreu del país les infraestructures necessàries.

1.2.2 PROTECCIÓ DELS SISTEMES NATURALS.

Un Estat lliure i sobirà ha de vetllar per ser autosuficient en tots els àmbits possibles. Catalunya és un país ric i molt divers en sistemes naturals que fins ara ha patit ordenacions del territori que han malmès els seus recursos naturals i n'han minvat la capacitat productiva.

Recuperació dels entorns costaners i sistemes marins.

Els àmbits marins de Catalunya, especialment els costaners, conformen entorns molt valuosos pel seu clima i diversitat biològica. Tanmateix, són espais fràgils que han patit intensament la pressió turística i urbanística descontrolada i una gestió nefasta que els ha menat a un estat de degradació i de pèrdua de productivitat que cal recuperar. La potencialitat dels recursos marins, explotats de forma racional, ha de poder abastir la població d'aliments d'origen marí sense col·lapsar els propis recursos naturals.

Cal assolir en el mínim de temps possible la recuperació total de l'entorn litoral marí dins de la zona de màxima productivitat biològica que permeti una explotació òptima dels recursos marins potencials en el moment de llur estabilització. Això també comportarà l'adaptació de la flota pesquera i d'altres formes d'activitat extractiva, pel que fa a la seva dimensió i tècniques, amb l'objectiu de contribuir a recuperar el medi, augmentar la productivitat biològica i evitar el col·lapse extractiu, ajudant al desenvolupament racional del sector pesquer.

Cal revisar la política urbanística i els usos de les zones costaneres terrestres per tal de fer compatibles les activitats humanes amb la màxima recuperació de l'entorn natural.

Reordenació dels sectors agrícola, ramader i forestal.

En els decurs dels darrers decennis aquests sectors, especialment l'agrícola, han patit un desequilibri social que ha menat a moltes famílies a abandonar llurs activitats familiars ancestrals i, conseqüentment, a empobrir la capacitat del país per autoabastir-se. A més, l'abandó progressiu de les activitats forestals ha fet que els incendis siguin una amenaça constant per l'entorn i per a les zones humanitzades.

Per tal de recuperar la capacitat del país en aquests sectors cal una reestructuració global que afavoreixi el retorn a les zones rurals, on s'ha de poder gaudir dels serveis públics adients i de qualitat semblantment als que disposen els habitants de zones urbanes.

La pagesia frena el desenvolupament incontrolat de massa forestal combustible, mentre que la ramaderia evita el creixement del sotabosc i els matollars altament combustibles. Per tant, resulta prioritari el suport a aquestes activitats econòmiques, les quals cal ajudar i fomentar.

En definitiva, cal replantejar-se l'ordenació global del territori per impulsar un nou model que permeti el retorn a l'equilibri natural i urbà, i que doni resposta a l'esgotament dels models fins ara vigents basats en el creixement continu.

Recuperació dels espais naturals terrestres.

En consonància amb els punts anteriors, és necessari recuperar i conservar els espais naturals dels quals en depèn la supervivència de les espècies vegetals i animals (inclosa la humana) que garanteixi el desenvolupament sostenible de les generacions futures.

Actualment, hi ha indrets que han estat malmesos de tal manera que no serà possible la recuperació i han deixat zones naturals aïllades que cal connectar per tal de mantenir i millorar, fins allà on sigui possible, llur estat. És en aquest sentit que cal establir la normativa europea com un nivell de mínims i treballar per recuperar el màxim possible el nostre entorn perquè d'ell en depèn la nostra pròpia supervivència.

Recuperació dels entorns fluvials, lacustres i freàtics.

Tradicionalment, els nostres rius han estat utilitzats com a abocador de residus domèstics i industrials que han transportat la brutícia fins el mar, els estanys i les aigües freàtiques. Malgrat que els darrers decennis s'ha treballat activament en la reducció dels abocaments als rius, encara resta molt per fer i, sobretot, per assegurar la protecció de les aigües subterrànies, que són font de riquesa i necessàries per a l'abastiment.

La pol·lució en les zones costaneres ha arribat a malmetre seriosament les zones humides on han conviscut ancestralment, de forma raonablement harmoniosa, l'explotació agrícola i ramadera, i les espècies salvatges d'aquests indrets molt rics en biodiversitat i imprescindibles per a un bon nombre d'aus migratòries.

Especialment delicat en el nostre territori és la convivència entre la producció porcina, i els conseqüents residus en forma de purins, i el manteniment de la qualitat de les aigües freàtiques. Fins ara sempre ha estat més important la producció ramadera que la gestió dels aqüífers però, atès que hi ha tecnologia disponible, caldrà treballar en la recuperació total de les aigües subterrànies alhora que s'apliquen els coneixements existents per tal de fer que els purins deixin de ser un problema per a l'entorn i els éssers vius.

Cal aplicar la normativa corresponent i desenvolupar-ne de nova, si s'escau, per garantir la recuperació i el manteniment del bon estat dels recursos hídrics continentals a tot el territori, millorant la gestió de les aigües residuals i completant el cicle de recuperació de l'aigua fins allà on sigui tècnicament possible.

1.3 Entorn III : FUTUR DEL CAMP CATALÀ

Propostes pel que fa al model de foment del món agrari

Rejoventament del sector agrari.

Per tal de poder garantir el futur de les explotacions agrícoles i ramaderes del nostre país cal una aposta decidida pel sector que lluiti per aconseguir la incorporació del

jovent a les explotacions familiars. Cal assegurar el relleu generacional perquè l'experiència pràctica ens diu que, un cop tancada una explotació, difícilment es podrà tornar a posar en marxa. Com a Estat, no ens podem permetre el luxe de dependre dels altres països per a l'alimentació bàsica de la nostra població tenint el sòl i la tecnologia suficients com per a cobrir una part important de les nostres necessitats alimentàries.

També és important fomentar la introducció de la dona a les explotacions agràries i donar visualització real a l'aportació de les dones pageses. Aquesta necessitat, juntament amb el relleu generacional, són elements que han de propiciar el sosteniment de la població en les zones rurals i el foment de l'equilibri territorial de la població catalana, factor que resulta també decisiu per a l'abastament d'energia o d'aigua, entre d'altres.

Veü pròpia a la Unió Europea pels nostres agricultors.

Per a poder defensar els interessos dels nostres agricultors hem de tenir veü pròpia a la Unió Europea i assegurar que la comissaria europea d'agricultura conegui de primera mà Catalunya i els problemes reals de la nostra pagesia. Actualment, cada cop que hem de defensar els nostres interessos ens cal passar per les institucions espanyoles, que només els traslladen a Europa sempre i quan aquests no els generin un enfrontament amb les comunitats autònomes.

Reorientació dels ajuts públics al sector.

Per desgràcia, actualment és impossible deslligar el desenvolupament del món agrari dels ajuts. La poca valoració del producte als productors locals fa que, sense ajuts, el sector no pugui sobreviure. Per tant, no es tracta d'eliminar els ajuts ja existents, sinó de crear-ne de nous i de reorientar-los cap a una producció de qualitat, afavorint particularment la producció ecològica, la producció integrada, les races autòctones i donant més valor afegit als nostres productes. En resum, cal apostar per una agricultura sostenible i d'acord amb el medi local, entenent que l'agricultor és també un element important d'aquest medi.

Recerca, Desenvolupament i Innovació en el sector agroalimentari.

Cal desenvolupar un programa de millora de les races i varietats autòctones perquè es tracta de races i varietats adaptades a les condicions particulars de Catalunya, que assegurin la biodiversitat local i l'equilibri de les espècies i que permeten la diferenciació del producte i la millora de la seva qualitat. Es crearà un Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries potent, lligat al món universitari i amb una facultat d'enginyeria agrònoma que esdevingui una referència a nivell europeu.

També necessitem investigació per optimitzar l'ús de l'aigua, un bé preuat en el clima mediterrani. S'ha de continuar invertint en concentracions parcel·làries i millorant tecnològicament els sistemes de reg, que tradicionalment s'han desenvolupat fonamentalment per inundació, cap a sistemes de reg més sostenibles i eficients, per tal d'aconseguir una agricultura més competitiva. Alhora, cal impulsar més cursos adaptats a les necessitats reals de les explotacions, que professionalitzin l'agricultor per tal de que esdevingui un veritable empresari del camp.

Donar valor afegit al món rural.

En un món cada vegada més urbanitzat, cal prestigiar la figura dels agricultors i ramaders i apostar per les campanyes de promoció d'aquests agents com els principals responsables de la cura del medi ambient, alhora que conscienciar la població en general de la importància del contacte amb la natura.

Quan s'aplica qualsevol figura de protecció sobre el medi, s'ha de fer pensant també amb la gent que hi viu i hi treballa, sense imposar figures de protecció sobre un espai si prèviament no hi ha una posició positiva de la població que es desenvolupa en aquell medi, sense el suport de la qual qualsevol mesura està abocada al fracàs. La manca d'aquestes mediacions són les que tendeixen cap a un enfrontament entre el món urbà i rural, ja que aquest darrer sol tenir la sensació d'abandonament per part de les institucions i d'imposició de normatives que no respecten les formes de vida tradicionals ni els interessos de la població rural.

Es crearà el Pla d'Espais d'Interès Agrícola que protegeixi de manera eficient les terres rurals, i també donar suport als agricultors en els casos de *mobbing* rural.

Apostar per la producció local.

Cal incentivar la creació de cooperatives i associacions d'agricultors i ramaders amb voluntat empresarial, que apostin per la transformació agroalimentària de qualitat i que es converteixin en un referent important, dins i fora del país. Caldria regular l'actual mercat per equiparar el marge comercial entre el productor i el consumidor final. Cal també introduir programes gastronòmics a les escoles de primària i incentivar els restauradors del país perquè utilitzin productes locals i els reflecteixin a les seves cartes com a segell de qualitat.

Per donar sortida al producte local, a més, cal adaptar el marc legal per tal que els petits productors agroalimentaris puguin manufacturar i produir els seus productes a la pròpia explotació sense haver de complir amb unes exigències pensades pels grans productors industrials, i puguin desenvolupar també serveis complementaris relacionats amb la gastronomia i/o el turisme rural, familiar i industrial.

2. PLA ESTRATÈGIC D'INFRASTRUCTURES

Propostes per a un model infraestructural per a l'Estat de Catalunya.

Entenem que el Pla d'infraestructures de l'Estat Català s'haurà de fonamentar en les directrius europees i internacionals de respecte al medi ambient, sense limitar el potencial de Catalunya. Això es concreta en quatre àmbits: mobilitat, aigua, energia i telecomunicacions, en els quals l'Estat català haurà d'establir lliurement les prioritats.

2.1 MOBILITAT

Principis rectors del model català de mobilitat.

Creiem que el model de mobilitat català s'ha de basar en quatre principis bàsics: reducció d'emissions de gasos, reequilibri territorial, prioritització del ferrocarril i concentració d'infraestructures.

Ròtules i corredors logístics.

Es planteja una xarxa basada en sis ròtules logístiques principals (*hubs*): tres ròtules portuàries (Vilamallà - Palamós, Barcelona i Tarragona), un centre de distribució al Bages i dues interfícies a Alguairó i La Sènia.

Totes elles disposen d'una zona logística i un aeroport proper.

Els corredors logístics uneixen aquests sis punts i són zones per on, a fi de minimitzar l'ocupació del territori, passen alhora totes les infraestructures de primer nivell: autopistes, ferrocarril, aigua, gas, electricitat i telecomunicacions.

Pla estratègic per a la xarxa de ferrocarril catalana.

Per donar suport i afavorir el transport de viatgers per via fèrria es planteja:

- Xarxa de ferrocarrils de rodalia en totes aquelles comarques amb concentracions importants d'habitants, connectades entre elles i amb la de Barcelona.
- Dotar la xarxa actual de les millores tecnològiques adients, amb el sistema ERTMS com a referència.
- Ampliació a doble o quàdruple via allà on el trànsit ho justifiqui, amb l'objectiu prioritari de millorar la freqüència de trens i la rapidesa dels viatges.
- Política de construcció d'aparcaments d'intercanvi a les estacions.
- Implantació de l'Alta Velocitat Catalana al llarg de l'eix mediterrani i cap a Madrid i Vall de l'Ebre.
- Els eixos ferroviaris nous seran d'ample UIC, i s'estudiarà la viabilitat de la substitució a llarg termini de l'ample ibèric per a les connexions amb França.

Pel que fa a les mercaderies, es milloraran i facilitaran les ruptures de càrrega entre carretera, ferrocarril i ports. Alhora, i per tal d'evitar ruptures de càrrega entre ferrocarrils, es mantindrà l'ample ibèric en les connexions amb la península i l'ample UIC en les connexions amb França. En tot cas, apostarem pels corredors logístics que incloguin línies de mercaderies de gran capacitat.

Pla estratègic per a la xarxa viària de carreteres.

Apostarem per la constitució d'una xarxa única de carreteres, de titularitat estatal, i ben connectada amb el ferrocarril. Per tant, entenem que cal planificar totes dues xarxes alhora.

Per altra part, apostem per una xarxa d'autovies que uneixi les principals ciutats i centres econòmics, així com ports, aeroports i estacions de ferrocarril, que es complementarà amb una xarxa de carreteres que afavoreixi el reequilibri territorial i la millora del nivell de servei, amb desdoblament de les carreteres més congestionades, noves circumval·lacions per evitar els nuclis urbans, millora de la seguretat i supressió de punts negres.

Caldrà millorar i ampliar totes les connexions transfrontereres, tant al nord com a ponent. Alhora, es preveu la millora de la senyalització i retolació viària, per tal de fer-la més eficient.

Catalunya és una terra de pas. Com a tal, els principals usuaris de les nostres autopistes són vehicles en trànsit. En aquest marc, apostarem pel rescat dels peatges i per tal que s'implanti un sistema de tarificació semblant al que ja està en vigor en diversos països europeus (*eurovignette*) que reverteixi en el manteniment de la xarxa i la creació de noves carreteres i que permeti als usuaris habituals una circulació lliure amb un cost comparativament petit. El sistema ha de ser compatible amb la utilització de la política tarifària com a eina de regulació de la mobilitat.

Pla estratègic en matèria de ports.

Els ports de Barcelona, Tarragona i Palamós són els tres ports fonamentals del sistema logístic català; en particular, el port de Barcelona ha de ser el gran port de la Mediterrània i l'Estat català n'ha d'ésser una garantia. Per això cal dotar-los d'instal·lacions adequades i d'un calat i amplitud suficients per a la gestió ràpida de grans vaixells. Alhora, una sèrie de ports esportius poden desenvolupar un turisme de qualitat.

Tots els ports de l'Estat hauran de dotar-se d'una gestió autònoma, orientada a oferir les millors prestacions, qualitat i rendibilitat, sens perjudici de l'acció coordinadora que desenvolupi l'òrgan del govern més adient.

Pla estratègic en matèria d'aeroports i recuperació de l'espai aeri català.

L'aeroport del Prat ha de ser el gran aeroport de Catalunya i l'Estat català haurà de garantir el manteniment d'un enllaç directe amb els cinc continents. El foment d'aquest aeroport principal ha de ser compatible amb el d'una xarxa d'aeroports, en part complementaris i en part substitutius: Girona, Bages, Alguaire i Reus, que formen part de les ròtules de la xarxa logística bàsica.

De la mateixa manera que els ports, tots els aeroports de Catalunya hauran de dotar-se d'una gestió autònoma, orientada a oferir les millors prestacions, qualitat i rendibilitat, sens perjudici de l'acció coordinadora que desenvolupi l'òrgan del govern més adient.

La recuperació de l'Estat català suposarà automàticament la recuperació de la sobirania sobre l'espai aeri de Catalunya a tots els efectes.

2.2 AIGUA, ENERGIA I XARXA DE TELECOMUNICACIONS.

Distribució d'aigua.

Els rius de Catalunya, inclòs l'Ebre, estan sobreexplotats. No es poden preveure noves extraccions, ans al contrari: caldria mirar de disminuir les actuals.

Apostarem per un model de distribució que es regeixi pels principis de control de la demanda, ús eficient del recurs, respecte al funcionament dels ecosistemes aquàtics i planificació territorial segons l'interès general.

Concretament, plantegem aprofundir en les qüestions següents:

- La millora de l'eficiència de l'abastament i la distribució del recurs tot potenciant mecanismes d'estalvi i el reaprofitament de les aigües sobrants i de les aigües pluvials.
- La millora dels sistemes d'abastament i distribució del recurs, amb la impermeabilització de les conduccions i eliminació de pèrdues.
- L'augment i millora dels sistemes de depuració d'aigües residuals.
- La ubicació de les conduccions principals seguint el traçat dels corredors logístics establerts (és a dir, en galeries soterrades).
- La previsió d'una xarxa bidireccional d'interconnexió entre les conques hidrogràfiques internes per tal de poder equilibrar l'ús i el consum de l'aigua disponible, qualsevol que en sigui la font.
- Valoració tècnica rigorosa dels recursos hídrics externs que siguin necessaris abans de prendre cap decisió al respecte.

Distribució energètica.

Apostem per una distribució energètica basada en els criteris d'estalvi i eficiència. Sens perjudici de les polítiques que s'estableixin sobre la generació i estalvi energètic en el consum, es planteja:

- Que els corredors logístics incloguin galeries soterrades per on, amb les oportunes mesures de seguretat, puguin passar les grans línies de distribució elèctrica i de gas.
- La millora i ampliació de la xarxa de distribució elèctrica, minimitzant les pèrdues i, en la mesura que sigui possible, evitant els impactes visuals no desitjats així com l'excessiva ocupació del territori.
- Valoració tècnica rigorosa dels recursos elèctrics externs que siguin necessaris abans de prendre cap decisió al respecte.

Xarxa de Telecomunicacions.

Les telecomunicacions a Catalunya són de les més cares i ineficients d'Europa. Cal un esforç per assegurar la disponibilitat en condicions de banda ampla de qualitat a tot el

territori, complementant la xarxa amb solucions "sense fil" per a les zones de difícil accés.

La xarxa terrestre de telecomunicacions aprofitarà el traçat de línies ferroviàries i altres infraestructures, en especial els corredors logístics establerts.

3. POLÍTICA DE SÒL I HABITATGE

Propostes pel que fa a sòl, habitatge públic, habitatge social i arrendaments urbans.

Del dret a l'habitatge digne al dret a l'habitatge digne assequible.

El preu de l'habitatge es determina, en el mercat, en funció de les característiques econòmiques de l'oferta i de la demanda. En aquest marc, una part significativa de la població catalana adulta, aquella que és econòmicament més feble, no pot accedir al que hauria de ser un dret de tot ciutadà d'un estat avançat: l'ús d'un habitatge on poder desenvolupar la seva vida amb autonomia.

La iniciativa privada, tant per la seves finalitats com per les seves limitacions en la producció, no garanteix el dret a un habitatge digne assequible als ciutadans que més ho necessiten. Aquest és, per tant, un deure fonamental dels poders públics. Creiem que l'administració de l'Estat, promulgant lleis de regulació de l'ús del sòl i el mercat residencial que prioritzin l'interès general, ha de garantir l'accés dels ciutadans a l'ús d'un habitatge digne assequible, especialment per als adults que en el si del mercat no poden satisfer la necessitat bàsica d'un espai habitable propi.

Aposta per la gestió i ampliació del parc públic d'habitatges existent.

Per tal que els poders públics puguin garantir als ciutadans l'ús d'un habitatge digne a un preu assequible és indispensable disposar prèviament d'una oferta suficient d'habitatges adequada a les necessitats de la població amb rendes més baixes i que impossibiliti l'especulació immobiliària.

Cal apostar, tal i com ja s'està fent en els països europeus més avançats, per incrementar el parc públic d'edificis residencials destinats a l'atenció de problemàtiques socials específiques així com el parc públic d'habitatges de lloguer, sempre amb uns preus d'arrendament ajustats, com a màxim, al 30% dels ingressos de la unitat familiar.

Equiparació del dret a l'habitatge amb drets socials bàsics com l'assistència sanitària o l'educació.

Els recursos destinats a polítiques d'habitatge s'haurien d'equiparar als destinats a la sanitat o l'educació, més, tenint en compte els possibles rendiments per a l'administració pública, encara que minsos, d'una bona gestió del parc públic d'habitatges de lloguer.

Elaboració d'una Llei catalana de sòl.

Apostem per l'aprovació d'una Llei catalana de sòl que garanteixi a l'administració l'obtenció de sòl a preus raonables (no especulatiu) amb la finalitat de la construcció d'habitatge públic. Per això es fa indispensable una legislació en matèria de sòl molt més íntegra que la legislació de sòl actual, que deixi clar, d'una vegada per totes, que el planejament urbanístic *per se* no genera plusvàlues patrimonials més tard indemnitzables, sinó meres directrius d'ordenació del territori i oportunitats per al desenvolupament físic de les ciutats.

En aquest nou marc en matèria de sòl, els beneficis en la promoció d'habitatges per part de la iniciativa privada han d'estar en la construcció mateixa dels habitatges, no en la compra-venda especulativa del sòl.

Modernització dels procediments urbanístics, les tramitacions i adjudicacions.

Cal una legislació que garanteixi una major eficiència i transparència en tots els procediments relacionats amb la transformació del sòl, la construcció així com l'adjudicació dels habitatges socials i apostar per la finestreta única en les tramitacions de planejament urbanístic, de manera que sigui la pròpia administració qui gestioni les peticions d'informes i documents en cadascun dels departaments i organismes públics siguin necessaris.

Llei catalana d'arrendaments urbans.

Cal promulgar una nova Llei d'arrendaments urbans que incentivi el mercat de lloguer, millorant les relacions entre propietari i el llogater, definint exhaustivament les obligacions dels uns i dels altres i garantint la rapidesa en la resolució dels conflictes a través d'un jurat d'arrendaments urbans que depengui de l'administració pública i assumeixi les funcions de mediació i assessorament a les parts que resultin pertinents, evitant, en els casos que sigui possible, el trasllat dels litigis a les instàncies judicials, i facilitant-ne el trasllat en la resta de casos. En definitiva, una Llei d'arrendaments que racionalitzi els drets i els deures de propietaris i llogaters, alhora que faciliti la resolució ràpida dels conflictes.

4. POLÍTIQUES D'EDUCACIÓ

0. RESUM.

1. ENSENYAMENT.

1.1. Ensenyament primari.

1.1.1. Recursos a l'ensenyament primari.

1.1.2. Llengües a l'ensenyament primari.

1.1.3. El professorat de l'ensenyament primari.

1.2. Ensenyament secundari.

1.2.1. Estructura de l'ensenyament secundari.

1.2.2. Llengües a l'ensenyament secundari.

1.2.3. El professorat de l'ensenyament secundari.

1.3. Ensenyament superior.

1.3.1. Reordenació del mapa universitari català.

1.3.2. Qualitat de la docència i captació de talent.

1.3.3. Adaptació a l'Espai Europeu.

1.3.4. Formació professional superior.

1.3.5. Finançament, avaluació de resultats i model de gestió de les universitats.

2. RECERCA, INNOVACIÓ I TRANSFERÈNCIA DE TECNOLOGIA.

2.1. Recerca en universitats i en instituts de recerca.

2.2. Recerca industrial i innovació.

2.3. Transferència de tecnologia.

0. RESUM.

En matèria d'ensenyament, universitats i recerca hi ha múltiples actuacions que millorarien el nivell i l'eficàcia del nostre país des de totes les perspectives, que no es poden dur a terme perquè no som sobirans per a poder-hi legislar. En aquestes condicions és impossible que els nostres polítics puguin, per exemple, promoure la cultura de l'esforç i de l'austeritat, essencial per fer de l'ensenyament l'element que afavoreixi la creació d'una societat catalana més capaç, més avançada i més dotada d'eines per desenvolupar-se en el segle XXI.

Aquest document pretén d'identificar els principals aspectes sobre els quals no tenim marge de maniobra en l'Estat autonòmic espanyol i proposar per a cadascun d'ells les estratègies polítiques que Reagrupament creu que podrien desplegar-se un cop Catalunya sigui un Estat independent dins de la Unió Europea. L'objectiu no és tant entrar en el detall del com sinó del què es podrà fer, per fer palès el gran salt qualitatiu que tenim a l'abast.

La Catalunya independent podrà aprofitar la seva llibertat per fer les reformes que calguin per avançar cap a esdevenir un referent mundial, i, en concret, per consolidar-se de manera indiscutible com el pol de coneixement més important del sud d'Europa, és a dir, de la regió meridional limitada al nord per l'aglomeració de París i per Suïssa. Per aconseguir-ho, tenim a disposició bons actius: la tradició d'avantguarda pedagògica, el pragmatisme, les universitats, el dinamisme de les empreses catalanes i l'obra de modernització del sistema de recerca endegada el darrer decenni.

Les propostes d'aquest document s'articulen al voltant dels aspectes següents:

- L'existència de l'Estat Català permetrà que el Govern Català decideixi quin és el percentatge del producte interior brut (PIB) total de Catalunya que es dedica a ensenyament, universitats i recerca. Avui en dia això podria suposar dedicar un 10% del PIB català a l'ensenyament, a les universitats i a la recerca, dividit en 7% entre ensenyaments primari, secundari i universitari i un 3% a R+D. El 7% en ensenyament és proper al percentatge que hi destina Suècia, és una mica més del que hi destina Finlàndia, és superior a l'objectiu del 6% fixat per la Unió Europea (UE) i és molt més del 4.5% que hi destina Espanya. El 3% en R+D correspon a l'objectiu de l'Agenda de Lisboa de la UE, és superior al percentatge d'Alemanya, és superior al percentatge que hi dedica actualment Catalunya (1.61%) i és més del doble del que hi dedica l'Estat espanyol (1.35%).
- Podrem dissenyar polítiques educatives que procurin itineraris i recursos per als alumnes amb diferents interessos i capacitats. Dins d'aquesta atenció a la diversitat podrem implantar mecanismes de detecció precoç de l'excel·lència en tots els nivells del sistema educatiu i podrem proporcionar itineraris especialment dissenyats per als alumnes excel·lents. Cal no confondre la igualtat d'oportunitats, legítima, amb la mediocritat de l'igualitarisme, que ha estat nefasta per a Catalunya com a país. En particular, caldrà establir bons

mètodes i esmerçar recursos abundosos per reforçar els ensenyaments professionals i la connexió entre el final de l'ensenyament secundari i el principi de la Universitat.

- Podrem dissenyar polítiques formatives compensadores de desigualtats i polítiques universitàries i de recerca fonamentades en la qualitat, l'autonomia i la rendició de comptes, que donin una capacitat més gran d'innovació i d'iniciativa. La responsabilitat, la racionalitat, l'eficiència i l'esforç permanent per l'excel·lència han de regir tot el sistema.
- Podrem impulsar la societat de la informació a tots els nivells del sistema educatiu, facilitant als estudiants l'accés gratuït a Internet fins i tot fora dels centres, i vetllant per l'existència d'eines que en fomentin un ús profitós.
- Podrem fer polítiques fiscals per incentivar la inversió privada en investigació i a més estimular la col·laboració entre l'empresa i la recerca pública.

1. ENSENYAMENT.

Tal com s'ha dit en la secció anterior, en ser independents, hi podrem dedicar un 7% del PIB català, prop del percentatge de Suècia, una mica més del percentatge de Finlàndia, per damunt del 6% que fixa la UE com a objectiu i superant de llarg el 4.5% que hi dedica l'Estat espanyol.

No confondrem la legítima igualtat d'oportunitats, és a dir, l'ensenyament compensador de desigualtats per a tots els alumnes, amb la mediocritat de l'igualitarisme, nefasta per a Catalunya com a país.

En ser independents, podrem aspirar a dotar el sistema d'ensenyament d'una estabilitat que vagi més enllà de les batzegades polítiques, de manera que es puguin endegar actuacions a llarg termini.

En ser independents, podrem incidir eficaçment en la compensació de desigualtats, en particular en el suport als alumnes amb dificultats d'aprenentatge, de manera que tots els alumnes puguin assolir un bon nivell al final de l'ensenyament obligatori. També es preveuran recursos suficients i adequats per incorporar alumnes nouvinguts al sistema educatiu català, en particular, per superar la barrera de l'idioma.

Especialment als ensenyaments primari i secundari, podrem implantar mecanismes de detecció precoç de l'excel·lència i proporcionar itineraris dissenyats per als alumnes excel·lents. Actualment, aquests itineraris, si hi són, depenen exclusivament del patrocini de la iniciativa privada. Creiem que l'atenció als alumnes excel·lents i el desenvolupament de llurs potencialitats no només són compatibles amb la compensació de desigualtats, sinó que són fonamentals perquè un país amb pocs recursos naturals com Catalunya pugui mantenir i incrementar el seu nivell de vida de manera sostenible.

En ser independents, podrem facilitar la millora de la formació, de la qualificació i de les retribucions del professorat dels ensenyaments primari i secundari. A més, podrem establir mecanismes per facilitar la permeabilitat dels professors entre l'ensenyament secundari i el cicle inicial dels estudis universitaris.

Incrementarem el número de beques i llur dotació econòmica per als estudiants del sistema d'ensenyament de Catalunya.

1.1. Ensenyament primari.

L'ensenyament primari serà entès com un servei públic de primer ordre i s'organitzarà de manera que proporcioni els resultats d'excel·lència que la societat catalana n'espera. Això dependrà de 1) la gestió de l'ensenyament primari, 2) els recursos de què disposarà el sistema i 3) la valoració de la feina dels mestres. El govern català podrà planificar els ensenyaments de l'escola infantil i primària tenint en compte la realitat nacional catalana, el marc europeu en què s'insereix i l'àrea d'influència mediterrània.

En ser independents, com a continuació de l'escola bressol opcional finançada amb cabals públics, l'escola pública catalana, gratuïta i obligatòria, s'iniciarà a partir dels 3 anys.

Valorem el període d'ensenyament infantil i primari, entre els 3 i els 12 anys, com a decisiu per a la formació bàsica, l'aprenentatge de llengües, l'adquisició de les eines instrumentals bàsiques necessàries per poder aprendre i, també, la comprensió de l'entorn com a font de coneixement i base per al creixement i desenvolupament personal i social. En aquest període, els protagonistes són els alumnes i per això cal que totes les decisions que es prenguin parteixin de llurs necessitats.

Com que tot Estat ha de tenir les seves pròpies lleis, l'endemà de la seva independència Catalunya haurà de fer una nova Llei educativa. La nova Llei aprofitarà els aspectes positius de la Llei autonòmica actual i serà consensuada per la comunitat educativa (alumnes, famílies i mestres), amb la qual cosa recollirà llurs necessitats. Caldrà que la posada en marxa de la nova Llei no suposi cap disfunció per als centres escolars.

Pel que fa al fracàs acadèmic quan els alumnes passen a l'ensenyament secundari obligatori, caldrà assegurar que el pas de l'ensenyament primari al secundari no sigui un salt desproporcionat i que els alumnes de darrer curs d'ensenyament primari passin amb els informes i/o dictàmens pertinents a l'ensenyament secundari. Aquests informes i dictàmens seran responsabilitat de l'escola, dels equips d'assessorament psicopedagògic i en última instància de la inspecció.

1.1.1. Recursos a l'ensenyament primari.

En ser independents, podrem destinar un 7% del PIB català al conjunt de l'ensenyament, cosa que en ensenyament primari permetrà de:

- Gaudir de més i millors infraestructures escolars, tot eliminant els mòduls que actualment estan servint d'aules.
- Disposar de la dotació necessària per assegurar la suficiència financera i la dignitat del sistema escolar, cosa que també permetrà de rebaixar els preus dels materials escolars.
- Eliminar el cost dels llibres escolars per a les famílies, combinant polítiques de socialització i de subvenció dels llibres amb lleis que assegurin que els textos docents tinguin preus raonables i no canviïn cada any de manera injustificada.
- Disposar de cursos de formació permanent suficients i de qualitat, afavorint d'aquesta manera l'actualització dels coneixements del col·lectiu de mestres.
- Reduir progressivament les ràtios a les aules. Actualment, a les aules d'infantil i primària, hi podem arribar a trobar fins a 28 infants. Amb els recursos que tindrem com a Estat independent, podrem passar dels 25 alumnes obligatoris avui dia a 20 alumnes, per assolir posteriorment els 15 alumnes per aula, nombre que facilita el treball personalitzat, l'atenció adequada i les activitats de moviment i de manipulació dins de l'aula.
- Atendre la diversitat en *totes* les escoles, encara que siguin en un poble petit i/o siguin escoles petites. Actualment els recursos es concentren allà on hi ha més densitat de població, amb la qual cosa els alumnes amb necessitats educatives especials de poblacions petites i/o d'escoles petites sovint s'han de desplaçar a poblacions i/o escoles més grans dels voltants. Quan serem independents garantirem que a *totes* les escoles catalanes hi hagi els recursos necessaris per a poder atendre la diversitat, de tal manera que els alumnes puguin romandre en llur centre i rebre-hi les atencions necessàries.

1.1.2. Llengües a l'ensenyament primari.

La llengua catalana és un tret fonamental de la identitat nacional catalana. Tot i que el català és la llengua vehicular a les escoles, comparteix la titularitat d'oficial amb la llengua castellana. Per tant, doncs, a Catalunya hi ha bilingüisme. Estudis fets pel G.E.L.A. (Grup d'Estudis de Llengües Amenaçades, <http://www.gela.cat>) constaten que el bilingüisme és el primer pas perquè la llengua amb menys parlants de l'anomenat grup bilingüe desaparegui. I és del tot cert que, de manera desigual en el territori, la llengua catalana està fent les primeres passes cap a la desaparició.

En ser independents, el català serà llengua vehicular i la primera llengua de l'ensenyament. S'ensenyaran com a mínim dues llengües més, que inclouran l'anglès i el castellà. Aquestes dues podran repartir-se els llocs de segona i de tercera llengua segons la tria dels pares.

L'aranès tindrà tota l'atenció i la protecció de l'Estat català per al seu desenvolupament en la Val d'Aran i la seva projecció ens els àmbits nacional i internacional.

1.1.3. El professorat de l'ensenyament primari.

En ser independents, el govern català prendrà les mesures necessàries perquè la societat valori la tasca dels mestres tal com correspon. Es prendran mesures concretes encaminades a aconseguir una formació de mestres que promogui l'excel·lència i que combini adequadament els coneixements adquirits i la pràctica tutoritzada. S'establiran mesures per a regular l'accés a la professió que garanteixin l'excel·lència en el col·lectiu de mestres. Durant llur vida professional, els mestres disposaran de cursos de formació permanent suficients i de qualitat, que facilitin l'actualització de llurs coneixements. L'autonomia en la gestió dels centres tendirà també a augmentar la valoració social dels mestres i de les escoles.

Cada vegada es parla més de la cultura de l'esforç, de la importància de ser constants en els processos per a poder assolir les fites de manera satisfactòria. En ser independents, garantirem la professionalitat dels mestres que intervenen en l'ensenyament infantil i primari a partir de llur avaluació continuada, sense caure en l'error de valorar només els resultats d'un concurs o d'una oposició, sinó avaluant processos, metodologies i dedicació. Cal no entendre aquest tipus d'avaluació com un intent de control, sinó com una oportunitat perquè es doni a la tasca de la docència el valor que té, més enllà d'unes bones o males notes en unes proves.

1.2. Ensenyament secundari.

Els centres d'ensenyament són institucions destinades fonamentalment a la formació intel·lectual, cultural, científica i humana de les noves generacions. Amb l'objectiu que puguin portar a terme llur funció, la Catalunya independent podrà augmentar les atribucions i l'autoritat dels professors de secundària i dels directores d'institut per facilitar un bon govern dels centres i una gestió responsable. L'aprobat de les matèries corresponents a cada nivell serà el criteri per superar un curs o etapa. El govern podrà implantar mesures de control de qualitat objectives i transparents que vetllin pel bon funcionament del sistema.

1.2.1. Estructura de l'ensenyament secundari.

Proposem de mantenir l'obligatorietat de l'escolarització fins als 16 anys. Per tal d'aconseguir grups-classe el màxim d'homogenis possibles, sota el principi d'afavorir la cultura del treball, la responsabilitat i l'eficàcia amb uns criteris clars de cara a la superació de cada curs (per exemple, un nombre determinat de matèries) i així prestigiar l'aprofitament de cada oportunitat, aquests quatre anys d'ensenyament secundari obligatori es desdoblaran en dues modalitats:

- *Ensenyament secundari professionalitzador* per a aquells alumnes amb aptitud i interès pel món laboral o per una formació posterior més tècnica. D'aquesta manera els alumnes que vulguin començar a treballar a l'edat mínima permesa ho podran fer amb una qualificació professional de sortida, o bé encarar amb més nivell una formació professional superior (vegeu Secció 1.3).
- *Ensenyament secundari generalista* per a aquells alumnes amb aptitud i interès per una formació cultural més ampla i la possible continuïtat amb estudis de batxillerat i universitaris.

La tria entre una o altra opció es farà abans dels 14 anys, amb el suport de proves d'orientació acadèmica i de tipus extern. Caldrà preveure mecanismes per canviar d'una opció a l'altra. No hem de perdre de vista que la remarcable quantitat de cabals públics esmerçats en l'ensenyament obligatori i gratuït ha de servir per facilitar l'accés a una vida satisfactòria per a tots els catalans i que això implica el desenvolupament de les potencialitats i dels interessos de cadascun d'ells. En particular, cal compensar desigualtats i establir les vies per a un ensenyament preprofessional o professional.

Pels alumnes amb 14 o 15 anys es podran crear contractes de treball d'aprenentatge en empreses, tallers, etcètera, a temps parcial, per promoure llur capacitat professional i facilitar llur transició entre els àmbits docent i laboral.

Per als casos d'alumnes amb problemes greus de comportament es dotarà a les direccions dels centres de l'autoritat sancionadora necessària per permetre la normal convivència als centres, així com la possibilitat de flexibilitzar itineraris docents perquè tant aquests alumnes com la resta puguin treure el màxim profit de l'ensenyament obligatori.

També des dels centres i amb el màxim consens possible, es podran facilitar itineraris docents i recursos adients tant per als alumnes amb ritme d'aprenentatge baix com per als alumnes excel·lents, sempre sota els criteris de racionalitat i eficàcia.

En ser independents, l'ensenyament secundari postobligatori (de 16 a 18 anys) continuarà cadascuna de les opcions, respectivament, amb:

- Formació professional de grau mitjà, semblant als actuals cicles de grau mitjà. Aquesta etapa postobligatòria donarà accés a un ensenyament superior professional (vegeu punt 1.3).
- Batxillerat. Aquesta etapa postobligatòria donarà accés a l'ensenyament superior universitari (vegeu punt 1.3).

En ambdós casos, es podrà iniciar i acabar aquesta etapa postobligatòria amb un nivell més elevat que l'actual, gràcies a la formació prèvia prevista a l'etapa obligatòria.

Tant per a l'accés a les diferents versions de l'ensenyament secundari postobligatori com per a l'accés a les diferents vies d'ensenyament superior (professional o universitari) es preveuran proves d'accés o cursos pont per si l'alumne vol reorientar el seu itinerari formatiu, passant d'una opció a l'altra.

Ens fixem com a objectiu que els estudiants que finalitzin l'ensenyament secundari (als 16 o als 18 anys, i tant en les versions generalista com professionalitzadora) assoleixin un nivell en les matèries nuclears (matemàtiques i llengües) semblant al que s'assoleix en els països capdavanters segons l'informe PISA, com per exemple Finlàndia. Aquestes matèries seran, doncs, obligatòries en tots els cursos i modalitats de l'ensenyament secundari.

1.2.2. Llengües a l'ensenyament secundari.

En relació a les llengües, en l'ensenyament secundari, el català hi serà la llengua vehicular. Els alumnes que ho vulguin podran aprendre una quarta llengua afegida al català, anglès i castellà que ja s'aprenen des de l'ensenyament primari.

També se serà més objectiu amb l'acreditació del grau de coneixement de les matèries a cada nivell educatiu. En aquest sentit, la finalització de l'ensenyament secundari obligatori acreditaria el nivell B de català, i l'ensenyament secundari postobligatori el C, i això només en el cas que s'hagués superat correctament la matèria de llengua catalana.

1.2.3. El professorat de l'ensenyament secundari.

Podrem augmentar el nivell i el prestigi de l'ensenyament secundari buscant l'excel·lència dels seus professors, posant-los a disposició els recursos formatius necessaris i essent exigents en llur selecció. Les places docents es proveiran amb mecanismes que fomentin els principis d'igualtat, publicitat, mèrit i capacitat i evitin l'endogàmia i l'amiguisme. Es mantindrà sota la responsabilitat exclusiva de cada professor i de cada departament docent l'ensenyament i l'avaluació dels alumnes en la matèria que els correspongui. El professorat haurà d'acreditar un molt bon nivell en el seu camp de coneixement i també capacitat docent. Aquest nivell ha de facilitar la permeabilitat susdita entre l'ensenyament secundari i l'universitari. Una opció per millorar el nivell i la permeabilitat esmentats seria el foment del grau de doctor en la seva matèria entre el professorat de secundària.

Amb la finalitat que el professorat centri la seva activitat laboral en la docència, podem crear, com en molts països del nostre entorn, els auxiliars de docència, per a tasques no específicament docents.

1.3. Ensenyament superior.

En matèria d'ensenyament universitari, Reagrupament considera que el Govern de l'Estat Català haurà de treballar en cinc eixos fonamentals: 1) la reordenació del mapa universitari català; 2) la qualitat de la docència i captació de talent; 3) l'adaptació a l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES), 4) la formació professional superior; 5) el finançament, l'avaluació de resultats i el model de gestió de les Universitats Catalanes.

1.3.1. Reordenació del mapa universitari català.

La Catalunya independent haurà de redefinir el mapa universitari català per tal de reduir els desencaixos actuals entre oferta i demanda. Hi ha facultats i escoles (per exemple algunes enginyeries) en les quals la demanda queda molt per sota de l'oferta, la qual cosa fa que la nota de tall no actüi per assegurar un nivell acadèmic suficient per part dels alumnes que entren a primer curs i, com a conseqüència, la taxa de titulats sobre matriculats entra en caiguda lliure. Per altra banda hi ha d'altres àmbits (com per exemple els estudis de medicina) en els quals l'oferta de places no pot cobrir la demanda existent. Hi ha diverses estratègies de racionalització possibles, entre les quals la concentració dels ensenyaments presencials amb poca demanda i, suplementàriament, llur oferta no presencial a la UOC.

També en relació amb el mapa universitari, considerem que l'Estat català haurà d'encetar un debat amb les universitats públiques catalanes sobre els avantatges i els inconvenients d'adoptar una marca unificada Universitat de Catalunya, a l'estil de la de les universitats públiques de Califòrnia (University of California Berkeley, University of California Los Angeles, University of California San Diego, University of California Irvine, etc.).

1.3.2. Qualitat de la docència i captació de talent.

L'Estat català podrà vetllar per la qualitat de la docència a les universitats fomentant el sistema socràtic i la participació dels estudiants. Les universitats catalanes hauran de reformar llur docència en la línia que s'ha seguit en les últimes dècades a les universitats més avançades, allunyant-se de l'estil de les lliçons magistrals i promovent l'aprenentatge a través de la participació dels estudiants i de la realització d'activitats amb aplicacions pràctiques.

Pel que fa a les llengües d'impartició de la docència, es podrà adoptar un model mixt semblant al dels Països Baixos, és a dir, establir el català com a llengua dels ensenyaments de grau i usar majoritàriament l'anglès en els ensenyaments de màster i de doctorat (naturalment, amb les excepcions pertinents per als ensenyaments de filologia i similars). Això darrer contribuirà a fer de Catalunya un país més competitiu en l'atracció de talent investigador, vingui d'on vingui, tot contrarestant la inèrcia actual per la qual els països anglòfons són els qui més talents capten.

1.3.3. Adaptació a l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES).

L'Estat català podrà redissenyar l'aplicació de l'EEES a Catalunya, per tal d'afavorir la integració amb els sistemes universitaris europeus més avançats, treure tot el profit de les possibilitats que l'EEES aporta i eliminar els perjudicis que l'actual implantació comporta. En concret, és fonamental que:

1. S'adopti l'esquema 3+2 (tres anys d'ensenyament de Grau i dos anys d'ensenyament de Màster) tal com han fet la resta de països europeus, per tal d'afavorir l'harmonització del sistema català amb l'europeu.
2. Es pugui abandonar el sistema "napoleònic" actual de titulacions, de manera que les universitats tinguin llibertat per dissenyar llurs propis títols d'acord amb llurs plans estratègics.
3. Es garanteixi un ensenyament centrat en l'estudiant, per tal de promoure l'excel·lència i impulsar la creativitat, l'autonomia i la capacitat d'innovació dels futurs titulats.

Per altra banda i com a conseqüència de la inserció d'aquestes disciplines en l'EEES, l'Estat català també podrà crear l'Institut Superior de les Arts i el Consell Assessor dels

Ensenyaments Artístics (ja previstos a la llei d'educació de Catalunya)¹.

1.3.4. Formació professional superior.

L'Estat català podrà crear, al costat de l'ensenyament superior universitari, un ensenyament superior professionalitzador, que ha de cobrir tots els àmbits del coneixement en què els estudis superiors tenen una dimensió aplicada a l'empresa o a la societat. tal com existeixen en els països on aquests estudis estan implantats. L'Estat català podrà d'establir les passarel·les adequades entre els dos sistemes d'ensenyament superior, tot impedit que es converteixin en dos compartiments estancs.

L'ensenyament superior professionalitzador permetrà d'agrupar els cicles formatius de grau superior i donarà prestigi a la formació professional a l'estil de les *Fachhochschulen* alemanyes. Podrem adscriure aquests estudis o bé a les universitats actuals o bé a una universitat nacional *ad hoc* de nova creació (en funció de la posició de les universitats actuals sobre aquest tema). En el marc d'aquests estudis es podrien establir itineraris d'estudi lents i horaris apropiats per a l'estudiant a temps parcial, possiblement recurrent a l'ensenyament no presencial mitjançant la potenciació de l'actual UOC. Cal esmentar també que aquests estudis professionalitzadors podrien estar oberts a titulacions no només de ciències o de tecnologia, sinó a psicologia, comunicació, pedagogia, traducció i llengües, humanitats, així com a sortides professionals en l'àmbit social.

1.3.5. Finançament, avaluació de resultats i model de gestió de les Universitats Catalanes.

L'Estat català podrà implantar un **sistema d'avaluació associat al finançament** de facultats, escoles i departaments semblant al d'altres països on les universitats planifiquen llurs activitats en plans plurianuals i després reten comptes de llurs resultats; amb aquesta finalitat, s'hauran d'establir barems i criteris objectius que tendiran a promoure l'excel·lència en les universitats i a potenciar-ne la presència i la competitivitat internacionals.²

Es proposarà un **sistema d'avaluació individual** semblant a l'emprat a les universitats

1 **Justificació:** Cal donar l'impuls i els recursos necessaris als ensenyaments artístics. El coneixement i la pràctica de les arts escèniques (música, dansa i art dramàtic), les arts plàstiques i el disseny, la conservació, la restauració i d'altres manifestacions artístiques s'han d'estendre a tots els nivells del sistema educatiu fins a arribar a l'ensenyament superior (graus, màsters i doctorat). Cal dotar les institucions educatives catalanes dels mitjans i dels recursos necessaris a fi que la innovació i la investigació en l'àmbit dels ensenyaments artístics superiors a Catalunya siguin comparables a les dels països europeus de major tradició, sense les cotilles que imposen la legislació i les institucions espanyoles.

2 **Justificació:** El sistema universitari català ha d'estar sotmès a avaluació per garantir-ne el rendiment i l'eficiència en l'ús dels recursos. Per altra banda, però, el sistema universitari català ha de gaudir d'un finançament que li permeti de realitzar la seva funció.

d'Estats Units, avaluant els mèrits del personal en recerca, docència i gestió. El personal podrà distribuir la seva activitat en les tres àrees segons les seves preferències i capacitats, i podrà obtenir promocions i millores salarials especials en reconeixement dels seus mèrits tenint en compte totes tres àrees.

En paral·lel amb això, l'Estat català podrà establir **fórmules fiscals** eficaces de col·laboració, associació i mecenatge amb el capital privat, en la línia de les universitats dels països anglosaxons. Caldrà fer una autèntica llei de mecenatge i de patrocini que possibiliti la incorporació del capital privat, via beneficis fiscals, a la recerca i a l'ensenyament superior.

Per altra banda, l'Estat català podrà d'establir un **sistema de beques** i de crèdits de baix interès per promoure la realització de carreres universitàries entre els nostres millors estudiants (siguin del nivell social que siguin) i per fomentar la captació de talents de l'exterior. El sistema de beques universitàries de Catalunya ha d'estar dotat amb el 0.25% del PIB (mitjana dels països de l'OCDE), enfront del 0.08% del PIB espanyol que actualment hi destina l'Estat espanyol i del 0.03% del PIB català que és el que l'Estat espanyol destina a Catalunya. També és necessari, com a complement a les beques, disposar d'un sistema de crèdits personals per dotar d'un sou l'estudiant a temps complet. Els crèdits seran concedits i renovats en funció del rendiment dels estudiants i seran retornats per l'estudiant quan s'incorpori a la vida laboral un cop acabats els estudis.

Finalment, l'Estat català podrà implantar un **model de gestió** universitari que permeti d'equiparar les nostres universitats a les millors del món, les faci dinàmiques i adaptables a les noves situacions, i els permeti de donar resposta als reptes que els canvis científics, socials i econòmics comporten. Per a això, caldrà fomentar un debat seriós i profund sobre el model de gestió universitari.³

2. RECERCA, INNOVACIÓ I TRANSFERÈNCIA DE TECNOLOGIA.

En ser independents, continuarem l'obra de modernització de la recerca iniciada a principis de segle, que ha augmentat l'avantatge de Catalunya respecte d'Espanya en tots els indicadors i l'està situant com el pol de coneixement més important del sud d'Europa, concretament de la regió meridional limitada al nord per París i per Suïssa. El 2009, Catalunya, amb una població del 1.4% de la Unió Europea de 27 Estats, ha obtingut el 3.3% de les "Starting Grants" i el 2.1% de les "Advanced Grants" que el Consell Europeu de Recerca ha atorgat a investigadors de tot Europa.

³ **Justificació:** Hauríem de convergir cap a un sistema de govern de les universitats més professionalitzat, no tan polititzat i amb rendició de comptes vinculant. El mèrit i l'incentiu han d'esdevenir valors en el disseny de la futura universitat catalana. El personal de gestió, igual que el professorat, ha de poder fer carrera professional a la universitat, i la universitat ha de poder seleccionar el millor personal.

En ser independents, podrem dedicar un 3% del PIB català a R+D, entre fons públics i privats, que és el percentatge recomanat per l'Agenda de Lisboa de la Unió Europea i que supera l'actual percentatge d'Alemanya (2.51%). Cal comparar aquest percentatge de 3% amb el 1.61% del PIB que dedica Catalunya a la R+D i amb l'1.35% que hi dedica l'Estat espanyol. La distribució que proposem es d'un 1% del PIB en fons públics i d'un 2% del PIB en fons privats, segons l'Agenda de Lisboa.

A partir de la millora de recursos, podrem elaborar un pla plurianual de recerca de Catalunya que:

- s'inspiri en les millors pràctiques internacionals (països escandinaus, U.S. National Science Foundation (NSF), European Research Council, etc.);
- equilibri recerca fonamental, recerca aplicada, recerca industrial i innovació;
- identifiqui sectors en els quals Catalunya pot ésser especialment competitiva (per exemple, biotecnologia, biomedicina, tecnologies mèdiques, energies renovables, química sostenible, tecnologies de la informació i les comunicacions, etc.);
- afavoreixi la creació i el desenvolupament, principalment, de les petites i mitjanes empreses, però sense descuidar la implantació, la creació i el desenvolupament de les grans empreses.

Visibilitat: Podrem crear una base de dades centralitzada i pública amb els CVs de tots els investigadors de Catalunya, tant d'institucions públiques com de la indústria. Actualment, a Catalunya cada universitat manté la seva base de dades no pública i volem arribar a disposar d'una base de dades semblant a la brasilera Lattes (<http://lattes.cnpq.br/english>), que ha estat citada com a exemple de bones pràctiques per la NSF.

Rendició de comptes: Podrem crear una base de dades centralitzada i pública amb el cost i el resum de resultats dels projectes de recerca finançats amb fons públics (tant si són universitaris com industrials), a l'estil del portal nord-americà <http://research.gov> mantingut per la NSF.

Acadèmia Nacional. Podrem transformar l'Institut d'Estudis Catalans en l'acadèmia nacional de màxim nivell, a l'estil de les National Academies dels Estats Units i/o del Collège de France, alineant-ne el procediment d'ingrés amb els criteris d'excel·lència científica acceptats internacionalment. L'objectiu és que l'Institut d'Estudis Catalans aplegui els millors científics i investigadors de Catalunya en tots els àmbits del saber. La institució tindrà un paper consultiu i prospectiu en el desenvolupament científic, tecnològic, humanístic i econòmic de Catalunya.

Visats d'investigador. En ser independents, l'Estat català podrà fer una política de visats de treball que faciliti l'atracció de talent investigador vingui d'on vingui.

2.1. Recerca en universitats i en instituts de recerca.

En ser independents, podrem destinar-hi fons públics equivalents al 0.8% del PIB de Catalunya, a comparar amb el 0.63% que ara s'hi destina, i gestionar-los molt millor que en l'actual situació dins l'Estat espanyol.

S'establirà un sistema de beques predoctorals i de contractes postdoctorals de 3 a 5 anys que duplicarà el nombre actual. Se n'incrementarà la dotació econòmica i s'establirà un calendari de sol·licituds i de concessions ajustat al sistema internacional amb l'objectiu que el sistema català sigui competitiu internacionalment. Així es podran atraure els millors investigadors del món i evitar la fuga dels bons investigadors catalans. Aquestes actuacions internacionalitzaran el sistema de recerca català, millorant la capacitat d'innovació i d'iniciativa necessària en els joves investigadors.

Reconeixent el bon funcionament d'ICREA, aquesta institució serà dotada de recursos per a l'atracció i retenció contínues de talents investigadors, continuant l'actual política de sintonia amb el Consell Europeu de Recerca.

L'Estat català establirà un sistema propi d'accés a les places de professors i investigadors permanents que afavorirà els mèrits investigadors, a partir de mecanismes semblants als dels països europeus capdavanters, Estats Units i Canadà.

S'establirà un nou sistema de finançament català per a la recerca que prioritzi el mèrit investigador i que doni plenes oportunitats als investigadors joves excel·lents, en particular quan retornen després d'haver adquirit experiència a l'estranger, perquè puguin establir llur activitat al nostre país de forma independent.

Aquestes mesures augmentaran l'atractiu internacional de les nostres universitats i instituts per als estudiants i investigadors de talent d'arreu del món, permetent de fomentar les cooperacions interuniversitàries i les col·laboracions i els intercanvis de professors i d'estudiants.

Fomentarem una millor interrelació entre universitats i instituts de recerca per augmentar llur col·laboració tant en recerca com en docència i per millorar la posició de les universitats i instituts catalans als rànquings mundials.

Els instituts que actualment té a Catalunya el *Consejo Superior de Investigaciones Científicas* (CSIC) espanyol seran incorporats a la xarxa d'instituts catalans de recerca.

Es reformarà el sistema d'avaluació i de promoció de professors i d'investigadors de les universitats i dels instituts de recerca per millorar-ne la motivació i vincular la promoció al mèrit.

2.2. Recerca industrial i innovació.

En ser independents, hi podrem destinar fons públics equivalents al 0.1% del PIB de Catalunya, amb l'objectiu d'arrossegar el sector privat a dedicar-hi recursos equivalents al 2% del PIB de Catalunya (ara la inversió privada en R+D és del 0.98% del PIB català).

Podrem incentivar la incorporació de doctors a la indústria amb l'ajuda de les accions següents:

- Crear una acreditació d'empresa de base tecnològica i una acreditació d'empresa innovadora, que es podran aconseguir minimitzant el tràmit burocràtic, però també incidint en l'avaluació periòdica que permetrà de fer un seguiment del compromís de l'empresa innovadora.
- Estimular fiscalment les empreses acreditades perquè incorporin permanentment doctors en tasques de R+D, i fomentin la participació i el mecenatge del capital privat.
- Estimular els doctors del món acadèmic a treballar períodes a les empreses acreditades, sense que això suposi cap handicap per a llur carrera acadèmica.
- Estimular la formació d'estudiants predoctorals amb programes de finançament compartit.

Podrem incentivar la capacitat d'innovació i la competitivitat de les nostres empreses alhora que facilitarem la inversió estrangera.

Aconseguirem de minimitzar i d'escurçar tots els tràmits burocràtics que dificulten la competitivitat de les nostres empreses i entitats de recerca.

Podrem ajudar a promoure les activitats internacionals de les nostres empreses, fent prospeccions de nous mercats i facilitant l'accés a socis i a inversors potencials.

2.3. Transferència de tecnologia.

En ser independents, hi destinarem fons públics equivalents al 0.1% del PIB de Catalunya.

Aprofitarem les sinergies existents i en crearem de noves, si calen, entre les Cambres de Comerç, les associacions empresarials i els organismes públics o semipúblics (ACCÍÓ, Centres Tecnològics, Universitats, etc.) per incrementar l'eficiència i l'eficàcia de la transferència de tecnologia i potenciar la competitivitat de les empreses.

Promourem en aquests organismes i a les universitats la figura dels tècnics de transferència amb formació a nivell de màster i/o doctorat, amb retribucions associades a la rendibilitat i a l'eficiència.

Facilitarem que aquests tècnics puguin iniciar llurs pròpies empreses si decideixen d'abandonar la transferència. L'objectiu és que la feina de tècnic de transferència sigui percebuda com una etapa professional prèvia a la d'emprenedor tecnològic.

Proposarem la creació d'un mapa de centres tecnològics que cobreixin totes les necessitats de suport als sectors privats industrials, evitant d'aquesta manera la

duplicitat o la competitivitat i racionalitzant la gestió de llurs recursos. Es donarà prioritat a la transferència tecnològica mitjançant el desenvolupament de projectes R+D+i conjunts entre els centres públics de recerca i les empreses, l'oferta de serveis d'alta qualitat i el desenvolupament de projectes propis orientats a donar valor afegit al desenvolupament tecnològic.

5. POLÍTIQUES CULTURALS

-INTRODUCCIÓ.

-EIXOS DE POLÍTICA CULTURAL.

I. Eixos nuclears.

1. Patrimoni cultural material i immaterial.
2. Formació i foment de la creativitat.
3. Difusió cultural.

II. Eixos transversals.

4. Les indústries culturals i l'economia de la Cultura.
5. Pluriculturalitat.
6. La recerca cultural.
7. La projecció internacional de la cultura catalana.

INTRODUCCIÓ.

Cal posar la Cultura al centre de la política nacional catalana.

En el món, les nacions ho són per la seva identitat i, per tant, per la seva cultura. La identitat no és una anomalia, sinó l'única raó de ser d'un poble, la manera de participar en la diversitat de la diversitat mundial i aportar-hi riquesa.

Com a catalans tenim un doble repte. D'una banda conservar, promocionar i projectar la nostra cultura perquè nosaltres som dipositaris davant nostre i davant del món d'aquesta aportació a la diversitat cultural, que ens fa singulars i, alhora, com a poble també hem de fer aportacions al desenvolupament cultural internacional. També ens correspon el deure de transmetre el llegat de la nostra cultura a les generacions futures.

El Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans defineix "nació":

"1. Comunitat de persones que participen d'un sentiment d'identitat col·lectiva singular, a partir d'una sèrie de característiques compartides en el camp cultural, jurídic, lingüístic o altre. 2. Organització política d'una comunitat amb identitat nacional".

Si la nostra balança fiscal, arribés a ser favorable a Catalunya, com per cert s'esdevé a la Catalunya Nord respecte de França, igualment ens caldria la independència per tal d'assegurar la supervivència de la nostra identitat.

El 1982 la UNESCO va expressar, mitjançant la "Declaració de Mèxic", que "la cultura dona a l'ésser humà la capacitat de reflexionar sobre ell mateix. És ella la que fa de nosaltres éssers específicament humans, racionals, crítics i èticament compromesos. A través de la cultura discernim els valors i prenem opcions. A través de la cultura l'ésser humà s'expressa, pren consciència de sí mateix, es reconeix com un projecte inacabat, posa en qüestió les seves pròpies realitzacions, busca incansablement noves significacions i crea obres que el transcendeixen".

Tots els aspectes de la societat venen determinats per la cultura: l'economia, l'ecologia, la sanitat, el treball, el paisatge, etc.

Cultura ho és tot.

Per això cal posar la Cultura al centre de la política nacional.

No podem reduir la Cultura a les importantíssimes aportacions que pot fer a l'economia de l'Estat. Cultura és vertebració social i eina de construcció nacional.

La independència és l'única via que ens pot salvar la llengua, la literatura, les arts, la memòria col·lectiva, el paisatge, la manera de veure i entendre el món, tots aquells elements que formen part del nostre patrimoni col·lectiu i que conformen la Cultura.

Tanmateix, perquè la cultura es desenvolupi en la societat, calen polítiques culturals basades en allò que som, hem estat i volem ser, en la que cap element no s'entén sense l'altre, per la qual cosa proposem aquests eixos de política cultural:

I. EIXOS NUCLEARS.

1. Patrimoni cultural material i immaterial.

Segons la UNESCO "El patrimoni cultural d'un poble comprèn les obres dels seus artistes, arquitectes, músics, escriptors i savis, així com les creacions anònimes sorgides de l'ànima del poble i el conjunt de valors que donen sentit a la vida. És a dir, les obres materials i no materials que expressen la creativitat d'aquest poble; la llengua, els rituals, les creences els llocs i monuments històrics, la literatura, obres d'art, arxius i biblioteques."

Tot allò que ens han llegat els nostres predecessors, el nostre patrimoni, és la propietat col·lectiva més preuada. Però cal gestionar amb decisió aquest patrimoni, perquè és un bé escàs i perquè cada element que se'n perd al marge de la nostre voluntat col·lectiva és irrecuperable.

Per protegir el nostre patrimoni, primer cal conèixer-lo. A aquestes alçades del segle XXI cal que es pugui consultar telemàticament els bancs de dades públics complets sobre el patrimoni cultural. És incompreensible que la major part del patrimoni arquitectònic i etnològic estigui sense inventariar ni protegir.

Cal fer un esforç de recerca per conèixer què és allò del nostre patrimoni que ha de ser salvat. I cal fer també un esforç per a conservar-ho i donar-li sentit per a la societat actual, tan necessitada com està de referències davant dels canvis vertiginosos.

Cal donar a conèixer el nostre patrimoni mitjançant una política de comunicació decidida a mostrar-lo a través de tots els mitjans.

1.1. Patrimoni material.

Cal un gir copernicà en la gestió del patrimoni cultural, que s'ha de dotar dels mitjans necessaris per dur a terme les tasques que hi pertoquen amb la màxima eficiència. Les polítiques culturals de Catalunya han d'aconseguir preservar, potenciar i apropar a tota la ciutadania els conjunts monumentals, museus, arxius, obres d'art, biblioteques, sigui quina sigui la titularitat de la seva propietat, pública o privada, respectant aquesta, amb una legislació que impedeixi la subordinació dels interessos patrimonials als dels poders econòmics i/o particulars.

Cal assegurar un control real dels efectes patrimonials dels enderrocs, moviments de terres i plans d'urbanització i de reforma urbana, de manera que els edificis històrics i els jaciments arqueològics no siguin destruïts.

Cal disposar d'un sistema de prevenció de la destrucció de patrimoni molt més eficaç. I cal evitar que els costos de pal·liar aquests impactes repercuteixin de manera discriminatòria sobre els constructors i promotors d'obres, tot arribant a un pacte entre el govern i els sectors afectats que permeti absorbir aquests costos i garantir la preservació d'allò que ho mereixi.

Cal fer un esforç de conscienciació i valoració per tal de donar a conèixer el nostre patrimoni. Una bona conservació i un adequat manteniment eviten costoses restauracions. Cal també una acció ferma i decidida en la restauració dels elements patrimonials malmesos per tal d'evitar la seva degradació o pèrdua, atès que cada element del nostre patrimoni que es perd, és irrecuperable.

Els museus del país han de formar el nucli de la xarxa de control, detecció, protecció, recerca i difusió del patrimoni cultural, agrupats en xarxes temàtiques encapçalades pels Museus Nacionals d'Art, d'Arqueologia, d'Història, d'Història Natural, d'Etnologia i de la Ciència i la Tècnica, i de les Ciències Naturals, i han de disposar dels mitjans necessaris per dur a terme les tasques que se'ls encomanen.

Cal una política de recuperació i/o adquisició del patrimoni català que, principalment per raó d'espoli, es troba actualment fora del nostre territori.

L'Estat català durà a terme aquestes accions apel·lant, quan s'escaigui, als organismes internacionals encarregats de la protecció de la cultura i els drets humans.

1.2. Patrimoni immaterial.

Les polítiques culturals catalanes han de preservar, potenciar i apropar a tota la ciutadania el conjunt de manifestacions culturals immaterials catalanes, que per la seva pròpia naturalesa són fràgils i es troben sota l'amenaça permanent de la desaparició.

Cal ajudar amb decisió les associacions, entitats, colles i esbarts que mantenen vives les tradicions culturals festives de carrer, i també cal monitoritzar els canvis en els patrons col·lectius i analitzar-ne les causes i les conseqüències.

Cal que les nostres festes ocupin l'atenció mediàtica.

2. Formació i foment de la creativitat.

Tots els ciutadans de Catalunya han de tenir el dret a l'accés al sistema públic d'educació artística en música, dansa i teatre, com una aposta de futur de les pràctiques artístiques i culturals tant per a professionals com amateurs.

Cal estar amatents a la revolució que ha provocat Internet en la transmissió de qualsevol manifestació artística digitalitzable. Les conseqüències no necessàriament han de ser perniciosos. És evident que enfonsaran bona part de la indústria cultural que ha viscut de la intermediació entre el creador i el públic, mentre apareixen sistemes de comunicació cada cop més basats en l'aportació individual, lliure i desinteressada.

En aquest context de societat de la informació, es revaloraran les produccions culturals presencials i materials, i caldrà ajudar els nostres artistes, escriptors i creadors a posicionar-se en un món on la llengua deixarà de ser una barrera gràcies al progrés en la traducció automàtica.

La Propietat intel·lectual cal legislar-la, protegir-la i establir-ne els límits. Però també caldrà assegurar la possibilitat d'alliberar de drets tot el nostre patrimoni col·lectiu, la documentació generada o publicada per institucions públiques, i tot allò que cada autor/ciudadà vulgui, sense que les societats interposades d'autors o d'editors hi puguin dir res ni beneficiar-se'n.

És indispensable la cooperació amb els organismes internacionals per tal d'ajudar els nostres creadors i artistes a presentar-se davant del món, organitzar gires i programacions estables d'activitats culturals en les principals ciutats del món.

3. Difusió cultural.

Tots els ciutadans de Catalunya han de poder exercir el dret universal d'accés a la cultura.

Cal generar instruments pedagògics i divulgatius culturals adients per a la gent de totes les edats, mentalitats i orígens que viuen a Catalunya, i també difondre la nostra cultura al món.

Cal crear un veritable pla de didàctica de la nostra cultura fonamentat en un sistema de divulgació del patrimoni material i immaterial.

És imprescindible el foment de tots els fets culturals i l'augment del coneixement i reconeixement de la cultura per aconseguir enfortir i cohesionar la nostra comunitat nacional i excel·lir tan a nivell individual com col·lectiu.

Per tant, cal trobar formes de coordinació, com a mínim, entre les polítiques de Cultura i Educació, Relacions Internacionals, Recerca, Economia, etc.

3.1. Espai català de comunicació.

És indispensable consolidar un espai català de comunicació, actualment molt malmès, que esdevingui una veritable eina de difusió de la nostra cultura a l'interior i a l'exterior i que garanteixi el pluralisme dels mitjans de comunicació.

Una nació arriba allà on arriben els seus mitjans de comunicació.

Apostem per un àmbit de comunicació digital propi.

3.2. Tecnologies de la Informació i la Comunicació (TIC).

En el segle XXI no s'entén l'accés a la cultura sense les TIC.

El desenvolupament, gestió i divulgació de les TIC entre la ciutadania han de ser una prioritat per al futur de Catalunya. Cal d'una banda posicionar-nos entre els països capdavanters en la seva aplicació i desenvolupament i, alhora, evitar la marginació digital que es pogués produir.

3.3. Equipaments culturals.

Cada municipi ha de tenir accés a un equipament cultural polivalent que permeti la divulgació i creació cultural.

Els equipaments culturals del país hauran de treballar en xarxes per tal d'optimitzar els recursos i la gestió de la difusió artística.

II. EIXOS TRANSVERSALS

4. Les indústries culturals i l'economia de la cultura.

El valor econòmic de la cultura és un actor important en el nostre desenvolupament: les arts susciten la creativitat i la innovació, a les quals se'ls afegixen les indústries culturals que esdevenen motors econòmics.

És necessària la consolidació d'aquest teixit industrial cultural per tal de garantir que la creació artística pugui arribar a la ciutadania del nostre país i del món.

Cal impulsar la producció, distribució i comercialització de productes culturals incorporats en tota mena de suports i també les empreses dedicades a la producció, distribució i comercialització d'espectacles en viu, per tal que esdevinguin motor econòmic del país i trobin l'espai que els pertoca en el mercat mundial.

La inversió ha de sortir de les fonts públiques i privades de capital. Cal potenciar el mecenatge, entrant en les xarxes internacionals, privades i públiques.

Cal un control acurat de les polítiques de subvencions que prioritzin l'accés a la Cultura de tots els ciutadans de Catalunya.

Cal establir formes de coordinació i prioritats entre universitats, empreses, institucions i entitats culturals per tal que les inversions públiques no deixin orfe cap àmbit de la cultura.

Cal facilitar la internacionalització de les nostres empreses culturals, tot assegurant que mantindran a Catalunya les seus i els actius principals.

5. Pluriculturalitat.

Una de les característiques d'aquest món globalitzat del tercer mil·lenni és el fenomen de les cultures en contacte, i el nostre país ha estat històricament, i és, una nació on han conviscut i conviuen diverses comunitats culturals.

Cal establir un espai comú de diàleg i intercanvi de les diverses realitats culturals, existents al nostre país.

Cal establir també vies de diàleg per la convivència de la diversitat religiosa que es troba a Catalunya en un marc d'Estat laic.

La cultura catalana sempre ha tingut i té vocació universal. És ben conegut el tarannà i voluntat incloent i integrador del nostre caràcter, que va més enllà de ser un tòpic, per ser una realitat quotidiana. Hem de ser capaços de presentar la nostra trajectòria històrica com a nació com a un dipòsit de valors universals que puguin identificar també com a propis els catalans de diversos orígens que vulguin construir el futur lliure del nostre país.

L'oportunitat de conviure entre persones, s'ha de produir i realitzar amb tota normalitat, facilitant en tot el possible l'accés i coneixement de la nostra cultura perquè tothom pugui identificar-s'hi i respectar-la.

6. La recerca cultural.

Situar el país en la societat del coneixement obliga a desenvolupar la recerca científica en tots els àmbits de la Cultura. Per tant, cal pensar en les formes de coordinació entre els departaments de Recerca i Cultura.

Cal facilitar les plataformes per tal que en tots els àmbits de la cultura la recerca científica es pugui desenvolupar també de manera rigorosa més enllà del món universitari.

Cal fomentar les sinergies necessàries per tal que museus, arxius, biblioteques, publicacions periòdiques, centres d'estudis comarcals, ciutadans especialitzats sense vinculació amb les institucions, grups de cultura popular, etc. d'arreu del territori trobin els canals de comunicació, suport i difusió de les seves recerques rigoroses.

Cal donar una perspectiva internacional a la recerca cultural, amb veu pròpia dins les xarxes internacionals de recerca per tal de mostrar la cultura catalana al món, alhora que fem arribar als catalans els avenços en recerca d'altres cultures.

El coneixement és patrimoni de la humanitat, i per tant, de tots els catalans. Cal fomentar espais comuns de diàleg entre els científics i els ciutadans, per tal de trencar la barrera de l'apropiació social del saber.

7. La projecció internacional de la cultura catalana.

Cal incloure la projecció internacional de tots els eixos de la política cultural per tal de prestigiar la cultura catalana i inserir-la en el context internacional amb veu pròpia, atès que estem obligats a ser emissors en el context de la diversitat cultural mundial.

Amb una producció cultural de primer ordre lligada al nom del nostre Estat millorarem la nostra autoestima com a nació i ens legitimarem i prestigiarem dins la comunitat internacional.

L'Estat Català tindrà en el futur el dret i el deure de compensar la poca presència que la nostra cultura diferenciada ha tingut a Europa i al món.

El nostre acte de sobirania suposarà un acte de justícia i de rescabament, en aportar al món una llengua i una cultura mil·lenària, l'absència de la qual ha suposat un empobriment i un buit en el patrimoni cultural de tot el continent, en la formació de la identitat del qual hem Estat una part totalment indefugible.

4. POLÍTICA LINGÜÍSTICA

1. INTRODUCCIÓ. CONCEPTES GENERALS.

2. LES LLENGÜES OFICIALS.

3. CONEIXEMENT I ÚS DE LES LLENGÜES.

4. LLENGUA I EDUCACIÓ.

5. LLENGUA I IMMIGRACIÓ. EL CATALÀ, UNA LLENGUA D'OPORTUNITATS.

6. LLENGUA I MITJANS DE COMUNICACIÓ I LLEURE.

6.1- Televisions i ràdios.

6.2- Cinema.

6.3- Videojocs jocs de taula i joguines.

7. EL CATALÀ EN EL MÓN SOCIOECONÒMIC.

8. TOPONÍMIA.

9. NOVES TECNOLOGIES.

10. EL LLENGUATGE DE SIGNES.

1. INTRODUCCIÓ. CONCEPTES GENERALS.

Les llengües són molt més que un mitjà per transmetre informació, són un mitjà d'identificació, de cohesió i de referència del grup. A les llengües se les ha definit com l'ADN dels pobles. Qualsevol llengua és herència i testament, l'hem rebuda dels nostres pares i l'hem de transmetre als nostres fills. **No hi ha identitat sense llengua.**

La llengua de cada poble és la materialització del seu fet cultural, és l'expressió de l'evolució sociocultural d'una comunitat humana. Si els valors de cada poble són diferents, també ho és la concreció d'aquests valors mitjançant la parla.

Les llengües són espais de llibertat i això ho saben molt bé els qui pretenen suprimir-les. Si s'entén que una llengua proporciona espais de llibertat, perquè arriba on el poder supressor no ho fa, aleshores s'entendrà que **les llengües són instruments poderosíssims d'alliberament nacional.**

Les cultures i les llengües, com a éssers vius, es troben, es coneixen, aprenen a relacionar-se, evolucionen i així perviuen (Steiner, G. Lenguaje y silencio. Mèxic. Gedisa 1990, p.134).

Desenvolupament sostenible significa no posar en perill els sistemes naturals que ens fan viure: l'atmosfera, l'aigua, els sòls, els éssers vivents. Si això ho traslладem al pla lingüístic, cal reconèixer la igual dignitat de totes les llengües i dels grups lingüístics que les parlen, independentment del nombre de parlants que ho facin. Per defecte, la llengua preminent d'ús ha de ser la pròpia del grup.

Fer sostenible una llengua vol dir fer sostenible un sistema sociocultural, equilibrar una organització complexa en el marc de la qual el codi corresponent (en el nostre cas la llengua catalana i l'occitana) pugui garantir la seva producció processual, és a dir pugui continuar essent, en el seu territori, la llengua primera, la llengua pròpia, la llengua comuna.

Dues han estat bàsicament les grans causes de ruptura històrica dels ecosistemes lingüístics: les irrupcions migratòries massives i les integracions politicoeconòmiques.

Pel que fa a la nostra llengua estem convençuts que l'hem de recuperar en tota la seva plenitud perquè sigui la llengua de tots els catalans, sense més debats que desgasten i ens perjudiquen i estem convençuts, també de la rendibilitat comercial del català i del seu valor fonamental per a la inclusió social.

2. LES LLENGÜES OFICIALS.

Les llengües oficials a Catalunya són el català i l'occità en la seva variant aranesa, a la Val d'Aran.

Ens hem d'alliberar dels discursos políticament correctes, però falsos: bilingüisme, cooficialitat, multilingüisme. **L'oficialitat del català és condició necessària per evitar, a curt termini, la substitució lingüística.**

Qualificar una comunitat cultural, geogràfica o administrativa de bilingüe és amagar la realitat. **El bilingüisme no és mai estable, omnipresent i bidireccional, sempre hi ha una llengua minoritzada, que reula davant l'altra.**

El que hi ha a Catalunya, i a tot arreu, són persones monolingües, bilingües i multilingües que practiquen l'alternança de llengua segons les necessitats d'uns àmbits i funcions d'ús determinats.

Volem una Catalunya independent que tingui el català i l'occità com a llengües oficials i on els seus ciutadans siguin competents en d'altres llengües.

No es discriminarà ningú per raó de la llengua que parla.

El català i l'occità són les nostres llengües nacionals, per tant han de ser l'opció més fàcil per viure a Catalunya i a la Val d'Aran.

Actualment a Catalunya patim les conseqüències lingüístiques del fet que la transició perpetués la discriminació de la comunitat lingüística catalana. L'estat espanyol, no només s'ha inhibit i s'inhibeix de la seva responsabilitat pel que fa a les llengües que s'hi parlen, altres que el castellà, sinó que interfereix en les polítiques de Catalunya (febles, insuficients, pusil·lànimes...) per tal d'afeblir les iniciatives a favor del català i de l'occità. Exemples claríssims els tenim en: imposició de la tercera hora de castellà a Primària, obligatorietat de conèixer només el castellà per part dels ciutadans i de les empreses, polítiques de promoció i divulgació internacional, només de la llengua castellana, assumptió de criteris polítics per sobre de criteris científics pel que fa a la unitat de la llengua catalana.

3. CONEIXEMENT I ÚS DE LES LLENGÜES.

El coneixement d'una llengua no en garanteix ni el seu ús ni la seva supervivència.

Per garantir la supervivència d'una llengua d'abast mitjà, en un moment de globalització com l'actual, cal que l'estat la defensi i que el poble tingui la voluntat i la necessitat de parlar-la.

El govern dissenyarà accions i plantejarà estratègies per retornar l'autoestima als catalans amb l'objectiu que els parlants no renunciïn a l'ús del català, per alertar del perill de practicar la submissió lingüística i perquè aquells que no la parlen i no l'escriuen, ho comencin a fer.

El coneixement d'una llengua ha d'estar estimulat per la seva utilitat. Les llengües són per utilitzar-les, per comunicar-s'hi. **Cal treballar en una doble direcció: prestigiar la llengua i estendre'n l'ús popular.** És imprescindible perquè ningú no farà l'esforç

d'incorporar-se com a parlant del català o de l'occità si no les considera llengües de prestigi i útils per al seu progrés personal, social i cultural.

Els ciutadans de Catalunya tindran l'obligació de conèixer el català i el dret d'usar-lo, així com els ciutadans de la Val d'Aran tindran l'obligació de conèixer l'occità i el dret d'usar-lo.

El govern de Catalunya posarà a l'abast de tots els ciutadans que no coneguin la llengua catalana i l'occitana classes gratuïtes i suficients perquè puguin aprendre-les. L'aprenentatge d'aquestes llengües serà simultani a l'aprenentatge de la història i les tradicions de Catalunya.

Totes les llengües tindran els mateixos drets si bé **el català serà la llengua vertebradora i oficial de la societat i per tant la llengua vehicular de l'administració i de l'espai públic, la llengua comuna i de cohesió social al costat de l'aranès.** Les altres llengües formaran part de l'àmbit privat de les persones i tindran tot el respecte i la consideració de l'administració perquè puguin ser apreses.

El Govern de Catalunya establirà les mesures pertinents destinades a aturar la constant degradació actual de la correcció lingüística de la llengua catalana, sobretot en els mitjans de comunicació públics i privats i en tots els àmbits oficials.

El Parlament de Catalunya legislarà amb l'objectiu de reforçar la unitat i varietat lingüística i cooperarà de forma intensa amb els altres territoris de parla catalana i occitana.

El Parlament de Catalunya donarà suport a totes les institucions i associacions que treballen per la llengua i la cultura del país, en especial a l'Institut d'Estudis Catalans corporació científica i cultural l'àmbit d'actuació de la qual s'estén a les terres de llengua catalana i té per objectiu promoure l'alta investigació científica, principalment la de tots els elements de la cultura catalana.

4. LLENGUA I EDUCACIÓ.

El sistema educatiu, universal al nostre país, ha de ser un factor de consolidació de la nostra identitat nacional, d'incorporació dels nouvinguts a la nostra realitat cultural, social i lingüística i ha de promoure la igualtat d'oportunitats. Per tant **ha de ser en català en llengua i continguts i no ha de separar l'alumnat per raó de la llengua que parla a casa.**

Es garantirà que el català a Catalunya i l'occità a la Val d'Aran siguin les llengües vehiculars per a l'adquisició dels aprenentatges, tant a l'ensenyament primari com a l'ensenyament secundari i al batxillerat.

Quan la situació sociolingüística ho requereixi, es revaloritzaran els Programes d'Immersion Lingüística i s'adequaran als nous reptes que planteja la diversitat cultural i lingüística existent a les aules.

Es reforçarà, de forma general, l'assignatura de Literatura Catalana i occitana i es crearà l'assignatura d'Història de Catalunya. S'augmentaran les hores dedicades a l'aprenentatge de llengua catalana en els curricula de batxillerat. En aquest moment, som l'únic país d'Europa que dedica més hores a l'aprenentatge de l'anglès que a l'aprenentatge de la llengua pròpia.

En acabar els ensenyaments obligatoris, l'alumnat de Catalunya i de la Val d'Aran haurà de ser competent (efectivament competent) en català i dues llengües més.

A les universitats, tant si són presencials com en xarxa, el català ha de ser, majoritàriament, la llengua de la docència i de la recerca. Les universitats, sobretot les públiques, que estan sostingudes per la societat, tenen el deure de contribuir al seu progrés.

Pertoca a les universitats mantenir i actualitzar els vocabularis científics i tècnics i preparar els estudiants per exercir les seves professions en la llengua del país. Les universitats o delegacions d'universitats establertes a la Val d'Aran, tindran l'occità com a llengua vehicular i curricular.

Revisar amb urgència els curricula de les escoles de Formació del Professorat, sobretot els de llengua catalana i occitana perquè **els futurs mestres han de ser un model de llengua oral i escrita per als seus futurs alumnes i, amb la formació que reben actualment, la seva qualitat lingüística no està garantida i, en molts casos, a Catalunya, el seu nivell de català és deficient.** Cal remarcar que aquesta situació fa anys que es denuncia i que no es prenen mesures per canviar-la. Les mancances de molts mestres en actiu en relació amb el seu coneixement i ús del català degraden la seva professió i contribueixen a mantenir el baix nivell de llengua dels nostres joves.

S'ha de garantir, per llei, que tots els docents que exerceixen a Catalunya a qualsevol nivell tinguin un coneixement de català o occità adequat a les seves necessitats formatives i que acreditin aquest coneixement. Es farà un èmfasi especial en la preparació dels mestres que exerceixen en les llars d'infants i en els primers cursos de Primària perquè és quan els infants consoliden la llengua i és imprescindible que el model lingüístic que reben sigui bo.

La llengua de les classes que organitzin els organismes públics serà sempre el català i l'occità a la Val d'Aran. S'ha d'acabar amb la situació actual en la qual el català i l'occità són gairebé inexistents. **No es pot continuar tolerant que la mateixa administració, fent ús de diners públics, incompleixi la llei.**

5. LLENGUA I IMMIGRACIÓ. EL CATALÀ, UNA LLENGUA D'OPORTUNITATS.

La normalització de l'ús del català i de l'occità com a llengua comuna i de cohesió social és un objectiu que val la pena, que disposa d'una àmplia legitimitat democràtica, social i parlamentària i és una causa noble i justa en la mesura que va lligada a la llibertat. **La llengua comuna serà el punt de trobada de tothom que visqui a Catalunya.**

El català i l'occità han de ser les llengües d'acollida dels immigrants.

La nostra cultura no és excloent, al contrari, la volem compartir amb tothom, els que fa temps que van venir de fora i amb els qui acaben d'arribar. **L'adopció del català per part dels immigrants és un pas necessari per gaudir d'una ciutadania en igualtat de condicions.**

S'establiran convenis amb les empreses per tal d'oferir **cursos de català en horari laboral** i amb unes característiques determinades que preparin els treballadors per ser competents en la comprensió i l'expressió oral que correspongui al seu àmbit de treball, sobretot quan s'hagin d'adreçar al públic.

Es potenciaran campanyes públiques per tal de conscienciar la ciutadania perquè s'adreci sempre en català a tothom.

El coneixement de la llengua catalana i de les característiques essencials del país on viuen serà condició necessària per a l'obtenció i renovació dels permisos de treball. Sempre que es consideri necessari s'establirà un període transitori.

Es fomentaran, s'ampliaran i es garantirà l'oferta de places als diferents nivells de cursos de català i occità de franc. La situació actual és escandalosa. Arriba als límits de no permetre les llistes d'espera perquè no es vegi que l'oferta és clarament insuficient. A l'hora de programar aquests cursos es tindrà en compte la realitat de les famílies a les quals s'adrecen i les seves disponibilitats horàries.

Professionalització de llicenciats en filologia catalana i occitana, que comportarà, per tant, un augment de matrícules a aquesta carrera (actualment en una situació precària i vergonyosa) i, com a conseqüència s'augmentarà l'estudi, el prestigi, la difusió i l'ús de la llengua catalana i la cultura que vehicula. Hi haurà ofertes de treball en àmbits relacionats amb la gestió del patrimoni lingüístic i cultural, accions de normalització, etc.

6. LLENGUA, MITJANS DE COMUNICACIÓ I LLEURE.

Que el català sigui la llengua habitual dels mitjans de comunicació i l'occità a la Val d'Aran (es podria arribar a acords amb França i fer canals per a Occitània) és d'una importància cabdal per incrementar l'ús del català entre la població. Cal que el català i l'occità no s'identifiquin, només, com una llengua lligada als aprenentatges, als exàmens, a l'administració. Cal que es percebin, també, com unes llengües per viure, per riure, per seduir, per estimar, per viure.

Regular perquè la publicitat que s'emeti tant en els mitjans públics com privats sigui en català.

Es donarà suport i es subvencionaran aquelles publicacions escrites en català. Es farà el mateix amb les ràdios, televisions i mitjans digitals.

6.1- Televisions i ràdios.

Les televisions i les ràdios públiques de Catalunya han d'emetre íntegrament en català, han de contribuir a la consolidació de la correcció del català i de l'occità i han de ser un referent nacional.

Els professionals dels mitjans de comunicació han de ser un model lingüístic (els qui treballen en el món de l'esport, també).

6.2- Cinema.

Les pel·lícules exhibides a Catalunya seran en català. Ja siguin subtítulades o doblades. En occità a la Val d'Aran, Per a aquest últim cas i perquè sigui viable i rendible, s'establiran acords de cooperació amb les comunitats occitanoparlants de França. En el cas del doblatge i de la subtitulació hem de tenir una especial sensibilitat cap a les persones discapacitades que no hi veuen o no hi senten. El doblatge al català serà imprescindible per a aquelles pel·lícules adreçades als infants. Les telesèries també han de ser doblades al català.

Mentre no s'arribi a l'objectiu final, en una etapa transitòria, s'incrementaran els incentius fiscals i les subvencions per a l'exhibició de cinema en català i per entrada venuda. Cal establir quotes d'exhibició i horaris. Els vídeos, per llogar o per vendre han d'estar disponibles en català i occità.

6.3- Videojocs, jocs de taula i joguines.

Han d'estar tots, també disponibles en català. En occità a la Val d'Aran.

Legislar perquè les joguines distribuïdes en l'àmbit català tinguin les instruccions i titulars, com a mínim en català. En el cas de les joguines parlants que incloguin, també, la llengua catalana.

7. EL CATALÀ EN EL MÓN SOCIOECONÒMIC.

La llengua catalana és una llengua rendible en els negocis. El català, llengua pròpia d'un territori de més de 13 milions d'habitants, és una llengua amb un important potencial comercial.

El català és un element afavoridor del consum, existeix una demanda no satisfeta per consumir productes i serveis en català per tant, el català és una oportunitat de negoci.

El Govern de Catalunya legislarà perquè els consumidors catalans tinguin a l'abast tots els productes i serveis en la seva llengua.

El Govern de Catalunya legislarà perquè la publicitat dels productes o serveis, els catàlegs, l'etiquetatge i les instruccions d'ús dels productes, la retolació i els cartells dels establiments, la megafonia, les pàgines web, els serveis electrònics, les tanques publicitàries, els contractes i les factures siguin en català.

Garantir que totes les institucions públiques de Catalunya, en les seves corresponents concessions, consumeixin productes etiquetats en català pel tal de fomentar la llengua pròpia del país i per no incomplir la llei.

8. TOPONÍMIA.

Legislar perquè tota la toponímia sigui la que estableix l'Institut d'Estudis Catalans -a la Val d'Aran l'Acadèmia de la Llengua Occitana- i així quedi reflectit a tot arreu. A hores d'ara encara hi ha municipis (com Lledó- oficialment "Lladó", Roda de Berà - oficialment Roda de "Barà", etc. que no les segueixen malgrat que la Generalitat té competències per exigir-ho a l'ajuntament corresponent). En la toponímia menor (la d'entitats que no són municipals) hom no segueix cap mena de criteri.

9. NOVES TECNOLOGIES.

La llengua catalana ha de ser **la llengua vehicular dels aprenentatges tecnològics** i de les seves aplicacions. L'occità a la Val d'Aran.

10. EL LLENGUATGE DE SIGNES.

A Catalunya, el llenguatge de signes, serà el català.

5. POLÍTIQUES PER A JOVES

Salut i esports.

Conscienciar el jovent i educar-lo per tal que pugui tenir els coneixements generals bàsics sobre salut i prevenció.

Millorar la sanitat pública i equiparar-la als mínims nivells de qualitat europeus.

Potenciar les pràctiques esportives tan de competició com amateur.

Invertir en esport i educació física en els centres escolars.

Oci/Cultura.

Facilitar l'accés a la cultura en tots els seus formats, millorant els preus i l'oferta dels espectacles i les exposicions.

Fer polítiques de conscienciació i difusió per fer arribar la cultura a aquells que n'estan més allunyats.

Habitatge.

Lluitar contra la inflació en els preus de l'habitatge, tant el de compra com el de lloguer, per a que els joves, que de per sí tenen menys recursos que els adults, puguin emancipar-se.

Lluitar també per que les hipoteques siguin raonables, més control sobre els bancs i immobiliàries.

Educació/Món laboral.

Apostar per una universitat pública de qualitat en tots els aspectes, invertir en innovació i recerca, facilitar beques.

Lluitar contra els contractes-escombraria i treballar per a que la incorporació dels joves al món laboral sigui més fàcil.

Immigració

Cal treballar per la integració dels joves immigrants en tots els aspectes, per facilitar-los la vida a ells i per salvaguardar la nostra cultura i els nostres valors socials.

Internet

Dintre del concepte de regeneració democràtica i com base del mateix hem de defensar una cultura de lliure accés on internet juga un rol central. Per això mateix s'ha de defensar l'accés de tota la població, especialment els joves, a internet de manera

gratuïta ja sigui mitjançant accessos en els centres escolars, com en les seves cases a través de contractes especials subvencionats per l'Estat o altre tipus de solucions. La informació amb criteri i independència ens farà més lliures.

6. POLÍTIQUES D'ESPORT

1. OBJECTIUS.

2. ORGANITZACIÓ.

- 2.1- Educació i Esport.
- 2.2- Equipaments i instal·lacions.
- 2.3- Comitè olímpic i seleccions esportives.
- 2.4- Esports d'alt nivell i alt rendiment.
- 2.5- Esport i societat.
- 2.6- Formació tècnica.
- 2.7- Medicina esportiva.

Creació del Ministeri d'esports, fet que permetria disposar d'un pressupost propi, que s'encarregarà de gestionar i executar les polítiques que tenen a veure amb les àrees de l'Esport, l'activitat física, el lleure i la salut.

1. OBJECTIUS.

L'objectiu del Govern de Catalunya, és el foment de l'increment de la pràctica de l'activitat física, els esports de lleure i de competició que fomenten les corporacions locals i promouen i organitzen les federacions i els clubs esportius, els consells esportius, els centres universitaris, les associacions escolars, els centres esportius comercials, associacions i altres entitats.

1. Reconeixement del seu paper social.
2. Que actui com a generador d'impuls econòmic.
3. Millora de la qualitat de vida.

2. ORGANITZACIÓ.

2.1- Educació i Esport.

2.1.1- Esport a l'escola.

Activitats que, de forma organitzada, tenen lloc fora del programa de l'assignatura d'Educació Física als centres escolars, clubs, associacions, etc. i en les que participen esportistes en edat escola.

Assignatura d'Educació Física obligatòria i puntuable.

L'esport mitjançant el joc es començarà a fomentar a partir de l'Escola Bressol i P3 i serà rellevant durant els ensenyaments de primària i secundària.

2.1.2- Esport Universitari.

L'oferta esportiva de la Universitat té, com a principal objectiu, propiciar i garantir la pràctica habitual d'activitat física i esportiva dels membres de la seva comunitat universitària, d'acord amb les necessitats i els interessos de cada persona. Aquesta programació inclouria diverses possibilitats de participar activament en activitats de formació i de competició esportiva, així com de gaudir d'avantatges i descomptes per accedir a instal·lacions i a entitats on practicar esport de la manera més còmoda i agradable. Aquesta programació es divideix en:

- Activitats de formació esportiva: cursos trimestrals i Aula d'Esport
- Activitats de competició esportiva: competicions de cada una de les universitats, Campionats de Catalunya Universitaris, Campionats d'Espanya Universitaris, competicions interuniversitàries internacionals, i programa de suport a esportistes d'alt nivell.
- Pràctica esportiva lliure: descomptes i avantatges en instal·lacions esportives.

2.1.3- Institut Català d'Educació Física/I.C.E.F.

2.1.4- Titulacions de tècnics esportius especialitzats.

2.2. Equipaments i instal·lacions.

Planificació, gestió i construcció d'equipaments esportius. Elaborar i executar, amb les entitats locals, els plans de construcció i millora de les instal·lacions esportives tant per a l'esport de base com per a l'esport d'alt rendiment.

2.3. Comitè olímpic i seleccions esportives

Creació de les diferents seleccions catalanes i del Comitè Olímpic Català.

2.4. Esports d'alt nivell i alt rendiment.

2.4.1- Centre d'alt rendiment i de tecnificació.

Tindrà com a objectiu promoure i planificar l'esport de competició i d'alt nivell en col·laboració amb les federacions esportives i altres autoritats competents en la matèria, vetllant perquè es practiqui d'acord amb els principis del moviment olímpic.

L'objectiu principal és establir una estructura territorialitzada destinada a la tecnificació de l'esport des de la tecnificació a l'alt rendiment, que tingui en compte les particularitats i les potencialitats específiques de cada territori i que faciliti una pràctica esportiva de qualitat entre els joves sense necessitat d'allunyar-se del seu entorn familiar. Les instal·lacions esportives, juguen un paper fonamental per la consecució d'aquest objectiu.

2.4.2- Centre de Medicina de l'esport.

Aquests centres han de treballar amb clubs esportius, entitats i esportistes a títol individual.

Aquests centres han d'estar dotats de tecnologia avançada i de professionals qualificats dedicats a la medicina preventiva com al control i seguiment de l'aptitud física.

Serveis mínims que ha d'oferir:

Revisions mèdiques:

Comprovació bàsica de salut esportiva. Dirigit a tota persona que desitgi conèixer el seu estat de salut en relació a les exigències físiques que suposa la pràctica esportiva, ja sigui de nou inici o un practicant habitual i, als esportistes que necessitin confirmar la seva aptitud esportiva.

Control d'alt rendiment esportiu. Dirigit als esportistes d'alt nivell competitiu i/o de gran dedicació, per a determinar el nivell de condició física general i dóna paràmetres de gran interès per a utilitzar en l'entrenament diari.

Consulta medico esportiva:

Metges de capçalera de l'esportista: lesions i malalties

Visites d'assessorament dietètic i de rendiment esportiu

Tests Específics:

Prescripcions d'exercici com a eina terapèutica

Estudi de patiment respiratori i d'esforç

2.5. ESPORT I SOCIETAT

2.5.1- Antidopatge.

S'han de promoure i impulsar mesures de prevenció, control i repressió de l'ús de substàncies prohibides i mètodes no reglamentaris a fi i efecte d'augmentar artificialment la capacitat física dels esportistes o modificar els resultats de les competicions.

2.5.2- Promoció de l'esport adaptat.

La pràctica amb cura de l'esport és una font de salut entesa no només físicament, sinó en la més àmplia dimensió del benestar de la persona. Si això és important per a tothom, encara ho és més per a aquelles persones que presenten alguna discapacitat. La pràctica esportiva està totalment integrada en el procés de rehabilitació de les persones amb discapacitat; l'esport adaptat s'ha convertit en un aliat terapèutic molt potent per millorar la salut, el grau d'autonomia funcional, l'autoestima i la capacitat de relacionar-se; aquestes circumstàncies afavoreixen una millor integració social.

2.5.3- Esport i Dona.

Incrementar la pràctica esportiva de nenes i noies, mantenint l'esport femení en l'alta competició i incrementar el nombre de dones dirigents en l'esport.

Engagar programes per la promoció de l'activitat física per a la dona, no tant del punt de vista competitiu sinó per la millora de la qualitat de vida lligades per exemple al coneixement i acceptació del propi cos.

2.5.4- Donar suport i promocionar la divulgació esportiva del teixit associatiu, que refermi l'esport com part important de la cultura catalana

2.6. FORMACIÓ TÈCNICA.

2.6.1- Regulació de les categories de Tècnics (monitors, entrenadors i professors).

2.6.2 -Racionalització i creació de Centres de Formació i d'Alt Rendiment.

Cal facilitar que qualsevol modalitat esportiva pugui tenir com a mínim un centre de referència en aquesta xarxa.

Disposar de centres de tecnificació amb règim de concentració permanent buscant una distribució en el territori, i afavorint la pràctica esportiva que va lligada a una zona geogràfica determinada.

Establir una xarxa de punts de tecnificació esportiva buscant una distribució equilibrada del territori, que donin suport als centres de tecnificació.

Establir, junt amb la direcció general d'ordenació educativa, una xarxa de centres de secundària que afavoreixin la pràctica de l'esport de rendiment, fent una adaptació curricular.

2.6.3- Programa de formació continuada post-graduació (dins i fora de Catalunya).

2.7. MEDICINA ESPORTIVA.

2.7.1- Convenis amb Centres Mèdics i Hospitals.

La Medicina de l'Esport és una eina molt important per l'assessorament i prevenció de l'esportista.

Els serveis han d'anar dirigits a un ampli ventall de població esportiva des de l'esportista de lleure al d'alt nivell competitiu, adaptant-se a totes les necessitats, des de les més bàsiques a les més diverses i específiques. La Medicina a l'Esport ha d'estar a l'abast de tota la població.

2.7.2- Programa de control esport-salut.

Programes destinats a persones adultes i sedentàries que pateixen alguna malaltia cardiovascular, als quals equips especialitzats informaran sobre els beneficis de la realització d'alguna activitat física de forma regular, i els prescriuran el tipus d'activitat física més adequat en funció de les condicions físiques i de la patologia que pateixen.

7. POLÍTIQUES DE SANITAT

Sanitat.

La **salut**, bé personal i al mateix temps comú, ha de ser vetllada per un seguit d'accions personals, comunitàries i professionals.

La **prevenció**, com a acció primordial del sistema sanitari, ha d'estendre's a tota la ciutadania a través d'hàbits saludables, tenint cura de les variacions del medi ambient i dels aliments. Cal que la prevenció estigui pautaada per mapes epidemiològics, constantment actualitzats i que facilitin avançar-nos a les amenaces.

Les **accions guardidores** han de tenir com a pal de paller les actuacions de l'**Atenció Primària**, dotada sempre dels recursos suficients. La **xarxa hospitalària**, com a recurs de segona línia, ha d'estar dimensionada i adaptada a la demanda, optimitzant així els recursos disponibles.

El tercer front d'actuació és el **manteniment de la salut** després d'una malaltia. Cal dotar els pacients de les eines suficients perquè segueixin el mateix procés que les persones sanes, una vegada superada la malaltia.

Totes les actuacions sanitàries públiques a la ciutadania han d'estar reflectides en una **Cartera de Serveis Modular**, que haurà de ser individualitzada en funció de les **circumstàncies personals**.

El **finançament** del sistema sanitari públic es realitzarà a través de les aportacions dels actors laborals des d'una **asseguradora pública**, ja sigui a través de la recaptació laboral, o a través d'un sistema d'aportacions directes. Tanmateix, en cas de dèficit justificat de l'asseguradora, els fons públics l'eixugarien. Les prestacions privades, realitzades per entitats privades, seran suportades per les aportacions dels seus assegurats.

La **gestió del sistema** haurà de ser el més propera a la ciutadania i el més **descentralitzada** possible. Només aquells àmbits que demostrin major eficàcia a través d'un sistema únic i els sistemes de control seran gestionats de forma centralitzada. Aquest sistema públic de gestió podrà ser pilotat parcialment o territorial des de l'esfera que sigui més eficient, ja **pública**, ja **privada**.

La **formació postacadèmica** i les especialitzacions públiques en particular seran les que la demanda sol·liciti. Els educands adquiriran el compromís de **retorn de la inversió pública** de la seva formació. El **reconeixement** dels mèrits del personal sanitari es realitzarà en funció de la **vàlua, l'esforç i el compromís** del professional.

La **indústria** dels sector, especialment la farmacèutica, s'haurà d'adaptar a la demanda objectiva de les seves necessitats.

8. POLÍTIQUES SOCIALS

Dependència.

Totes les persones minvades d'autonomia física o psíquica seran considerades **dependents**. La dependència es catalogarà en diferents **graus de discapacitat**; per tant, hi haurà un **catàleg d'incapacitacions**. Així mateix, una **cartera de serveis** concreta oferirà unes tipologies de **prestacions individualitzades**.

El **finançament** del sistema es realitzarà a través d'un **fons públic** específic suportat per les aportacions dels actors laborals i, si s'escau i prèvia justificació, de l'Erari Públic. Tanmateix es podran crear **fons privats** tutelats per l'Administració però finançats per iniciativa privada.

Tots els **cuidadors**, tant professionals com parentats, rebran una **formació específica** reglada, especialitzada en funció de la feina que realitzi amb la persona discapacitada.

Immigració.

Tots els **desplaçats** dins del Territori Nacional i que hi resideixin per motius econòmics, polítics o socials, seran considerats **immigrants**. Aquests tindran una **Carta dels Drets i Deures** que hauran de respectar, alhora que hauran de ser respectats per la ciutadania. Els immigrants podran esdevenir ciutadans de ple dret quan haig assimilat la nostra cultura, prèvia **prova de coneixement**.

Igualtat de Gènere.

La discussió de gènere ha de quedar totalment superada, ja que l'Estat té l'obligació de vigilar que no existeixi **cap** tipus de **discriminació per gènere, orientació sexual i/o transgènere**.

L'Estat **eliminarà les referències** entre homes i dones en textos com per exemple el **codi civil** i com a exemple el **matrimoni/adopció/filiacions, etc.**, indicant, que els ciutadans de l'Estat tenen el dret de contraure matrimoni i **l'obligació de registrar aquesta unió entre ciutadans**; igualant els drets de tots els ciutadans de l'Estat que hagin contret matrimoni (independentment de la seva orientació sexual).

També **eliminarà** en qualsevol tipus de **documents acreditatius** en la mesura del possible (DNI, PASSAPORTS, ETC) **el sexe**. En cas que no es pugui, és **el ciutadà de l'Estat qui decideix quin sexe vol reflectir en els seus documents**.

9. POLÍTIQUES DE SEGURETAT

“Quan un país està dominat per un altre es pot considerar que moralment està en guerra” (Heribert Barrera).

Introducció.

El govern del risc és un dels aspectes clau que ha de permetre la normal activitat del nostre país.

La seguretat nacional comporta estratègies i accions que intervenen de forma transversal amb l'objectiu de preveure, gestionar i disminuir els efectes dels riscos i amenaces que pugui tenir la nostre Nació.

Catalunya és un país ric que es caracteritza per una situació geoestratègica privilegiada que alhora pot potenciar l'aparició de riscos que afectin la nostra seguretat o la dels nostres països veïns.

Amb aquesta missió i amb la visió de constituir-nos en un país democràtic, lliure, amb visió europeïsta i únic propietari del seu destí, hem desenvolupat aquest projecte de Seguretat Nacional.

Per aquest objectiu, i sense abandonar l'objectiu global, fem una primera divisió en dos grans blocs:

- Polítiques de Seguretat Interna
- Polítiques de Seguretat Externa

En el cas del primer bloc s'ha considerat desglossar-lo en dues seccions:

- Polítiques de Seguretat Interna
 - o Seguretat Pública i Privada
 - o Emergències i Protecció Civil

Amb aquesta divisió temàtica que ha definit la dinàmica de treball del Grup de Seguretat (GSEG) s'ha anat aprofundint en el que haurien de ser les grans línies estratègiques en la conformació del model de Seguretat Nacional.

Finalment el document acaba amb una reflexió estructurada a través d'un annex on es mostren amb una visió més conjuntural la prevenció i protecció de les Infraestructures i serveis estratègics de Catalunya.

Índex

1. La seguretat pública i privada
2. Les emergències i la protecció civil
3. La defensa nacional
4. Annex: Les Infraestructures i els serveis estratègics

1. SEGURETAT PÚBLICA I PRIVADA

PLA DE REAGRUPAMENT PER LA SEGURETAT PÚBLICA I PRIVADA EN UN COP D'ULL.

El Sistema de Seguretat Interior de Catalunya.

Reagrupament considera imprescindible que s'articuli un nou sistema de seguretat pública amb visió d'Estat .

La nacionalitat catalana.

Reagrupament considera indispensable la creació dels diferents documents que acreditin la nacionalitat catalana.

Les polítiques d'immigració.

Reagrupament considera imprescindible la regulació de la immigració adequant-la a la realitat del nostre país i a la protecció internacional dels drets humans.

La normativa penal Estatal.

Reagrupament considera imprescindible la legislació d'un Codi Penal català sota els principis del dret internacional penal que es desprenen de la Declaració Universal dels Drets Humans i el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics.

El model judicial a l'àmbit criminal.

Reagrupament creu necessària la implementació d'un sistema judicial a l'àmbit criminal en el que el pes de la investigació recaigui en la Fiscalia.

Les agències de seguretat nacional.

Reagrupament creu necessària la creació d'agències de seguretat d'àmbit nacional amb competències específiques segons la seva dependència funcional: Agència Nacional d'Investigació, Servei de vigilància duanera, etc.

El model policial de Catalunya.

Reagrupament considera imprescindible aprofundir en un sistema policial basat en tres nivells d'actuació i protagonitzat per la Policia Nacional de Catalunya, composta pel actual cos de Mossos d'Esquadra i les policies locals i, per cossos especialitzats.

La seguretat privada catalana.

Reagrupament considera imprescindible una regulació del sector de la seguretat privada sota els principis de competitivitat i coresponsabilitat.

1. SEGURETAT PÚBLICA I PRIVADA.

El Sistema de Seguretat Interior de Catalunya.

Reagrupament considera imprescindible la implementació d'un sistema de seguretat interior en la que la prevenció i planificació de les polítiques de seguretat estiguin orientades al ciutadà amb la conjunció dels esforços públics i privats.

En aquest sistema integral de seguretat s'haurà d'integrar el valuós capital humà conformat per la Policia Nacional de Catalunya, la visió del sector de la seguretat privada, així com la participació activa dels catalans i catalanes en la seguretat nacional.

La nacionalitat catalana.

La nacionalitat catalana s'assolirà a través dels instruments jurídics ordinaris que es desprenen del Codi Civil català i dels extraordinaris que es puguin definir en el seu moment.

Reagrupament considera indispensable que els catalans i catalanes tinguin el dret d'obtenir el suport documental que acrediti nacional i internacionalment la seva nacionalitat catalana, com són el Document Nacional d'Identitat i el Passaport català

Les polítiques d'immigració.

Reagrupament considera imprescindible la regulació de la immigració adequant-la a la realitat del nostre país i a la protecció internacional dels drets humans.

Les polítiques d'immigració han d'anar dirigides a l'alineació de les necessitats reals del nostre país amb al dret de mobilitat de les persones amb l'objectiu de prevenir les amenaces d'exclusió de risc social que poden dur a la marginació i com a conseqüència a l'augment de la inseguretat real o subjectiva.

Reagrupament, conscient que Catalunya és un país amb pocs recursos naturals i el seu benestar depèn de manera crítica de la capacitat de generar, retenir i atraure talent, considera indispensable promoure totes aquelles accions que comportin l'optimització del capital intel·lectual en aquelles àrees estratègiques.

L'Estat Català ha de permetre planificar i executar la política de visats que més convingui per al seu desenvolupament social i econòmic, subjecte a l'exquisit respecte vers els tractats internacionals subscrits. En particular, agilitarà i facilitarà l'obtenció de

visats d'estudi i de treball a aquells estrangers que aportin talent en àrees estratègiques, com per exemple els investigadors.

La normativa penal estatal.

Reagrupament considera imprescindible per la defensa de l'Estat de Dret i la Seguretat Ciutadana que posteriorment a una fase de transició, on per arguments clarament justificats d'inseguretat jurídica, es deixi en vigor la normativa processal i penal de l'Estat espanyol, és legisli el Codi Penal català sota els principis universals que regeixen el Dret Internacional Penal, la Declaració Universal dels Drets Humans i el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics.

El model judicial a l'àmbit criminal.

Reagrupament creu necessari impulsar un model judicial en l'àmbit criminal basat en el reforçament de la figura de la Fiscalia com a responsable clau de la investigació criminal. Aquest model demanda la creació del Jutge de garanties per tal de supervisar que s'ajustin a dret les accions portades a terme amb la investigació.

La figura del Fiscal és clau en la investigació en la que actua com a màxim impulsor de les activitats investigadores de la policia.

Les agències de seguretat nacional.

Reagrupament creu necessari la creació de l'Oficina Nacional d'Investigació (ONI) amb dependència del Ministeri de Justícia com a òrgan màxim policial en la lluita contra el crim organitzat, el terrorisme o la delinqüència d'abast nacional. S'ha de promoure un sistema d'organització de l'ONI que permeti l'accés a aquesta dels millors professionals, provinents de la Policia Nacional de Catalunya, els organismes de defensa o la ciutadania en general.

Reagrupament creu necessari la creació del Servei de Vigilància Duanera (SVD) amb dependència del Ministeri d'Economia com a òrgan màxim policial en la investigació, persecució i repressió del contraban (armes, drogues i explosius) i de la investigació dels delictes econòmics i de blanqueig de capitals en tot el territori català, el seu espai aeri i les seves aigües jurisdiccionals. Per aquestes funcions ha de comptar amb els recursos tecnològicament més avançats. Des del Govern s'han d'articular els instruments per tal que aquests recursos siguin finançats parcialment en base a les pròpies incautacions del SVA.

El model policial de Catalunya.

Reagrupament es vol posicionar clarament cap el desplegament d'un model policial transversal conformat en dues vessants: una primera genèrica sobre la que descansa la protecció de la seguretat ciutadana que és conforma a partir de la Policia Nacional de Catalunya i, una específica amb la creació de cossos policials adscrits a altres ministeris.

En la vessant genèrica Reagrupament vol aprofundir en l'actual model policial, amb l'objectiu d'aconseguir el màxim nivell d'eficàcia, la màxima coordinació i la millor eficiència. El model ha d'incorporar totes i cadascuna de les competències relacionades amb la seguretat ciutadana, la seguretat del trànsit, la vigilància de fronteres, la lluita contra el terrorisme, la intervenció administrativa d'armes, etc.

El model policial català s'ha d'estructurar en quatre nivells:

1. Primer nivell o nivell local: Estructurar aquest primer nivell de seguretat a partir de les policies locals de les administracions locals. El nivell de seguretat pública local, s'ha de dotar dels mecanismes necessaris per tal d'afrontar els desequilibris territorials, a través d'una millor organització que permeti la mancomunació de serveis entre diversos municipis.

2. Segon nivell o nivell Estatal: Estructurar aquest segon nivell de seguretat a partir del cos de Mossos d'Esquadra en dependència del Ministeri de l'Interior. La seguretat ciutadana estatal ha de ser la columna vertebral de la seguretat pública a Catalunya, assumint les seves competències en tot el territori però especialment en aquells municipis on no es pugui cobrir el primer nivell.

La coordinació policial entre el nivell local i el nivell Estatal s'ha d'aconseguir amb instruments com la doble dependència (funcional i orgànica). Aquesta doble dependència ha de permetre l'activació dels efectius d'ambdós nivells sota el comandament únic del cos estatal en casos d'emergència, catàstrofes o dispositius policials singulars.

3. Tercer nivell o nivell europeu: En una situació actual i amb un clar posicionament europeista, Reagrupament considera clau aprofundir en el debat sobre una estructura policial a nivell europeu, on la Policia Nacional de Catalunya estigui representada. Aquest model federal haurà de donar resposta a un dels principals problemes competencials que es donen per motius transfronterers.

4. Quart nivell o nivell internacional: S'ha de promoure la participació activa de la Policia Nacional Catalana en tots els organismes internacionals a través dels acords subscrits amb la resta de nacions del món amb l'objectiu de prevenir els riscos i amenaces internes provocats per la transnacionalització del delictes i els grups organitzats.

En quant a la vessant específica Reagrupament considera la necessitat de cobrir la gestió de la seguretat en àmbits singulars, mitjançant la creació de cossos policials especialitzats i amb l'objectiu de ser més àgils i conseqüents amb els interessos generals:

El cos de Policia Portuària: en dependència de l'Autoritat Portuària Catalana i en coordinació amb el Ministeri del Interior, amb funcions de policia de seguretat en els grans ports de Catalunya (Barcelona i Tarragona).

El cos de Guarda Costes: en dependència del Ministeri del Interior, amb funcions de policia de seguretat en l'àmbit de les nostres costes i rius navegables.

El cos de Saigs Judicials: en dependència del Ministeri de Justícia, amb funcions relacionades amb les execucions judicials com les ordres de detenció i protecció, anàlisis de riscos i investigacions en seus judicials, seguretat i transport de presos o la planificació i implementació d'extradicions i deportacions.

La seguretat privada catalana.

Reagrupament considera imprescindible la implementació d'una legislació en matèria de seguretat privada que promogui la competitivitat empresarial i la racionalització d'un sistema excessivament atomitzat.

La Llei de Seguretat Privada de Catalunya haurà de regular el sistema que permeti la incorporació i coparticipació del sector privat en la gestió de la seguretat interior de Catalunya.

L'Estat català impulsarà les accions necessàries per tal que el sector privat pugui accedir a activitats en la seguretat nacional que tradicionalment han estat en mans de la gestió pública, en aquest sentit Reagrupament considera encertada la participació del sector privat en determinades àrees de la lluita contra el crim a través de la creació de Departaments privats en criminalística. Aquestes accions han de permetre la millora de la competitivitat empresarial així com l'increment en estratègies de R+D+i empresarial amb l'objectiu d'augmentar la capacitat i efectivitat en la resolució de delictes.

Reagrupament considera indispensable una regulació del sector que permeti la professionalització i dignificació dels professionals del sector de la seguretat privada a través d'accions relacionades amb la formació i un pla de carrera adequat a les necessitats de l'empresa i a les expectatives del professional. En aquest sentit, cal regular plans de formació mixtes a través de la gestió compartida entre el Ministeri de l'Interior i el sector de la seguretat. Aquests plans de formació han de preveure una primera formació bàsica executada en el Institut de Seguretat de Catalunya a més d'una formació específica donada pel propi sector.

Reagrupament considera indispensable articular els instruments jurídics per tal de regular la participació dels professionals de la seguretat privada en situacions d'emergència o catàstrofe en el que sigui necessari la seva activació.

2. EMERGÈNCIES I PROTECCIÓ CIVIL.

PLA DE REAGRUPAMENT PER A LES EMERGÈNCIES EN UN COP D'ULL.

Un model d'emergències i protecció civil.

Reagrupament considera imprescindible que s'articuli un nou model descentralitzat i basat en els principis de coresponsabilitat i proximitat al ciutadà.

La llei d'Emergències i Protecció civil de Catalunya.

Reagrupament considera imprescindible la legislació d'una normativa nacional en la que s'ha d'establir entre altres quins són els òrgans de coordinació.

El cos de Bombers.

Reagrupament creu indispensable la creació del Pla director del cos de Bombers on quedi palesa una nova estructura organitzativa i operativa més eficaç i eficient.

El cos d'Agents Rurals.

Reagrupament creu indispensable la creació del Pla director del cos d'Agents Rurals.

La Guàrdia Nacional.

Reagrupament considera indispensable la creació d'un cos de voluntaris que permeti afrontar de forma eficaç la lluita contra emergències de tipus natural o artificial en el nostre país. a Catalunya

Els cossos especials.

Reagrupament considera indispensable la creació de diferents cossos en l'àmbit de les emergències mediambientals.

La formació i les polítiques en R+D+i.

Reagrupament considera imprescindible el desenvolupament d'un pla de formació nacional en l'àmbit de la Protecció Civil, així com la implementació d'estratègies en recerca i desenvolupament a les universitats catalanes.

El Mapa d'emergències sanitàries de Catalunya.

Reagrupament considera indispensable l'elaboració d'un Mapa d'emergències que afronti amb eficàcia el model territorial de Catalunya.

El model d'emergències i protecció civil.

Reagrupament considera imprescindible la implementació d'un nou model català d'emergències i protecció civil basat en els principis de professionalitat, coordinació, col·laboració mútua, cooperació i participació de la ciutadania i el territori, que haurà de PREVEURE, PREVENIR, PLANIFICAR, INTERVENIR, REHABILITAR I DONAR INFORMACIÓ en situacions d'emergències o grans calamitats.

Aquest model que ha de garantir una prestació homogènia de serveis a tot el territori, estarà integrat pel conjunt d'administracions, autoritats, òrgans i serveis del territori nacional.

Reagrupament considera que en l'elaboració el model han de participar les diferents administracions catalanes, i de la mateixa manera s'han d'apropar els serveis al ciutadà. En aquest sentit s'han de definir les administracions en matèria d'emergències i protecció civil de Catalunya que han de ser les resultants de l'estructura territorial del nou Estat Català, però molt especialment el municipi, gran coneixedor del territori i gran interessat en la conservació del seu patrimoni mediambiental.

Les autoritats polítiques i administratives del territori, han de ser els garants de les grans directrius en matèria de protecció civil i es considera indispensable la designació per part d'aquestes de les autoritats en matèria de protecció civil i emergències. Aquestes autoritats han de ser en darrer terme els grans responsables de les polítiques de seguretat i de les directrius en aquesta matèria. Per tant han de procurar, dins del seu àmbit, l'assignació dels recursos suficients per tal que els professionals duguin a terme la seva tasca.

El Govern ha de garantir que les diferents administracions territorials treballin de manera coordinada i eficient sota les directrius marcades per l'Estat Català.

El model de protecció civil ha de comptar amb el suport logístic necessari dels diferents serveis auxiliars com a màquines llevaneus, brigades d'actuació immediata de neteja, etc, que garanteixin els estàndards internacionals.

La llei d'Emergències i Protecció civil de Catalunya.

Els Instruments bàsics de l'execució de les polítiques de protecció civil i emergències són els ÒRGANS DE COORDINACIÓ bàsica que s'establiran per la LLEI D'EMERGÈNCIES I PROTECCIÓ CIVIL DE CATALUNYA.

Aquests òrgans seran de dos tipus: INSTITUCIONALS, que s'encarregaran de les directrius i línies bàsiques d'actuació dels cossos i serveis de protecció civil i TÈCNICS-OPERATIUS, que han de transformar aquestes directrius en accions concretes de forma coordinada entre els diferents cossos i serveis de protecció civil.

En qualsevol cas aquests òrgans hauran d'integrar representants de totes les administracions afectades i de la societat civil.

El cos de Bombers.

EL COS DE BOMBERS ha de ser cos operatiu bàsic i essencial d'intervenció en aquest àmbit, que ha de regir per motius tècnics-professionals i no per situacions de conjuntura política.

El cos de Bombers ha de comptar amb el recursos humans i tècnics suficients i una distribució territorial eficient. Per aquest motiu és indispensable l'elaboració d'un PLA DIRECTOR DEL COS DE BOMBERS per dotar-los d'una organització eficient i professional.

Des del Govern s'han de potenciar les estratègies necessàries per avançar de forma clara en un model en el que la coordinació i comunicació a través dels LLOCS DE COMANDAMENT AVANÇATS sigui radicalment efectiva.

De la mateixa forma s'ha de dotar al cos de bombers del millor material i instruments que la tecnologia del moment posi al seu abast, com la dotació de cartografia i posicionament per GPS en tots els equips individuals o col·lectius.

De la mateixa forma es fa indispensable garantir el principi d'una prestació homogènia en tot el territori de Catalunya a través d'una organització territorial equilibrada.

El cos d'Agents Rurals.

El Pla director ha de dotar el cos d'Agents Rurals de les eines necessàries per tal d'assumir amb major eficàcia les responsabilitats en prevenció i actuacions de policia administrativa en polítiques mediambientals.

Reagrupament considera indispensable que pel desenvolupament del Pla director i de les responsabilitats assignades, el cos d'Agents Rurals ha de tenir la consideració d'agents de l'autoritat dins de l'estructura de la seguretat nacional catalana.

Reagrupament de la mateixa forma considera necessari que el cos d'Agents Rurals sigui el nucli vertebrador del Grup d'Ordre dins del Pla Nacional d'Emergències i Protecció Civil, juntament amb la Policia Nacional de Catalunya (Mossos d'Esquadra i Polícies Locals).

La Guàrdia Nacional.

Reagrupament considera indispensable la creació d'un cos civil de voluntaris, que permeti una major participació de la ciutadania en situacions de risc, emergències, protecció civil i altres que es puguin assignar.

La Guàrdia Nacional és una peça essencial en el model d'emergències nacionals, al temps que ha de ser l'instrument per aconseguir la inserció de la societat civil en aquest àmbit i dotar-lo d'una major participació ciutadana.

Aquesta força civil amb doble dependència (Ministeri Defensa / Ministeri Interior) requereix un pla de formació que ha de comptar amb una formació inicial bàsica i una permanent instrucció a base de formació continuada i entrenament.

Els cossos especials.

Reagrupament considera que existeixen riscos i calamitats que per les seves característiques requereixen uns serveis d'intervenció especialitzats i per aquest motiu és indispensable la creació de cossos especials en diferents matèries molt específiques, com SALVAMENT MARÍTIM, RISCOS DE NBQ (Nuclears, biològics i Químics).

Es considera prioritari endegar les accions necessàries per tal d'incorporar de forma eficaç a la comunitat universitària a l'àmbit de la recerca en aquesta matèria. En aquest sentit Reagrupament proposa dins de l'àmbit de la Universitat Rovira i Virgili, la creació d'un Centre d'investigació i Estudi del riscos NBQ.

La formació i les polítiques en R+D+i

Reagrupament considera prioritari per un correcte funcionament dels serveis d'emergències nacionals que els seus professionals siguin degudament formats i preparats, posant al seu abast tots els instruments i la tecnologia més avançada. En aquest sentit és fonamental que la protecció civil sigui matèria d'estudi i una qüestió a tenir en compte en les polítiques de R+D+i.

Reagrupament considera que s'ha de potenciar l'INSTITUT DE SEGURETAT PÚBLICA DE CATALUNYA dotant-lo d'aquelles infraestructures necessàries per garantir una formació inicial bàsica eficient, i una de continuada i especialitzada que doni resposta els nous reptes que el nostre país afronta.

De la mateixa forma s'han d'impulsar des del Govern Nacional les accions necessàries per tal que les diferents UNIVERSITATS de Catalunya afrontin un paper clau en les polítiques tant formatives com de recerca i desenvolupament, així com la creació d'un OBSERVATORI DEL RISC. En aquest sentit es fa imprescindible la descentralització facilitant que les diferents formacions avançades es realitzin en diferents instal·lacions arreu del territori.

El Mapa d'emergències sanitàries de Catalunya

Reagrupament considerant que existeix una desigualtat territorial en la distribució de serveis d'emergències, proposa l'elaboració d'un MAPA SANITARI DE CATALUNYA per una distribució de mitjans sanitaris eficient i homogeni en tot el territori, basats en la distribució racional per ISÒCRONES.

Aquest nou mapa sanitari ha de permetre garantir que els MITJANS SANITARIS, com a peces bàsiques i fonamentals en els grups sanitaris, puguin desenvolupar el seu servei en dues modalitats: una intervenció sanitària en modalitat SUPORT VITAL BÀSIC i una en SUPORT VITAL AVANÇAT en el mínim temps possible.

3. DEFENSA NACIONAL

PLA DE REAGRUPAMENT PER LA DEFENSA NACIONAL EN UN COP D'ULL.

La gestió dels riscos nacionals.

Reagrupament considera imprescindible dotar a la República catalana dotar l'Estat dels instruments necessaris per la prevenció dels riscos interns i externs que conformen la actual situació global.

El model nacional de defensa.

Reagrupament considera imprescindible que la implementació d'un model de defensa modern, àgil i implicat en la lluita contra els riscos globals.

Forces Armades i Guàrdia Nacional.

Reagrupament considera necessari que el model de defensa nacional reposi sobre els estàndards internacionals.

Les relacions internacionals.

Reagrupament considera clau la participació de Catalunya en els organismes internacionals dins l'àmbit de la seguretat internacional.

L'Agència Nacional d'Intel·ligència.

Reagrupament considera imprescindible que Catalunya es doti dels instruments necessaris per poder prevenir i planificar estratègicament els riscos i amenaces nacionals.

La gestió dels riscos nacionals.

La situació internacional fa necessari que el nostre país es doti de les eines adients per prevenir, planificar i executar les accions de seguretat exterior que conformin un model de defensa modern, flexible i amb visió europeista, dotat dels instruments necessaris per portar-les a terme.

En aquest sentit, les interaccions que es produiran entre els veïns propers i amb els països més llunyans s'han de considerar des del prisma de la seguretat per el nostre país; donat que les dites interaccions son inevitables, s'han de preveure els seus efectes i crear les condicions perquè aquests efectes no siguin perjudicials per Catalunya.

El model nacional de defensa.

Reagrupament considera que Catalunya a través del Ministeri de Defensa, ha d'assolir un model de defensa i seguretat nacional que permeti afrontar els riscos globals en la mateixa situació d'igualtat que altres nacions.

El model de defensa ha d'incorporar els instruments necessaris per tal d'afrontar tant els riscos convencionals com els no convencionals. En aquest sentit El Ministeri de Defensa ha d'implementar el model d'actuació que millor s'adapti a les necessitats i característiques del nostre Estat i que es concreta en objectius internacionalment acceptats per a la defensa i les polítiques de seguretat:

- La defensa de la sobirania nacional i la integritat territorial de Catalunya.
- La implementació de estratègies de seguretat interna que permeti afrontar les amenaces i els riscos globals.
- La col·laboració amb altres nacions, per ajudar a prevenir i resoldre els conflictes internacionals.
- La col·laboració amb altres nacions, per desenvolupar una cultura de la pau i l'escrupolós respecte als drets humans

Tanmateix Reagrupament considera necessari l'existència d'un model de defensa nacional com a mostra d'implicació en la gestió dels riscos globals comuns en el pla internacional. Aquesta implicació ha de ser una de les peces angulars de les relacions diplomàtiques internacionals.

Un model de defensa propi dotarà a Catalunya de plena sobirania per decidir un pressupost adequat a la realitat del país, a través de l'assignació d'un percentatge del PIB coherent amb les necessitats en defensa i similar a països del nostre arc geogràfic com Holanda, Dinamarca o fins i tot Luxemburg. De la mateixa forma el model permetrà decidir sobiranament quines són les dotacions de catalans i catalanes que participen en operacions internacionals.

Forces Armades i Guàrdia Nacional.

Un model de defensa nacional descansa en darrer terme en una estructura humana formada, preparada i dotada tecnològicament dels equipaments més avançats i moderns que permetin assolir els objectius en seguretat i prevenció.

L'organització i infraestructures han de ser les adequades a les necessitats i possibilitats del nostre país que permetin la protecció del nostre espai físic, les nostres fronteres marítimes i aèries i l'espai sense cable .

Correspondrà al Govern de Catalunya definir l'estructura de les forces armades, composició i funcions, però en tot cas, Reagrupament considera imprescindible que aquestes han de ser complementades amb l'existència d'una organització civil, la Guàrdia Nacional, formada per voluntaris amb el doble objectiu d'apropar la ciutadania a un aspecte clau com la defensa del país i, que aquesta sigui suficientment dinàmica i flexible per tal d'afrontar tant riscos i amenaces naturals com artificials. La Guàrdia Nacional, estarà composta per un costat per reservistes provinents de l'estructures de defensa i per la resta de ciutadans.

Les relacions internacionals.

El Ministeri de Defensa ha de desenvolupar i promoure les relacions internacionals amb els principals actors amb responsabilitat en polítiques de seguretat internacional.

La globalització fa necessària la lluita internacional contra els riscos nacionals exteriors de forma convencional, però també no convencional degut a l'aparició d'amenaces transnacionals com el terrorisme internacional. El Ministeri de Defensa ha de promoure la interlocució amb les principals organitzacions internacionals com l'OTAN, la Unió Europea (euro exèrcit) i, el desenvolupament de les polítiques de seguretat que s'han de dur a terme en missions de pau internacionals.

L'Agència Nacional d'Intel·ligència.

Reagrupament considera imprescindible que per garantir la sobirania nacional s'ha de dotar l'Estat dels instruments necessaris que permetin analitzar estratègicament tota la informació del nostre entorn internacional. Per prendre qualsevol decisió sobre seguretat nacional, es fa necessari tenir unes fonts pròpies que no responguin a cap altre interès que no sigui el de Catalunya, i al mateix temps, que ens permeti participar amb les diferents agències internacionals amb l'objectiu comú de prevenció de les amenaces globals.

4. INFRAESTRUCTURES I SERVEIS ESTRATÈGICS

ANNEX.

LES INFRAESTRUCTURES I SERVEIS ESTRATÈGICS.

La independència es un procés i per tant té un tempo de realització i un moment de concreció. És previsible que a mesura que es vagi acostant aquest moment de la independència l'estat espanyol anirà augmentant la seva percepció del procés d'independència com una amenaça al seu domini i pot reaccionar amb hostilitat.

Una de les accions que previsiblement pot portar a terme serà la pressió social vers als ciutadans amb perspectives apocalíptiques vers la nova situació. Un escenari possible és que tant a través dels mitjans de comunicació de titularitat pública com privada d'àmbit estatal, majoritàriament amb seu a la capital espanyola, com dels mitjans públics i privats amb seu a Catalunya, l'estat espanyol i els partidaris de l'autonomisme mesell pressionin i intentin influir en els catalans en contra de la independència, sembrant la por entre els electors sobre els seus efectes pretesament negatius, amb un discurs amenaçador de talls i problemes amb els subministraments bàsics: alimentació, aigua, gas, electricitat, telefonia i telecomunicacions, combustibles, disponibilitat dels dipòsits bancaris, pagament de pensions, premsa, ràdio i TV emetent en llibertat, etc.

D'altra banda, algunes persones podrien intentar interrompre o dificultar aquests subministraments per concretar aquestes amenaces.

Impedir-ho i/o contrarestar-ho és el motiu que justifica aquest document.

Antecedents: El moviment independentista català ha estat històricament molt fraccionat en petits grups i partits, les més de les vegades fortament enfrontats entre si per motius principalment ideològics i/o per la diferent concepció del Estat Català que en resultaria de la independència. El resultat d'aquesta dinàmica sumada als efectes de l'autonomisme hegemònic al Parlament de Catalunya ha estat que fins ara el moviment independentista català no ha suposat una amenaça seriosa de secessió.

Ara, però, l'aparició en l'escenari polític català d'una força com Reagrupament (amb un independentisme sense embuts; amb un argumentari en el que als motius identitaris i nacionals de l'independentisme tradicional hi suma els d'un l'independentisme pragmàtic; Amb una transversalitat ideològica que aglutina associats procedents de diferents filies ideològiques; Amb el fet que una ampla majoria d'aquests associats provinguin de la NO militància anterior en cap grup o partit), palesa que l'independentisme català està avui en les millors condicions conegudes fins ara per a poder bastir un grup parlamentari, suficientment majoritari com per que estigui en condicions de proclamar la independència de Catalunya. I aquest escenari és nou.

Una altra novetat es que **Reagrupament no fa una proposta ideològica si no institucional** fins que Catalunya s'hagi dotat d'una Constitució pròpia, hagi rebut el reconeixement diplomàtic d'estats importants tant de la UE com de la resta del món i hagi formalitzat la seva participació als més importants organismes internacionals, moment en que Reagrupament ha manifestat que es dissoldrà, en l'entenedor que haurà assolit els objectius marcats.

Aquests **trets diferencials de Reagrupament** són els que, en funció dels resultats de les properes eleccions al Parlament de Catalunya, posaran en alerta l'estat.

Objectiu específic del treball: L'objectiu prioritari d'aquest treball és tenir **identificades, preparades i documentades** les mesures a prendre per que els

esmentats subministraments bàsics segueixin en normal funcionament tant en el tram final del procés d'independència com a partir del dia-D, fins que el nou Estat Català estigui consolidat. Això permetrà a Reagrupament desmuntar durant la campanya el terrorisme mediàtic ja esmentat, assegurant a la població que pot votar per la independència amb llibertat i sense que el seu vot estigui condicionat.

Tasca: La feina l'ha de dur a terme un equip de treball **amb gent coneixedora d'aquests sectors** que, mitjançant la identificació de la situació actual i l'estudi de les mesures a prendre:

- Assegurin el normal funcionament dels esmentats subministraments i instal·lacions.
- En col·laboració amb les Institucions competents programin i planifiquin la protecció d'aquestes instal·lacions contra sabotatges.

Desenvolupament: Aquesta tasca es desenvoluparà en les següents fases:

Fase 1.- Identificació del grau de dependència de Catalunya en cada un d'aquests sectors estratègics, tenint en compte els consums, estocs i fluxos actuals. **Identificació sobre mapa de les vies d'entrada** d'aquests subministraments. **Identificació de la dependència** de Catalunya en telecomunicacions i telefonia. **Identificació dels perills** de bloqueig dels dipòsits dineraris i d'altres actius dels catalans (particulars i empreses) dipositats en entitats bancàries i d'estalvis.

Fase 2: Definició i documentació de les mesures a prendre per poder fer una transició a la independència amb el mínim d'entrebancs possibles.

10. POLÍTICA INTERNACIONAL

Introducció

L'independentisme català, sempre ha tingut, per raons elementals, present la dimensió internacional de la seva lluita. El seu objectiu mai ha estat reformar l'Estat espanyol, sinó anar-se'n i crear-ne un de català, lliure, sobirà i democràtic.

En els anys noranta del segle XX, l'independentisme segueix de molt a prop els processos de creació de nous estats a Europa, fet que reforça els seus plantejaments i el fa créixer de forma considerable. Cada cop és més evident que la independència no és un tema tabú. A més, la fi de la Guerra Freda, facilita que determinades potències mundials es declarin desacomplexadament favorables a les noves independències, sobretot si aquestes pressuposen el respecte als drets humans, i la formació d'un nou Estat democràtic. Aquest és el cas dels Estats Units, el paper del qual ha estat clau en les independències de Montenegro i, sobretot, de Kosovo. Washington, també ha tingut un paper determinant en el procés de pau a Irlanda, que si bé no ha donat lloc a la reintegració de l'illa de forma immediata, a ningú se li escapa que aquesta es produirà a mig termini.

Tot plegat ha fet que l'independentisme constati que la dimensió internacional, en un món globalitzat és encara més imprescindible en el procés d'accessió a la independència. Com a exemples darrers, tenim l'enorme impacte assolit per esdeveniments tals com la manifestació dels 10.000 a Brussel·les (març 2009) o els referèndums populars sobre la independència dels darrers mesos. En tots ells, el ressò internacional ha estat molt superior a mobilitzacions més *domèstiques*, tot i que molt més massives, com la del 18 de febrer del 2006 o la del 1 de desembre del 2007.

A hores d'ara, Catalunya ja figura com a possible estat independent a mig termini (2020). La Unió Europea i els Estats Units en són plenament conscients, malgrat que oficialment es facin els desinteressats. Però si algú és conscient d'aquesta possibilitat és el govern espanyol. D'aquí la seva oposició aferrissada al reconeixement a la independència de Kosovo. Un posicionament que el posa a costat de Rússia i Xina contra la majoria de la Unió Europea i constitueix un problema greu en les relacions diplomàtiques amb els Estats Units.

Reagrupament també fa de la internacionalització de la independència de Catalunya, una de les seves prioritats. El seu objectiu no és ni reformar l'estat espanyol ni gestionar l'autonomia. El seu objectiu és construir un Estat català independent i democràtic. Una República de Catalunya.

La dimensió global, imprescindible

En el segle XXI, Catalunya ha de tenir ben present que el seu món és el Món, és a dir, que o es globalitza o la globalitzen. Per globalitzar entenem que ha de tenir una presència el màxim d'àmplia possible arreu del món en tots aquells àmbits (polític, econòmic, cultural, social, esportiu, artístic, etc.) on aporti una contribució originària i enriquidora del patrimoni de la Humanitat. Aquesta presència ha de ser directa i mai subordinada a un altre actor (Espanya, França) que, com l'experiència ho acredita, sempre tendeix a rebaixar-ne la seva rellevància.

Dit amb altres paraules, la presència de Catalunya al món és imprescindible per a la promoció i la defensa dels nostres interessos i el suport dels milers de catalans que viuen, treballen, estudien o viatgen arreu del món, com sempre hem fet al llarg de la nostra història.

Reagrupament, tanmateix, planteja un pas més. A banda de promoure la presència de les empreses, la cultura, la llengua catalanes al món, considera inajornable el desenvolupament d'una **presència diplomàtica pròpia**.

L'activació d'una Diplomàcia, permetrà Catalunya establir relacions d'igual a igual amb tots els Estats i participar en totes les organitzacions internacionals que tractin d'afers del nostre interès, és una mesura imprescindible.

La implementació d'una política diplomàtica pròpia, tindrà per objectiu, en una primera etapa, aconseguir les complicitats necessàries per tal que un cop el Parlament de Catalunya aprovi la Declaració d'Independència, la comunitat internacional reconegui el nou estat de forma immediata o, en tot cas, en el termini de temps més breu possible.

Els instruments estratègics per desenvolupar aquesta política diplomàtica, són com a mínim dos: **el Ministeri d'Afers Exteriors** i **el Servei Diplomàtic**.

Aquesta proposta contrasta clarament amb el model de relacions exteriors que fins ara han desenvolupat els successius governs autonòmics. El model autonòmic de relacions exteriors s'ha abtingut sempre d'intervenir en les relacions diplomàtiques considerades competència exclusiva del govern de Madrid. Es diferenciava, doncs, entre *relacions o actuacions exteriors* (normalment de tipus comercial, cultural, acadèmic, etc.) i les *relacions diplomàtiques* que són les que porten a terme els Estats sobirans i el producte de les quals vinculen políticament les parts que hi participen.

L'absència de l'element diplomàtic en les delegacions catalanes a l'exterior ha comportat el seu permanent supervisió i control pels serveis diplomàtics espanyols. Aquest control sovint ha arribat a extrems ridículs, com l'exigència de fer ús de les

ambaixades per allotjar-s'hi o del parc mòbil diplomàtic -amb bandereta espanyola inclosa, naturalment- pels desplaçaments.

Per altra banda, les oficines del govern autonòmic de torn, majoritàriament de caràcter comercial, cultural, empresarial, etc. no tenen de cap de les maneres estatus diplomàtic.

A continuació es relacionen un seguit de propostes elaborades pel Grup de Treball d'Internacional de Reagrupament, per tal que siguin incloses, si s'escau, en el Programa Electoral.

PROPOSTES DEL GRUP DE TREBALL D'INTERNACIONAL PER AL PROGRAMA ELECTORAL DE REAGRUPAMENT

La República de Catalunya ha de ser un actor més en l'escena internacional. És una condició imprescindible per promoure els nostres interessos tant a nivell col·lectiu (seguretat, economia, cultura, etc.), com individual (persones, empreses).

Per aconseguir-ho, cal ser reconegut com a membre de la comunitat internacional d'estats sobirans. Quant més ampli sigui aquest reconeixement, la nostra posició en l'escenari mundial estarà més consolidada, i en conseqüència, les possibilitats d'intercanvis mútuament beneficiosos s'incrementaran.

Tota política internacional, tanmateix es caracteritza per tres dimensions: els actors, les prioritats i els eixos de treball.

1. Els Actors

La competència en política internacional -incloses les relacions diplomàtiques, naturalment- l'exerceixen, entre d'altres, els següents actors:

- El Ministeri d'Afers Exteriors

- El Servei Diplomàtic

En conseqüència, el GT proposa la creació d'aquests dos organismes que tindran per objectiu defensar els interessos de Catalunya al Món, i, en una primera etapa, aconseguir el reconeixement de Catalunya com a Estat sobirà per la comunitat d'Estats i les organitzacions internacionals, amb aquest motiu Reagrupament impulsarà i coordinarà l'elaboració del *Llibre Blanc de la Independència de Catalunya*.

PROPOSTA 01

Reagrupament promourà la creació a l'interior del Govern de Catalunya d'un Ministeri d'Afers Exteriors, encarregat de gestionar la política internacional tant en el seu vessant diplomàtic (relacions amb altres Estats i amb els organismes internacionals) com en el seu vessant d'afers exteriors (relacions sectorials).

PROPOSTA 02

Reagrupament promourà la creació del Servei Diplomàtic, encarregat de vetllar i promoure, tant davant de la resta d'estats del món, com de les organitzacions internacionals de les quals Catalunya formi part, pels interessos nacionals. El Servei Diplomàtic estarà compost, entre d'altres, pels Ambaixadors i els Cònsols Generals.

PROPOSTA 03

Reagrupament impulsarà i coordinarà l'elaboració del *Llibre Blanc de la Independència de Catalunya*, per tal de facilitar el reconeixement de Catalunya com a estat sobirà per part de la comunitat d'estats i les organitzacions internacionals.

2. Prioritats

Tota política internacional es dissenya a partir d'una determinació de prioritats. En el cas de Catalunya, les prioritats vénen marcades, en una primera etapa, per la necessitat d'aconseguir, un cop aprovada la Declaració d'Independència, el reconeixement per part de la comunitat d'estats i de les organitzacions internacionals. Per aconseguir-ho, considerem que Catalunya ha de prioritzar les seves relacions diplomàtiques amb:

- La Unió Europea
- Els Estats Units
- Les Organitzacions Internacionals
- Espanya
- El Mediterrani

La Unió Europea

La Unió Europea és l'àmbit econòmic i cultural on Catalunya es troba ja inserida. L'accés a la Independència comportarà la nostra presència directa en totes les seves institucions decisionals, representatives i consultives, de manera que la defensa i la promoció dels nostres interessos serà molt més eficient i efectiva. La independència a

més assegurarà el manteniment de Catalunya a la zona euro. Aquesta presència serà proporcional al nostre pes dins la UE, seguint els barems habituals (població, contribució financera, etc.).

PROPOSTA 04

Reagrupament considera que Catalunya tindrà una presència directa en totes les institucions decisionals, representatives i consultives de la Unió Europea, essent-ne membre de ple dret.

Dins la Unió Europea, Catalunya buscarà unes relacions el més estretes possibles amb tots i cadascun dels seus membres. Per raons diverses, però, posarà un especial èmfasi en les relacions amb els nostres veïns França i Espanya (veure més avall), i per raons econòmiques i/o historicoculturals amb Alemanya i Itàlia.

PROPOSTA 05

Reagrupament és favorable que Catalunya, dins la Unió Europea com a membre de ple dret, aprofundeixi les relacions amb tots els Estats membres. Tanmateix, emfasitzarà les relacions de bon veïnatge.

Els Estats Units

Catalunya vol mantenir amb els Estats Units una relació el més estreta possible, basada en la confiança mútua, uns valors compartits, uns interessos econòmics i de seguretat comuns.

PROPOSTA 06

Reagrupament considera clau que Catalunya mantingui amb els Estats Units una relació privilegiada basada en una comunitat d'interessos morals, polítics i estratègics.

Les organitzacions internacionals

La globalització en els darrers cinquanta anys i escaig s'han desenvolupat un gran nombre d'organitzacions internacionals per tal de regular el món. Moltes d'aquestes organitzacions són formades per Estats i tenen per objectiu fer front als reptes globals de forma coordinada. La Catalunya independent sol·licitarà des del primer moment l'ingrés en totes aquelles que tractin de temes del seu interès en tots els àmbits.

PROPOSTA 07

Reagrupament considera que Catalunya ha de sol·licitar de forma immediata, un cop accedeixi a la Independència, la presència directa a l'ONU i a totes les agències i institucions que en depenen i són del seu interès estratègic. El mateix farà amb les altres organitzacions estratègiques com són l'OTAN, les institucions econòmiques

mundials i regionals (BM, FMI, OMC, OCDE, etc), i les d'altres àmbits com les culturals, les d'ajuda al desenvolupament, etc.

Espanya

És voluntat de Catalunya, mantenir una relació d'amistat i cooperació en tots els àmbits amb la nostra veïna Espanya, sempre des d'una perspectiva d'igual a igual i de mutu reconeixement. Un cop resolt els temes de la divisió dels actius i passius, i aclarit la qüestió de la doble nacionalitat, s'obrirà un període de franca col·laboració i cooperació.

PROPOSTA 08

Reagrupament és partidari que Catalunya desenvolupi una relació d'amistat i cooperació amb el Regne d'Espanya, tant durant el període d'accessió a la Independència, com amb posterioritat a aquesta.

PROPOSTA 09

Reagrupament es compromet a que, immediatament després de la declaració d'Independència, el govern català creï una Agència encarregada de negociar la divisió dels actius i dels passius amb el Regne d'Espanya. De forma optativa, aquesta Agència també podrà encarregar-se d'altres qüestions bilaterals com la gestió de la conca de l'Ebre, per exemple.

PROPOSTA 10

Reagrupament és partidari que el govern català estableixi un Fons de Reserva Financera per la Independència, el Desenvolupament i el Benestar, dels ciutadans i les empreses del país, amb recursos procedents de la fi de l'espoli fiscal i d'altres que es determinaran en el seu moment.

Mediterrani

El Mediterrani ha estat històricament un àmbit d'influència i d'intervenció de Catalunya. L'accés a la Independència, ens ha de permetre recuperar el protagonisme en la zona que ja tingueren els nostres avantpassats. En aquest sentit, la República de Catalunya impulsarà una ambiciosa política mediterrània adreçada a estrènyer els lligams entre tots els Estats riberecs, tant del nord, com del sud. Igualment participarà en aquelles iniciatives tendents a garantir la pau, i la col·laboració i defensa dels drets humans arreu de la zona mediterrània.

PROPOSTA 11

Per Reagrupament el Mediterrani és una àrea d'interès prioritari de Catalunya i es compromet a que el govern impulsi tots els lligams possibles amb tots els Estats

riberencs sense excepció, amb una especial atenció a Itàlia, el Marroc, Algèria i Tunis. També que participi en aquelles iniciatives tendents a garantir-hi la pau, la col·laboració i la defensa dels drets humans.

El Mediterrani és la cruïlla de tres de les religions que històricament han tingut un gran pes en el desenvolupament històric de Catalunya com a poble. Ens referim al cristianisme, l'islamisme i el judaisme. Tot i que la República de Catalunya és un Estat laic, cal respectar les creences de tots els seus ciutadans, si les tenen, sempre i quan aquestes siguin tolerants, i respectin la legalitat vigent. En aquest sentit, desenvoluparà relacions fraternals amb les diferents institucions que les representen.

PROPOSTA 12

Reagrupament és partidari que Catalunya desenvolupi una relació sòlida, cordial i al més alt nivell amb les institucions representatives de les diferents confessions religioses que s'hi practiquen, bo i mantenint el caràcter laic de Catalunya.

Les creences religioses no poden, en cap cas, promoure la vulneració la legislació que en cada moment es doti Catalunya.

3. Eixos

A banda de les prioritats ja esmentades, la política internacional de Catalunya tindrà uns eixos de caràcter transversal que han de guiar també la nostra presència al món.

L'Economia

Catalunya, en tant que actor global, ha d'aspirar a ser present en tots els mercats econòmics d'arreu del món, més enllà dels que ja s'han esmentat com a prioritaris. Entre els mercats d'importància estratègica cal esmentar, sense cap mena de dubte, els dels Estats emergents (Brasil, Rússia, Índia i Xina), així com determinades potències regionals com Sud-àfrica, Indonèsia, Mèxic, etc.

PROPOSTA 13

Per Reagrupament, la Independència, en el context de la globalització, permetrà Catalunya ser més present encara als mercats emergents arreu del planeta i implicar-se en estretes relacions bilaterals amb països com Brasil, Rússia, Índia Xina. Així com també amb potències regionals com Sud-àfrica, Indonèsia i Mèxic, entre d'altres.

Per al seu desenvolupament econòmic, Catalunya tindrà una política energètica de caràcter estratègic destinada a aconseguir tots aquells recursos necessaris per impulsar la seva capacitat productiva i donar els serveis bàsics a tots i cadascun dels seus ciutadans.

PROPOSTA 14

Reagrupament es compromet a que Catalunya impulsarà una Política Energètica, destinada a aconseguir els recursos energètics (petroli, gas, aigua, electricitat i altres), bé produint-los ella mateixa, bé com a conseqüència de l'establiment de Tractats i acords internacionals amb aquells països productors i distribuïdors.

Catalunya impulsarà una ambiciosa política comercial exterior, de difusió dels productes fets a Catalunya.

PROPOSTA 15

Reagrupament es compromet a llançar una campanya de promoció dels productes MADE IN CATALONIA, dels quals destacarà la seva qualitat i alt valor afegit

Igualment també farà del Turisme un reclam per atraure visitants i inversions al país, sempre garantint-ne un ús sostenible i no de baix valor. Per aconseguir aquest propòsit és imprescindible disposar d'infraestructures de primer nivell, tant aeroportuàries, com marítimes i terrestres.

PROPOSTA 16

Reagrupament considera imprescindible portar a terme campanyes globals de promoció del Turisme, crear la marca "CATALONIA", vetllar per la construcció de les infraestructures adients i garantir la màxima qualitat de servei.

PROPOSTA 17

Reagrupament proposa impulsar una marca "EXCELENCE FROM CATALONIA" per a la creació de *start-ups* capdavanteres en ciència i tecnologia.

La Seguretat

Catalunya implementarà una política de seguretat tant a nivell interior com exterior. En aquest darrer vessant, impulsarà serveis d'informació i de protecció per al seu personal diplomàtic i per a tots aquells ciutadans que visquin, treballin, estudiïn o viatgin arreu del món. Per aconseguir aquesta finalitat, a banda de la presència directa allà on sigui necessari, Catalunya col·laborarà amb tots aquells serveis de seguretat, de defensa i d'informació estrangers que consideri necessari.

PROPOSTA 18

Reagrupament considera que Catalunya ha d'impulsar polítiques actives de seguretat exterior, tant a nivell d'informació i de protecció per a tots aquells ciutadans catalans que es trobin a l'estranger. En aquest sentit col·laborarà amb els serveis de seguretat internacionals o nacionals que consideri necessari.

A banda de la protecció dels nacionals, la política de seguretat exterior de Catalunya anirà adreçada a aconseguir un món en pau, on es respectin els drets humans i s'eradiquin les amenaces bèl·liques, terroristes i totalitàries.

PROPOSTA 19

Per Reagrupament, en la seva política de seguretat exterior, Catalunya posarà com a prioritat, a banda de la protecció dels nacionals, la consecució de la pau i el respecte als drets humans, en totes i cadascuna de les seves dimensions, tant individuals com col·lectives

Cultura, Educació,

Catalunya ha de promocionar a l'exterior el coneixement de la seva llengua i cultura i les arts, a través d'instruments que en remarquin la seva qualitat i la seva aportació genuïna a la diversitat i la riquesa globals.

PROPOSTA 20

Reagrupament considera que Catalunya ha d'impulsar aquelles institucions que difonguin arreu del món el coneixement de la llengua, la cultura catalanes i les arts (Institut Ramon Llull, per exemple), dotant-les de recursos suficients per tal de portar a terme la seva tasca amb excel·lència. També es crearà una potent xarxa d'entitat catalanístiques arreu del món.

També Catalunya promourà arreu del món el sistema educatiu i universitari català com a marca de qualitat, per tal de formar els millors investigadors i docents i formar graduats altament qualificats.

Cooperació Internacional i Ajuda al Desenvolupament. Immigració

En tant que Estat pertanyent al món desenvolupat, Catalunya té el deure de cooperar i ajudar els països que es troben en un entorn subdesenvolupat o amb greus mancances bàsiques. En aquest sentit, impulsarà una política de cooperació internacional i d'ajuda al desenvolupament, l'objectiu de la qual sigui aconseguir que els beneficiaris puguin aconseguir, en el termini més breu possible, abandonar la seva dependència exterior. També ha d'ajudar a construir un model de relacions globals molt més igualitari, en tots els ordres.

PROPOSTA 21

Per Reagrupament és clau que Catalunya emprengui una política de cooperació internacional i ajuda al desenvolupament destinada en darrer terme a treure de la

dependència els estats que ara s'hi troben. També a construir un model de relacions globals molt més igualitari.

En tant que estat del món desenvolupat, Catalunya és un país receptor d'immigració, fenomen que cal que sigui controlat i regulat per tal que produeixi els efectes més positius possibles, tant pels nou arribats com per a la societat receptora.

PROPOSTA 22

Per Reagrupament, Catalunya ha de desenvolupar una política de control i gestió dels fluxos migratoris que tingui per objectiu aconseguir un arrelament dels nous arribats sense que això desestabilitzi les comunitats receptores. Això implicarà mantenir estrets contactes amb les autoritats dels països d'origen d'aquesta població immigrant.

Promoció de la Catalunya Exterior

La diàspora de 1939, així com les diverses conjuntures econòmiques posteriors, va provocar una sortida de Catalunya d'una part important de la seva població, i notablement de no pocs professionals, intel·lectuals, quadres, artistes, treballadors que s'establiren arreu. Les comunitats catalanes a l'exterior, organitzades en Casals o entitats catalanistes, formen una xarxa d'una gran riquesa que cal impulsar i reforçar, perquè també en certa mesura són ambaixadors del país arreu del món.

PROPOSTA 23

Per Reagrupament, Catalunya ha d'impulsar les comunitats de catalans que al llarg del temps s'han anat constituint arreu del món, dotant-les de recursos de tot tipus, d'informació i de serveis, per tal que puguin també exercir un rol de promoció del país en la seva terra d'acollida, fent possible que totes aquestes comunitats interiors i exteriors es mantinguin comunicades en xarxa.